

Typologie in de natuur

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Opdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 76

Bijbelstudie

De gedachte is...

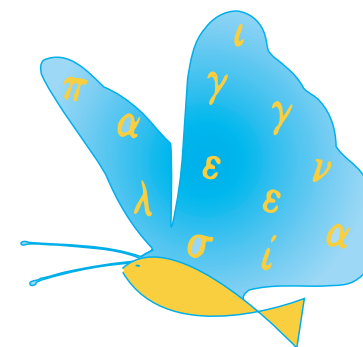
Kolossenzen 2 : 2, 3 - Efeze 1 : 17 - Romeinen 1 : 20

- 2 Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus;
- 3 In Denwelken al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn.
- 17 Opdat de God van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve den Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis;
- 20 Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn.

Er is slecht één Wijsheid en dat is Christus! Alles is te herleiden tot de oorsprong aller dingen: "Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen". (Romeinen 11 : 36) In Christus zijn ál de schatten der wijsheid en kennis verborgen. Die zouden ontdekt en onderzocht worden. Zodat "niemand te verontschuldigen zou zijn". Willen we wijsheid (wetenschap) verkrijgen? Dan moeten we bij Christus zijn! Alleen in Hem leren we God en Zijn Plan kennen. De Bijbel verwijst nadrukkelijk naar de natuur. Die illustreert, in zeer veel varianten, de totstandkoming van de nieuwe schepping in Christus. Dat is typologie. De onzienlijke dingen drukken zich uit in de zienlijke dingen. In deze bijbelstudie wordt gezien hoe de natuur over de onzienlijke dingen van God spreekt. Hoe de mens God kan kennen uit de zienlijke dingen. God heeft Zichzelf uitgedrukt. In de eerste plaats in Zijn Woord, want God is Woord en dus spreekt Hij. Aan de andere kant kennen we de Schepper uit het "spreken" in Zijn schepping; "in het werk Zijner handen". (Psalm 19 : 2) De Ware God laat Zich - in Christus - vinden in Zijn Woord én in Zijn schepping.

De zienlijke dingen van deze wereld hebben altijd iets te vertellen over de Schepper. Je kunt de hand van de Maker er in zien. God staat uiteraard centraal in Zijn schepping. Alles getuigt van Hem! Wat heeft de typologie in tarwe, gerst, wijnstok, vijgenboom, granaatappel, het oor, bomen en bladeren, de vijg, de moerbeiboom en zijde, de rups en de vlinder, de olijfbom, honing en de zo bijzondere honingbij ons te vertellen? Ontzettend veel! Veel meer dan in deze studie besproken kan worden. Het is ronduit fascinerend en een verstandig mens, die " vertroosting van het hart " zoekt, zal dankbaar zijn dat deze " kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus " óók beschikbaar is via de typologie in de natuur. Zodat we leren met " verlichte ogen " naar de natuur te kijken.

De in deze serie verschenen titels zijn door anderen bewerkte en op schrift gestelde uitgaven van opgenomen Bijbelstudies van Ab Klein Haneveld.

Stichting Vlichthus

Stichting Vlichthus (KvK: 65348230) heeft een ANBI-erkenning (RSIN: 856075334) en kan haar activiteiten uitvoeren mede dankzij zeer gewaardeerde financiële bijdragen. U kunt ons steunen via:

NL92 RABO 0166 3657 18
t.n.v. Stichting Vlichthus.

Typologie in de natuur

1.	Inleiding	2
2.	Zeven vruchten	8
	Tarwe	8
	Gerst	20
	De wijnstok	23
	De vijgenboom	26
	De granaatappel	28
	Gelijkenissen in Mattheüs 13	29
	Het oor	32
	Bomen en bladeren	33
	De vijg	35
	De moerbijboom en zijde	36
	Van rups naar vlinder	37
	De vijgenboom, deel 2	38
	De granaatappel, deel 2	40
	De olijfboom	45
	Honing	47
	De bij	48

1. Inleiding

1 Korinthe 1 : 17-25, 30, 31 *

- 17 Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde.
- 18 Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods;
- 19 Want er is geschreven: Ik zal de wijsheid der wijzen doen vergaan, en het verstand der verstandigen zal Ik te niet maken.
- 20 Waar is de wijze? Waar is de schriftgeleerde? Waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt?
- 21 Want nademaal, in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven;
- 22 Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;
- 23 Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid;
- 24 Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.
- 25 Want het dwaze Gods is wijzer dan de mensen; en het zwakke Gods is sterker dan de mensen.
- 30 Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing;
- 31 Opdat *het zij*, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere.

Dit Schriftgedeelte veegt de vloer aan met de wijsheid van de wereld. Paulus schrijft over de dwaasheid der wereld, die de zogenaamde "wijsheid van de wereld" is. God zegt, dat Hij die wijsheid zal doen vergaan. "Vergaan" betekent dat het tenietgedaan zal worden, oftewel zal verdwijnen. Paulus schrijft dat dit al gebeurd is: "Heeft God de wijsheid der wereld niet dwaas gemaakt?" Het antwoord op deze vraag wordt aan ons overgelaten. In de hele Korinthe-brief vinden wij dergelijke retorische vragen. Wij begrijpen natuurlijk de retoriek van zo'n vraag. Wij zeggen: "Ja, God heeft de wijsheid van de wereld dwaas gemaakt!" Dit betekent in de praktijk dat de wijsheid van deze wereld tot dwaasheid geworden

is, omdat wij een ánder soort wijsheid van God ontvangen hebben. In verhouding tot de wijsheid die wij van God ontvangen hebben, is de wijsheid van de wereld dwaasheid. Het woord "wijsheid" is in onze taal een relatief begrip. We zijn ons daar niet altijd van bewust. Of iets wijsheid is of niet, hangt af van degene met wie wij over wijsheid spreken. De wijsheid van de wereld blijkt dwaasheid te zijn. Velen - óók gelovigen - hebben een hoge dunk van de wijsheid die in deze wereld gedoopt wordt. De Bijbel noemt het echter dwaasheid. De belangrijke dingen van de wijsheid der wereld deugen niet. De Schrift leert heel duidelijk dat de wijsheid van de wereld dwaasheid is. De mens is trots op de wijsheid van de tegenwoordige tijd, maar die wijsheid wordt door de Schrift "dwaasheid" genoemd.

1 Korinthe 3 : 19

19 Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God; want er is geschreven: Hij vat de wijzen in hun arglistigheid.

Van de wijsheid der wereld zegt God: "Het is arglistig." Listigheid heeft iets te maken met verstand, met redeneringen en zelfs iets met logica. "Arglistigheid" betekent een listigheid met boze oogmerken, met kwade (oneerlijke) bedoelingen. In Job 5 : 13 staat: "Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid." Dat wil zeggen dat er in ieder geval kwade trouw aan ten grondslag ligt. ^{Zie zijlijn 1}

1 Korinthe 3 : 20

20 En wederom: De Here kent de overleggingen der wijzen, dat zij ijdel zijn.

Van wat de wijzen overleggen of redeneren in deze wereld, zegt God dat Hij ze kent en dat ze ijdel zijn. Ijdel betekent "leeg". Dingen die leeg zijn, zijn vrij gemakkelijk te herkennen. Het is namelijk niets. Psalm 94 : 11 zegt: "De HEERE weet de gedachten des mensen, dat ze ijdelheid zijn."

We vinden een belangrijke uitspraak van de apostel in zijn brief aan "zijn zoon" Timótheüs, die Paulus' erfgenaam was. De volgende woorden moeten bij Timótheüs zijn blijven hangen.

1 Timótheüs 6 : 20, 21

20 O, Timotheüs! bewaar het pand u toebetrouwd, een afkeer hebbende van het ongoddelijk ijdel-roepen, en van de tegenstellingen der valselijk, genaamde wetenschap.

21 Dewelke sommigen voorgevende, zijn van het geloof afgeweken. De genade zij met u. Amen.

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Zijlijn 1

Ik heb mij vroeger verdiept in Egyptologie. Dat is de Egyptische wetenschap. Eén van de belangrijkste Egyptologen zei: "Egyptologie is geen wetenschap, maar een vendetta (een oorlog binnen de maffia). Dit geldt in principe voor de gehele wetenschap. Het gaat in de wetenschap precies zo toe, als in de gehele wereld. Het is één grote strijd om de macht. Velen maken zich er schuldig aan. Zij doen zich groter voor dan ze zijn. Ze pochen over dingen, waar ze niet over kunnen pochen. Ze pronken met andermans veren. Ze willen belangrijker lijken dan een ander. Het gaat altijd om de strijd om de macht, op welk gebied van de wereld dan ook. De politiek-economische macht of de militaire macht of de wetenschappelijke macht. Dat maakt geen verschil, want het blijft dezelfde strijd, namelijk beroepsnijd, of jaloezie!

Er staat niet: de tegenstellingen der valse wetenschap. Het gaat hier om een wetenschap die vals is. Zij wordt ten onrechte wetenschap genoemd. Het is wetenschap die geen wetenschap is. Wat stellen wij tegenover de wetenschap van de wereld? De wijsheid en de genade van God! Die genade en wijsheid zij met u. Timótheüs wordt dus geacht een afkeer te hebben van de wetenschap die ten onrechte zo genoemd wordt.

Echte wetenschap is per definitie eeuwig en onvergankelijk. Men denkt dat onder het bezit dat een mens zich kan verwerven slechts één ding, namelijk kennis, onvergankelijk blijkt te zijn. Kennis is het enige bezit dat je weg kunt geven, zonder dat je het kwijt raakt. Nu zien we wat geestelijke kennis is. Die kennis is natuurlijk onzienlijk en tamelijk abstract, maar eeuwig! Die redenering komt bij Plato vandaan. Informatie is blijvend, want het gaat niet verloren. De volgende redenering is dan dat kennis van vergankelijke dingen uiteindelijk "loos", namelijk "leeg" is. Kennis van vergankelijke dingen is zelf vergankelijk, omdat de dingen waarover die kennis gaat verdwijnen. Kennis van vergankelijke dingen is geen echte kennis, omdat kennis per definitie onvergankelijk en blijvend is. Dat is Griekse filosofie.

Het gaat er om dat wetenschap in de wereld in feite ten onrechte wetenschap genoemd wordt. De wetenschap van de wereld is altijd wetenschap over de vergankelijke dingen. Men heeft slechts weet van dingen die vergaan. Zodra wij een tak van wetenschap over vergankelijke dingen gecreëerd hebben, blijkt er geen touw meer aan vast te knopen. Iedereen bouwt zijn eigen redeneringen op zijn eigen manier op. Deze redeneringen komen op geen enkele wijze met elkaar overeen. Dit zijn de zogenaamde "abstracte wetenschappen". Men heeft geen houvast en ieder maakt zijn eigen verhaal. Men test dat verhaal aan de praktijk. Wanneer het klopt, zal het wel ongeveer zo zijn. Soms werkt het, soms niet. Is het dan juist of onjuist? Dat is geen wetenschap in de strikte zin van het woord en dus geen wijsheid. Abstracte wetenschap is kennis van vergankelijke dingen, voortkomend uit de waarneming van vergankelijke dingen. Kennis kan slechts verkregen worden wanneer het op onvergankelijke dingen is gebaseerd. Dat is pas werkelijke kennis. Voor een Christen is het eenvoudig vast te stellen hoe we aan zulke kennis komen. Bij onvergankelijke dingen denken wij in de eerste plaats aan Christus. De wijsheid komt niet alleen van Christus. Nee, Christus is de Wijsheid! Er zijn geen twee soorten van wijsheid of kennis. Er is er maar Eén.

1 Korinthe 1 : 30

30 Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is Wijsheid van God.

Hij is ons geworden Wijsheid van God sinds wij in Christus Jezus zijn. Hij was al Wijsheid voor die tijd. Paulus herhaalt dit in:

Kolossenzen 2 : 3

3 In Dewelken (*Christus*) al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn.

In Christus zijn niet een deel der schatten, maar ál de schatten der wijsheid en der verborgenheid. Die schatten zijn dingen die openbaar gemaakt moeten worden. Zij moeten ontdekt worden en onderzocht worden. Wat moet er dus onderzocht worden, als wij wetenschap bedrijven? We moeten Christus bestuderen! Dat is Christologie. Willen we wijsheid leren en ontvangen, dan moeten we bij Christus zijn. Wanneer we niet bij Hem terecht komen, maar ergens anders, is er maar één antwoord op die wijsheid van de wereld. In Prediker 1 : 2 staat: "Ijdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid". Alles bleek "ijdelheid en kwelling des geestes". (Prediker 1 : 14) "Najagen van wind", volgens de nieuwe vertaling. Salomo zegt over de wijsheid van de wereld, dat die leegheid je geest maar kwelt. Salomo is tot vandaag, vanwege zijn wijsheid, beroemd in de wereld. Datzelfde geldt voor de apostel Paulus, die ook beroemd is vanwege zijn wijsheid. Paulus was één van de grootste geleerden van zijn dagen. Salomo en Paulus zeggen beiden van de wijsheid der wereld: "Het is een ongoddelijk ijdel roepen." Wil je wetenschap bedrijven, ga je gang maar. Je bent gewaarschuwd. Het is leegheid! De echte wetenschap is de kennis van Christus. Wanneer Paulus bidt voor de gelovigen te Efeze, dan bidt hij:

Efeze 1 : 17

17 Opdat de God van onzen Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve den Geest der wijsheid en der openbaring in Zijne kennis.

18 *Namelijk* verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijne roeping (*dus niet de hoop van ónze roeping*), en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijne erfenis in de heiligen.

"Zijn kennis" is kennis óver Hem. Deze kennis heeft Christus als inhoud. Het gaat hier niet om onze erfenis. Die is er wel, maar dat staat hier niet. Het gaat om de kracht van Christus. Het is dezelfde Paulus, die uitroept dat het gaat om "Christus te leren kennen en de kracht Zijner opstanding". (Filippenzen 3 : 10) Dat is de kracht waarmee Christus is opgewekt en waardoor wij "nieuw leven" hebben ontvangen. Wil je wetenschap bedrijven? Bestudeer dan de Schrift. Van de Schriften wordt gezegd: "Die zijn het die van Mij getuigen". (Johannes 5 : 39) De Schrift spreekt in ieder

geval van Christus. De wijsheid van de wereld is dwaasheid, omdat men de werkelijke Wijsheid negeert en ontkent. Er is slecht één Wijsheid en dat is Christus! Voor zover er naar onze begrippen nog andere wijsheid bestaat, behoort die wijsheid altijd gebaseerd te zijn op de persoon van Christus. Daar zijn boeken vol over geschreven. Wiskunde en alle andere vakken zijn te herleiden tot de oorsprong aller dingen en dat is Christus: "Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen". (Romeinen 11 : 36)

Kennis omtrent de oorsprong der dingen ontvangen we door Christus te bestuderen. Hij is de Oorsprong. Van Hem krijg je kennis van alle dingen, die uit Hem en door Hem tot stand gekomen zijn en door Hem in stand gehouden worden. Dat moeten we geloven en daar de consequenties uit trekken. Timótheüs wordt niet voor niets gewaarschuwd een afkeer te hebben van het "ongoddelijk ijdel roepen der valselijk genaamde wetenschap", waardoor sommigen van hun geloof afgevallen zijn. Werkelijke wijsheid behoort volgens de Bijbel bij Christus te beginnen. Spreuken 8 : 17 zegt: "Die mij vroeg zoeken, zullen mij vinden". De "wijsheid" moet gezocht worden! En dan blijkt dat Christus te zijn. De Schrift leert dat wie zoekt, zal vinden: "Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden". (Matthéüs 7 : 7) Dat is de garantie die we krijgen. We moeten dan wel weten hoe we moeten zoeken.

Hebreeën 11 : 3b

3b ... alzo dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden.

De dingen in de wereld hebben blijkbaar een onzienlijke en onzichtbare oorsprong. De aanleiding tot de verschijnselen in de wereld bevinden zich buiten deze wereld. Het zoeken naar de oplossing van alle wetenschappelijke vraagstukken in deze zienlijke wereld heeft in principe geen enkele zin. Je zult de oplossing hier niet vinden, omdat die er niet is. Dat klinkt wat ironisch en sarcastisch. Ik weet bijvoorbeeld niet waarom de wetenschap naar de oorsprong van het leven zoekt. Ze kunnen beter naar de oorsprong van de dood zoeken. Het eigenaardige is echter dat men niet eens weet wat dood en wat leven is. Men kan er geen definitie van geven. Het kan zijn dat een bioloog niet weet wat leven is. Vanaf het moment dat hij dat wel weet, weet hij waarnaar hij op zoek is.

De definitie van leven staat in de Bijbel: "Leven is gemeenschap hebben met God". Dat is het in hoogste instantie. Op een wat lager niveau is leven: "gemeenschap". De Bron van het leven hoeven we niet in deze wereld te zoeken. Maar wie dat gelooft (bijvoorbeeld een bioloog), wordt brodeloos. Dat is het probleem. Men blijft maar door zoeken naar het

begin van het leven. Men hangt verhalen op over aminozuren en over DNA, maar ons leven is Christus, want Wijsheid is Christus en Leven is Christus. De oorsprong aller dingen is Christus. De oorsprong der dingen ligt niet in deze materiële sterfelijke wereld. Die oorsprong kan absoluut niet gezien of gevonden worden door onze zogenaamde wetenschap. De reden waarom wetenschap ophoudt wetenschap te zijn, is omdat de basis (het uitgangspunt) van de wetenschap gewoon zoek is.

Wetenschap heeft te maken met een bepaald uitgangspunt van bepaalde kennis die we hebben. Op grond daarvan gaan we redeneren. Ons denken is gebaseerd op de kennis (informatie) die we hebben. Je moet eerst gegevens hebben om die gegevens te kunnen verwerken. Je moet dus feitenmateriaal hebben als uitgangspunt van je denken. In de schepping is er maar één uitgangspunt. Dat is de Schepper, de Oorzaak van alle dingen. Hij is de oorzaak van ons.

Wereldse wijsheid is dwaasheid, omdat men Christus niet kent. Het is een wijsheid zonder Christus. Christus is het Woord. Dat Woord kent men niet en daardoor kent men de Oorsprong der dingen niet. Zo heeft onze wetenschap geen enkele basis. De zogenaamde wetenschap gaat uit van verkeerde axioma's. ^{Zie zijlijn 2} Punt 2 komt overeen met punt 1. Men heeft een verkeerd uitgangspunt, waardoor men nergens, oftewel verkeerd terecht komt. Ons axioma bij wetenschappelijk onderzoek is Christus. Dat alle dingen uit Hem geworden zijn en door Hem en tot Hem. Wij weten, van waaruit we moeten redeneren en waarheen we moeten redeneren. Hoe je er dan komt, is van veel minder belang. Het einddoel en het beginpunt zijn goed. Zover heeft de wetenschap het nog nooit gebracht. De wetenschap heeft geen uitgangspunt en geen einddoel. Dat geeft paniek. Men weet niet vanwaar men komt, noch waar men heen gaat. (Johannes 3) Elke wetenschap gaat uit van bepaalde kennis of informatie. De wereld verschaft die kennis niet, omdat kennis juist het resultaat is van studie en van redeneringen. Men is dus gedwongen uit te gaan van axioma's (van stellingen) die niet bewezen zijn.

Het denken van de wereld is een "causaal denken". Dat is een denken vanuit oorzaak en gevolg. Daarom bestaat er tegenwoordig zoiets als het vak "kansberekening". Het denken van de wereld is foutief, omdat men niet met Christus rekent. Ik maak er geen bezwaar tegen dat men causaal denkt, maar wél dat men uitsluitend causaal denkt: één oorzaak heeft één gevolg. Ik neem het voorbeeld van een spoorbaan. Die heeft rechte stukken, maar er liggen ook wissels. De richting van de trein wordt bepaald door de richting waarin de wissels liggen. Ligt de wissel naar rechts, dan buigt de trein naar rechts af. Ligt de wissel naar links, dan

Zijlijn 2

"Axioma" betekent: "onbetwistbare grondstelling", op ervaring berustend of klaarblijkelijke waarheid. Taalkunde bijvoorbeeld is gebaseerd op de gedachte dat taal door de mens wordt gevormd. Eerst was er geluid. Dat geluid ontwikkelde zich tot klanken. Daaruit ontstonden woorden en zo ontstond de taal. De Schrift zegt: "In den beginne was het Woord". (Johannes 1 : 1) Het axioma van onze taalkundigen is fout. Alle dingen zijn uit het Woord voortgekomen. Eerst was er de taal, daarna de mens. Als daarna blijkt, dat Adam geschreven heeft, komt dat omdat de taal er eerder was dan hij. Axioma's hebben de eigenschap om niet te deugen. Dat komt, omdat er maar één "Axioma" is en dat is Christus, het Woord van God. Wij zouden ook kunnen zeggen dat we de Bijbel als axioma kiezen. Bij Christus begint het verhaal en alle andere dingen zijn daaraan onderworpen. Dat geldt voor de natuurwetenschappen en voor de wiskunde.

Zijlijn 3

Causaal denken is onvolledig. Het kent maar één lijn. Analogisch denken is denken in parallellen. In een geluidsstudio werkt men bijvoorbeeld met 16 sporen. Met veel lijnen naast elkaar, hebben we ontzettend veel mogelijkheden om tot één en dezelfde conclusie te komen. We zien niet alleen de oorzaken en de gevolgen. We vinden bovendien de ontbrekende factoren in zo'n lijn uit de overeenkomende factoren in al die andere lijnen. Dat is denken in analogieën.

buigt de trein naar links af. Er zijn twee mogelijkheden. De vraag is: "Welke richting?" We moeten dus kiezen. Wanneer we niet kiezen, omdat we liever gewoon rechtdoor gaan, kiezen we het midden. We kunnen dan nog alle kanten op. Het leven is vol veranderingen. Daar hebben we een hekel aan. We moeten steeds kiezen en bepalen wat we zullen doen. We hebben de neiging om rechtdoor te rijden, omdat we niet van afbuigen houden. Zo'n splitsing of zo'n wissel in de spoorbaan van ons leven vinden we een hoogst vervelende zaak, omdat we dan moeten kiezen tussen links of rechts. De wetenschap werkt zo ook. Dat is causaal denken. Sommigen noemen het logisch denken, maar dat is onjuist. Logisch denken is wat anders, maar daar zullen we het straks over hebben. De trein kiest zijn richting niet zelf, maar gaat de richting waarin de wissel ligt. Dat is causaal. Een spoorbaan bestaat niet uit één rail, maar uit twee of soms drie rails. Er liggen twee rails naast elkaar. Zij lopen parallel. Wanneer één van de twee rails afwijkt, gaan ze allebei kapot. Het causale denken kent slecht één zo'n rail, dus één lijn. Men moet steeds kiezen of men links of rechts gaat. Zie zijlijn 3

Een andere manier van denken is denken in analogieën. "Analogisch denken" is denken in parallellen. Twee rails, die parallel liggen, ontwikkelen zich samen op precies dezelfde wijze en vormen zo twee lijnen. In elke rail kan de wissel naar links liggen, omdat de rails parallel lopen. Nu komen we bij het punt waar het eigenlijk om gaat. We nemen deze som: $1 + 3 + x = 11$. Hoeveel is x ? Op wiskundige gronden kunnen we zeggen, dat $x = 7$ het antwoord is. Nu is de lijn compleet. Dit is ook causaal denken. We kunnen nu een andere som op schrijven: $2 + 6 + x = ij$. Hoeveel is x en hoeveel is ij ? In principe weten we het antwoord niet. Eén vergelijking met twee onbekenden kunnen we niet uitrekenen. Je kunt voor x elk getal invullen. Volgens het causale denken weet je dan hoeveel ij is. Verder kom je niet.

Wanneer we zien dat beide vergelijkingen parallel lopen, kunnen we de waarden voor x en ij wel invullen. Dit lijkt moeilijk. De gemiddelde scholier haakt bij dit soort zaken af, bij gebrek aan oefening. We moeten namelijk de overeenkomst aan het begin tussen de beide vergelijkingen zien, behalve dat de cijfers van de ene, het dubbele van de andere vergelijking zijn. De eerste begint met $1 + 3 + x (7) = 11$. De andere begint met $2 + 6 + x (14) = ij (22)$. Ij is dus 22. Wanneer we causaal gedacht zouden hebben, hadden we de tweede som niet op kunnen lossen. Op grond van het denken in "analogieën" konden we de som op twee manieren uitrekenen. Het denken in parallellen is in onze wetenschap een totaal onbekende manier van denken geworden. Het gangbare denken in de wetenschap kent slecht één lijn in plaats van oneindig veel lijnen. Van die ene lijn is

het begin en het eind zoek. Zo houdt men in de erkende wetenschap alleen een klein middenstukje van die ene lijn over. Verder komt men niet. Wanneer je er een andere lijn naast plaats, zegt men dat het dan heel wat anders is. Dat is hun vak niet. Het denken van de wetenschap is dus heel beperkt en dat is de handicap van de gangbare wetenschap.

Hoe denken we in analogieën? We beschouwen twee dingen analoog als ze parallel liggen. Die dingen komen dan overeen. Wanneer ik een kopie van een geluidsband maak, is die analoog aan de originele band, omdat er hetzelfde op staat. Kopiëren is een analogische reproductie-methode. De banden zijn identiek en van hetzelfde niveau. Dat is op zich eigenaardig. Bij analogisch denken liggen de lijnen namelijk niet allemaal op hetzelfde niveau. De lijnen liggen niet allemaal in het platte vlak, zoals de spoorbaan. "Ana" betekent "omhoog". Het betekent niet "naast". "Logia", "logie" of "logos" betekent "woord". In dit geval geven we de voorkeur aan een andere vertaling, namelijk "verhouding" of "formule". We gebruiken het woord "analogie" als het één gelijk is aan het andere. Het woord zelf zegt: Het één is "hoger" dan het andere.

We kennen ook het woord "catalogus". Catalogus komt van het woord "catalogie". "Cata" betekent "naar beneden", iets wat "eronder" ligt. Analogieën en catalogieën liggen dus niet naast elkaar, maar boven elkaar. Dit is men in de taalkunde en in de wetenschap al lang vergeten. Dat het "boven" elkaar ligt, is van direct belang. Daarmee komen we heel dicht bij het onderwerp. De "lagere dingen" zijn dan een afbeelding van de "hogere dingen". Een catalogus toont in een "lagere verhouding" afbeeldingen van voorwerpen, die "hoger" zijn (ze zijn meer waard en beter). De artikelen zelf, getoond in de catalogus, zijn niet tweedimensionaal, maar driedimensionaal. Een analogie geeft een hoger beeld, dan de werkelijkheid. Dat is typologie.

Een model van de tabernakel is een afbeelding van de werkelijke tabernakel. De werkelijke tabernakel, die ooit in de woestijn stond, is een analogie (is hoger) van het model van de tabernakel. Het model van de tabernakel is een catalogie van die tabernakel. Het model van de tabernakel komt overeen met de onderste lijn. Dat betekent dat daarboven eenzelfde lijn loopt, die een weergave is van de echte tabernakel in de woestijn. Daarboven loopt nog een lijn. Dan blijkt de tabernakel een afbeelding van de wereld inclusief de hemel te zijn. In de Hebreeën-brief wordt geleerd dat het binnenste van de tabernakel een afbeelding is van het "ware heiligdom". (Hebreeën 9 : 24) Het ware heiligdom is de hemel. Het model is een beeld van de tabernakel in de woestijn en die tabernakel is een beeld van de "ware tabernakel" (de

hemel en de aarde). De tabernakel is ook een beeld van het volk Israël in haar relatie tot de Messias. De tabernakel is ook een beeld van de Messias Zelf, namelijk van Christus. We hebben nu diverse analogieën boven elkaar. Het woord "catalogieën" laten we maar liggen, omdat het woord in ongebruik geraakt is. Het belangrijkste is dat we zien dat verschillende lijnen zich parallel ontwikkelen. De ene lijn is een afbeelding van de andere. De ene lijn kent dezelfde verhouding als de andere lijn. Een schaalmodel is een afbeelding van het echte model, maar dan op een lager niveau. Dit zijn analogieën.

Iemand vroeg eens: "Hoe moet ik mij God voorstellen?" Dat vragen velen zich al jaren af. Aangezien zij het niet weten, maken ze zich zelf een model. Wanneer we ons Christus voorstellen, weten we wie God is. Christus is een afbeelding van God. Hij is het uitgedrukte Beeld van God. (Hebreeën 1 : 3) Dit is natuurlijk een abstracte voorstelling, omdat we Hem niet gezien hebben. Wanneer we onze ogen dicht doen, kunnen we Hem ons wel voorstellen zonder Hem te zien. Wanneer we wat over God willen weten, dan bestuderen wij Christus! Willen we iets over de schepping weten, dan bestuderen we de Schepper. De Schepper is Christus. Het één blijkt een afbeelding van het andere te zijn. Deze manier van denken is niet specifiek bijbels. Het is een wetenschappelijke methode van denken, maar die is in ongebruik geraakt. Men denkt bijna nooit meer zo, omdat men het niet meer kent en niet meer onderwijst. Men is trots op het causale denken, dat hen zover leidt. Het leidt echter tot niets.

Onze kennis leidt tot Christus. Het moet nu duidelijk zijn dat wanneer de bovenste lijn de Schepper is, dat dan de onderste lijn de schepping moet zijn. De Schrift leert dat wat uit de Geest geboren is Geest is. Wat uit het vlees geboren is, is vlees. (Johannes 3 : 6) Dat is een analogie, omdat er overeenkomst is. Paulus zegt in:

1 Korinthe 15 : 47-49

- 47 De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Here uit den Hemel.
- 48 Hoedanig de aardse is, zodanige zijn ook de aardsen; en hoedanig de Hemelse is, zodanige zijn ook de hemelsen.
- 49 En gelijkterwijs wij het beeld des aardsen gedragen hebben, *alzo* zullen wij ook het beeld des hemelsen dragen.

In beide verzen worden er tegelijkertijd twee lijnen naast elkaar ontwikkeld. De eerste mens Adam, en degenen die in of uit Adam zijn, dragen het beeld van Adam. Zij zijn "de aardsen". De tweede Mens, Christus en degenen die in Christus zijn, zijn "de hemelsen". Zoals Adam

zich in de aardsen uitdrukt, zo drukt Christus Zich in de hemelsen uit. Dit is een volstrekte parallel. Wij noemen dat typologie, omdat we het begrip analogie verlerd zijn.

Wij zeggen: "Adam is een type van Christus." Dat is op zich juist. We moeten bij typologie bedenken dat het niet slechts gaat om: dit is een type van dat en niet van wat anders. Dit kan een type zijn van dit én van dat én ook nog van dat. Het ene punt op de ene lijn komt overeen met de overeenkomende punten op de andere lijnen. Vandaar dat er vele toepassingen in de typologie zijn. Je moet nauwgezet werken, want er zijn ontzettend veel meer mogelijkheden dan in het causale denken. De overeenkomsten tussen een heleboel lijnen komen uiteindelijk allemaal overeen met de Persoon van God, de Schepper, Christus. Daaruit volgt, dat welke lijn we ook bestuderen in de schepping, die lijn een parallel moet hebben in de Persoon van God. Men gelooft dat niet en daarom heeft men die manier van denken afgeschafte.

Als iemand zegt: "Zoals het in de hemel is, zo is het ook op aarde", heet dat "occult". We vragen ons niet af of het wel of niet waar is. De gedachtegang dat er overeenkomst bestaat tussen dat wat boven (ana) is en wat beneden (cata) is, is typische analogie. Men zegt: "Zoals het in de hemel gaat, zo gaat het hier op aarde." Op die gedachtegang zijn heel wat occulte wetenschappen gebaseerd. "Occult" betekent "duister". Wij noemen het duister, omdat we het niet begrijpen. Dat betekent dat men in de hedendaagse westerse beschaving alles occult verklaart wat men niet begrijpen kan. Dat is zeer hoogmoedig. Het is onzin om het occult te noemen, als wij iets niet begrijpen. Dit komt omdat wij de gedachtegang niet meer kennen. Er zijn gelukkig mensen die die gedachtegang nog wel kennen en door hen ben ik op deze materie geattendeerd. Zij zeiden: "Wat jij doet, bestaat wel degelijk." Wist ik veel. Er bleek nog een naam voor te zijn ook. Het staat alleen niet in de erkende wetenschappelijke boeken, omdat het buiten de erkende wetenschap valt. Wanneer er iemand zegt: "Wat er in het oog (de iris) gebeurt, komt overeen met dat wat in het lichaam gebeurt," wordt er gezegd: "Dat is occult." Maar waarom zou dat occult zijn? Het probleem is dat men het causale verband tussen de verschillende lijnen in verticale richting niet kan verklaren, omdat men dat gewoon niet ziet. Dat verticale verband is simpel. Wanneer wij de lijn verticaal omhoog trekken, komen we uit bij Christus. Het is vanzelfsprekend dat er verband bestaat tussen alle delen van de schepping. Dat causale verband is moeilijk aan te tonen. Het feit dat wij niet zien hoe die verbanden werken, wil nog niet zeggen dat het occult zou zijn. Wanneer je de verbanden begrijpt en ziet, houdt het op occult (duister) te zijn. ^{Zie zijlijn 4}

Zijlijn 4

De Schrift zegt: "Het oog is de kaars (lamp) van het lichaam; indien dan uw oog eenvoudig is, zo zal uw gehele lichaam verlicht wezen. Maar indien uw oog boos is, zo zal geheel uw lichaam boos zijn ..." (Matthéüs 6 : 22, 23a) In het oog komt tot uitdrukking, wat er in het lichaam gebeurt. Om dat te kunnen zien, hoef je geen iriscopist te zijn. Wanneer we elkaar in de ogen kijken, kunnen we veel zien, ook dat wat er in de ziel omgaat. Daar moeten we ons niet in vergissen. Wanneer we met een loep in elkaars ogen kijken, zien we nog veel meer. Ik zie de zin er niet van in, maar het werkt wel zo. De Schrift zegt dat het zo is.

Zijlijn 5

Er is een boek met de titel "De Bijbel als schepping". Daarin wordt nogal gebrekkig aangetoond dat er verwantschap bestaat tussen de structuren in de Bijbel en de structuren in de schepping. Of het gedetailleerd klopt, is wat anders. De schrijver, Friedrich Weinreb, kent Christus niet. U bent dus gewaarschuwd. Het begin en het eindpunt kent hij niet, maar dat er overeenkomsten bestaan tussen dat wat in de Schrift wordt geleerd en dat wat in de wereld gebeurt, in de vorm en de structuren, is voor hem vanzelfsprekend. En dat is correct. De wereld en de Schrift zijn allebei uit en door het Woord (Christus).

Waarom moest de mens onder het Oude Verbond besneden worden? Waarom waren dergelijke verwondingen of verminkingen überhaupt nodig? Waarom speciaal op deze plaats? Dat was vanwege de analogie met de onzienlijke zaken. Op een bepaald punt op de ene lijn staat de mens, die besneden werd. Op een ander punt op een andere lijn staat de Mens, die gekruisigd werd. Dat is een ander punt in de historie. De plaats in (of aan) het menselijk lichaam van de besnijdenis komt overeen met de plaats in de menselijke historie van de dood en de opstanding van Christus. Wij zeggen dat de besnijdenis een type van de dood en opstanding van Christus is. Dat is waar. In de Schrift zijn op dat gebied meer parallellen te vinden. De doop door onderdompeling komt ook overeen met de besnijdenis. Petrus zegt dat de zondvloed overeenkomt met de doop. (1 Petrus 3 : 20, 21) Wij weten dat de betekenis van de doop fundamenteel overeenkomt met de betekenis van de besnijdenis. Op allerlei gebieden vinden we dezelfde punten, dezelfde ontwikkelingen, dezelfde figuren en lijnen terug.

Het bestuderen van die lijnen is één van de belangrijkste dingen in de Schrift! Zien hoe die lijnen zich ontwikkelen, is normaal causaal denken. Dat is makkelijk, omdat je zowel het uitgangspunt als de eindbestemming weet. Dat is in alle gevallen "Christus". Daartussen moeten we invullen wat er aan een lijn ontbreekt. Dat kunnen we aanvullen door de analogie met de andere lijnen. Uit de Schrift kunnen we verschillende gedachtegangen, die overeenkomen, naast elkaar plaatsen. Zoals deze gedachtegangen zich in de Schrift ontwikkelen, zo drukken zij zich natuurlijk, op precies dezelfde wijze, in de schepping uit. ^{Zie zijlijn 5} De zienlijke dingen van deze wereld hebben altijd iets te vertellen over de Schepper. Je kunt de hand van de Maker er in zien. Wanneer we wat ervaring krijgen kunnen we in de schepping altijd de persoon van de Schepper zien. God is letterlijk in de schepping, omdat Hij centraal staat in de schepping. Alle zienlijke dingen getuigen van de Schepper, zodat het mogelijk is om in alle dingen rondom ons de Schepper te zien.

Romeinen 1 : 18-22

- 18 Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid, en ongerechtigheid der mensen, *als* die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden.
- 19 Overmits hetgeen van God kennelijk is, in hen openbaar is; want God heeft het hun geopenbaard.
- 20 Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn.

- 21 Omdat zij, God kennende, *Hem* als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden;
- 22 Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden;

De toorn van God wordt zichtbaar over die mensen die "de Waarheid in ongerechtigheid ten onder houden". De mensheid zegt steeds op zoek te zijn naar de waarheid, maar de werkelijkheid is dat de mensheid sinds mensenheugenis bezig is de Waarheid ten onder te houden! Wanneer iemand een beetje in de buurt van de Waarheid kwam, kwam hij op de brandstapel terecht. De Waarheid mocht niet bekend worden, omdat het "slecht" was voor de mens. Natuurlijk kan de Waarheid een gevaar zijn voor al het menselijk streven en voor alle menselijke wijsheid. Dat dé Waarheid Christus is, is dan "gevaarlijk", omdat het gaat over de "dood van de oude mens". De Waarheid betekent het einde van de oude schepping. Daarom wordt de waarheid "bewust ten onder gehouden in ongerechtigheid". De waarheid wordt nadrukkelijk met kwade oogmerken (met arglistigheid) ten onder gehouden. Want hetgeen van God kenbaar, of gekend kan worden, is in die mensheid wel degelijk openbaar. God Zelf heeft het namelijk geopenbaard! Sinds de schepping der wereld kan men uit de onzienlijke dingen de schepselen verstaan en doorzien. De Bron van kennis die hier genoemd wordt, is de schepping van God. Men kan dus de Schepper uit de schepping leren kennen. De onzienlijke dingen kunnen uit de zienlijke dingen gekend worden.

De zienlijke dingen zijn uit de Schepper voortgekomen. Zijn "handschrift" vinden we terug in "de werken Zijner handen". (Psalm 8 : 4, 7 enz.) De schepping, als het werk van de handen van God, had in de eerste plaats tot doel het Wezen van God weer te geven. God openbaart Zich in de schepping. Daarom worden de onzienlijke eigenschappen van God sinds de schepping der wereld UIT de schepping of schepselen verstaan en doorzien. "Doorzien" betekent "er dwars doorheen kijken". Uit de schepping krijgt men begrip voor de Persoon en het werk van God. Dat is een feit, aldus de apostel Paulus.

De belangrijke persoonlijke kenmerken van God die naar voren komen, zijn Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid. De kennis van God, die daar het resultaat van is, is zo sterk dat die mens die die kennis heeft, niet te verontschuldigen is voor God. Die kennis van God strekt zover dat men verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van God. Zo van: Je wist toch dat je ooit voor Mij verantwoording af zou moeten leggen? Je wist toch dat je voor de grote witte troon zou komen te staan? Je wist toch dat je Mij, als Mijn schepping, moest dienen, omdat je er bent tot eer van de

Schepper?" Zo ver gaat die verantwoording. Men kende God buiten de Bijbel om, vertelt de apostel in vers 21. Toch hebben ze God niet verheerlijkt of gedankt. Dat betekent dat ze uit de schepping hebben geleerd dat God verheerlijkt diende te worden. Er was reden genoeg om God te danken, omdat Gods genade in de schepping wordt uitgedrukt. Maar ... "zij zijn verijdeld geworden in hunne overleggingen". De Heer weet dat de overleggingen der wijzen ijdel (leeg) zijn. Dat komt, omdat zij God niet kennen en Hem niet gedankt hebben. Zij kennen God niet uit de schepping en daarom is hun wijsheid hol, leeg en ijdel. De wijzen gebruiken veel moeilijke woorden, maar ze hebben geen inhoud. Daarom is "hun onverstandig hart verduisterd geworden". Zij zijn dwaas geworden, hoewel ze zich als wijzen uitgeven.

De Bijbel zegt dat het verstand in het hart leeft. Wij zeggen dat het verstand in de hersenen zit. Ik heb er elke dag mee te maken dat het verstand in het hart zit. Mensen willen sommige dingen niet begrijpen. Niet omdat ze het niet kunnen begrijpen, maar omdat ze het niet willen begrijpen. Hun hart (hun wezen, hun eigen karakter) protesteert tegen dat wat ze intellectueel makkelijk kunnen accepteren. Men zegt: "Wat u ons vertelt, is veel te moeilijk. Dat kunnen wij niet volgen." Maar daar zit het hem niet in! Ik ken mensen die er op school niets van terecht brachten, maar wel hun Bijbel uit hun hoofd kennen. Deze mensen hebben "een verstandig hart". Mensen met een onverstandig hart willen God niet kennen, met name niet uit de schepping en ook niet uit de Schrift. Van deze mens wordt gezegd dat ze in plaats van God:

Romeinen 1 : 23

23 En hebben de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd in de gelijkenis eens beelds van een verderfelijk mens, en van gevogelte, en van viervoetige en kruipende gedierten.

Het vreemde is dat men toch wel denkt dat God Zich op een of andere wijze uit moet drukken in de zichtbare wereld. Aangezien Hij dat blijkbaar Zelf niet kan, doen zij dat voor Hem. Zij maken een "gouden kalf" of een beeld of een totempaal of afgodsbeeldjes. Men zegt dan: "Dat is een uitdrukking van God." Tegelijkertijd ontkent men dat God Zelf creatief, namelijk "scheppend", genoeg zou zijn om Zichzelf te materialiseren. God hééft Zich in de schepping uitgedrukt. God geeft Zichzelf gestalte in de wereld. Men ziet dat wellicht, maar men verwerpt Hem. In plaats daarvan heeft de mensheid zich door de eeuwen heen beelden gemaakt. Zij gaven God zelf een gestalte in deze wereld. Of men verwerpt Hem helemaal door bijvoorbeeld de evolutietheorie aan te hangen. ^{Zie zijlijn 6}

2. Zeven vruchten

God demonstreert Zijn werken en Zijn wezen in deze schepping. In Deuteronomium 8 vinden we een opsomming van vruchten. ^{Zie zijlijn 7}

Deuteronomium 8 : 8

8 Een land van tarwe en gerst, en wijnstokken, en vijgebomen, en granaatappelen; een land van olierijke olijfbomen, en van honig.

Deze vruchten worden vermeld vanwege de achterliggende "diepere betekenis". Het gaat niet om het land als zodanig. Wanneer we een analogie zoeken, dan is het dat land dat erfelijk aan Israël beloofd was. De aan Israël beloofde zegeningen worden in het land uitgedrukt. Deze zegeningen worden voorgesteld door vruchten: tarwe, gerst en wijnstokken. De reeks van "zeven vruchten" is de reeks van zeven "zegeningen", die Israël in het land zou erven. In Efeze 1 vinden we een reeks van zeven "geestelijke zegeningen", die de gelovigen in Christus in de hemel ontvangen hebben. Deze zeven zegeningen komen mogelijk overeen met de zeven vruchten uit Deuteronomium 8. Er zijn veel meer vruchten, maar hier gaat het om zeven vruchten. In bepaalde kringen wordt niet alleen over zeven vruchten gesproken, maar ook over zeven sterren, zeven kandelaren (Openbaring 1 : 20), zeven bedelingen, zeven verbonden. Verder de zeven metalen, zeven planeten, zeven kleuren in de natuur. De systematiek van een reeks van zeven, en de bepaalde relatie waarin die zeven tot elkaar staan, is echt wel bekend. Het is niet wijdverbreid, omdat "de waarheid in ongerechtigheid ten onder wordt gehouden". Het is ook niet gemakkelijk om er over te praten, omdat er zoveel afweer is.

Tarwe

De tarwe is de eerste vrucht. Voor de bestudering van tarwe beginnen we niet in de natuur. Ons uitgangspunt is Christus. Hij is het Woord van God (de Logos). We nemen voor de bestudering een concordantie en zoeken in de grondtekst het woord "tarwe" op. Tarwe wordt nogal eens genoemd in de Bijbel. In het Oude Testament worden "tarwe en gerst" bijna altijd in één adem genoemd. Dit komt in de meest vreemde verbanden voor.

Joël 1 : 11

11 De akkerlieden zijn beschaamd, de wijngaardeniers huilen, om de tarwe en om de gerst, want de oogst des velds is vergaan.

Zijlijn 6

Onze natuurstudies zijn niet gebaseerd op het feit dat er een Schepper is, daarom zien wij in de praktijk niets van de Schepper. Het is ongelofelijk dat onze natuurkundeboeken en natuurfilms, die van commentaar worden voorzien, allemaal van de evolutietheorie uitgaan. Dat is een onbewezen theorie! Omdat Christus totaal geen rol in de evolutieer speelt, klopt deze theorie niet. De Schepper wordt op voorhand buiten de schepping gesloten. Als we vragen: "Waar is God?", dan kan het antwoord zijn: "Hier in mijn hart." Of: "Ergens in de hemel". Vervolgens maakt de natuurkundige ons wijs dat de hemel ergens heel ver weg is, ergens in de buitenste duisternis of zo. Dat is de omgekeerde wereld! Als de Heer ergens is, dan juist niet in de buitenste duisternis. De Schepper is in Zijn schepping.

Zijlijn 7

Het is niet de bedoeling om 7 vruchten te gaan bespreken uit Deuteronomium 8. Het is gewoon ergens beginnen. Een beetje uitwijken en heen een weer springen en laten zien, hoe het samenhangt.

Hier worden de tarwe en de gerst bij elkaar genoemd. De tarwe en de gerst staan niet meer op het land, omdat de oogst is vergaan door de sprinkhanen. De tarwe en de gerst worden genoemd in verband met de toekomst van Israël. In het Nieuwe Testament wordt de tarwe niet samen met de gerst genoemd. De Here Jezus spreekt over de tarwe en later spreekt Paulus erover. In het Nieuwe Testament wordt uitgelegd wat die tarwe voorstelt. De tarwe is een type van Christus. Wij weten dat, omdat alle typologie op Christus slaat, het in de Bijbel staat en er geen reden is waarom het niet zo is! Het laatste is een negatief argument.

Johannes 12 spreekt over het tarwegraan.

Johannes 12 : 20-24

- 20 En er waren sommige Grieken uit degenen, die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden;
- 21 Dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaida in Galilea was, en baden hem, zeggende: Heer, wij wilden Jezus *wel* zien.
- 22 Filippus kwam en zeide het Andreas; en Andreas en Filippus wederom zeiden het Jezus.
- 23 Maar Jezus antwoordde hun, zeggende: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden.
- 24 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelve alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort.
- 25 Die zijn leven liefheeft, zal hetzelve verliezen; en die zijn leven haat in deze wereld, zal hetzelve bewaren tot het eeuwige leven.

Zij waren dus gekomen om Jezus te zien en krijgen een afwerend antwoord. De Here Jezus wordt hier met het tarwegraan vergeleken. Wanneer men de Heer wilde zien, moest men naar een tarwekorreltje kijken. De Heer zal namelijk op dezelfde manier verheerlijkt worden als het tarwegraan. Het tarwegraan wordt eerst op en in de aarde gezaaid. Vervolgens sterft het tarwegraan in de aarde. Na verloop van tijd komt het graan op en brengt het veel vrucht voort. "Het veel vrucht voortbrengen" van de tarwe is hetzelfde als "de verheerlijking van de Zoon des Mensen". Dat is de duidelijke parallel tussen vers 23 en 24, die we terug vinden in vers 25. Daarin wordt een andere lijn in de analogie gepakt. Het beeld van het tarwegraan wordt eerst op de Here Jezus toegepast. Hij zou Zijn leven verliezen om vrucht te kunnen dragen. Het tarwegraan wordt daarna op de mens van toepassing gebracht. De mens die zijn leven haat, zal het bewaren. "Haten" betekent dat men zijn leven opgeeft. Het

leven op aarde "sterft" als het ware. Met andere woorden: Wanneer iemand eeuwig leven wil hebben, moet hij eerst "dood" gaan, zoals Christus en het tarwegraan. Het beeld van het tarwegraan wordt dus op Christus en op de mens van toepassing gebracht. Christus is onze Schepper. Wat op Hem van toepassing is, is ook van toepassing op de mens. Christus is de schakel in verband met de parallel tussen de tarwe en de mens. Het beeld van het tarwegraan en het beeld van de mens staan op hetzelfde niveau, omdat ze beiden moeten sterven om vrucht te dragen. Dat is zo, omdat beiden een uitdrukking zijn van hun Schepper, Die in de aarde zou vallen en zou sterven om vrucht te kunnen dragen.

Het principe van "sterven om vrucht te dragen" vinden we in de hele schepping terug. De mens verzet zich in het algemeen tegen dit principe. Men blijft liever leven zonder vrucht te dragen, dan dat men moet sterven om vrucht te dragen. Men vindt het inconsequent dat men eerst moet sterven. We kennen uit de praktijk het volgende voorbeeld. Vroeger kregen de mensen zoveel mogelijk kinderen, ook al kostte dat uiteindelijk het leven van de moeder. Het leven van het kind ging bij de geboorte vóór het leven van de moeder. Tegenwoordig gelooft men dat niet meer en treft men maatregelen. Wanneer men aan de veilige kant wil blijven, neemt men helemaal geen kinderen. Men vindt kinderen krijgen te riskant. Men houdt liever in leven wat er is, in plaats van vrucht voort te brengen. In de Bijbel vinden we de geschiedenis van Rachel. Zij stierf bij de geboorte van Benjamin. (Genesis 35 : 17-19) Dat moest zo gebeuren. Wanneer er een erfgenaam geboren wordt, sterft de moeder.

Sterven om vrucht te kunnen dragen. Dat is wat de Schrift ons leert. Dat principe wordt uitgedrukt in het tarwegraan. In de zin van: wij gooien het uit, je vindt het niet terug. Het valt in de aarde, het sterft. Na verloop van tijd komt het op en het draagt vrucht. 30, 60 of 100-voud en het wordt verzameld in de oogst. (Matthéüs 13) Paulus spreekt in 1 Korinthe 15 over het "zaaien van het menselijk lichaam". Zoals het graan (tarwegraan) of enige der andere granen in de aarde valt, maar het komt er weer uit voort; zo zaaien wij een lichaam in de aarde. Waarom doen we dat? Waarom begraven we iemand als hij dood is? Omdat we geloven in de opstanding! Dat is typologie. Wij zaaien, omdat wij hopen te maaien en omdat we weten dat het vrucht zal dragen. Een natuurlijk - zienlijk - lichaam wordt gezaaid en een geestelijk lichaam wordt er opgewekt (gemaaid). Dat is de volgorde.

Dat principe van sterven om vrucht te kunnen dragen, wordt uitgedrukt in het tarwegraan. "Tarwegraan" komt van het Hebreeuwse woord: "ghitah" (8-9-5). In het Hebreeuws zijn de letters en cijfers gelijk. Het is

eigenlijk gemakkelijker om cijfers op te schrijven, want die kan iedereen zomaar lezen. "Ghitah" heeft te maken met andere woorden in het Hebreeuws. We krijgen dan te maken met analogieën. "Gheht", "Ghatah" (8-9-1) betekent "zonde", "zondaar", of als werkwoord: "zondigen". Er is overeenkomst tussen "tarwe en zonde" en tussen het tarwegraan en een zondaar, omdat het met dezelfde twee letters begint. Het Hebreeuws kent die analogieën, omdat het de oorspronkelijke taal van de Schrift is en van de openbaring van God. In het Hebreeuws is het zo dat woorden die opgebouwd zijn uit dezelfde letters in principe ook dezelfde betekenis hebben. Dezelfde letters vormen dezelfde begrippen. De volgorde van de letters bepaalt soms de toepassing. ^{Zie zijlijn 8}

De typologie wordt een stuk eenvoudiger, als we het Hebreeuws er bij halen. Niet op de manier, zoals taalkundigen dat doen, maar op een veel eenvoudigere, interessantere en leerzamere manier. Er zijn nog meer woorden die van diezelfde wortel 8-9 zijn afgeleid. "Ghatav" (8-9-2) betekent "omhakken". Het is allemaal hetzelfde. Als je een taal bestudeert, dan is het allemaal verschillend. "Tarwe", "zondaar" en "omhakken", moet je dan als drie woorden uit je hoofd leren. Maar als je nu een beetje dieper doordenkt, dan zie je dat het hetzelfde is. Tarwe moet in de aarde vallen en sterven, omdat het een beeld van de zonde is. De zondaar (de mens) zal ook sterven en omgehakt zal worden. Dat woord "omhakken" wijst op een boom. De boom is, net zoals een tarwekorrel, een type van de Mens, namelijk Christus. Psalm 1 zegt van de boom: "Hij is als een boom, geplant aan waterbeken". De boom is een type van Christus en vervolgens van nog een paar andere mensen. De boom wordt omgehakt. Welke boom is dat? Kijk, dat zijn analogieën. Je moet leren te springen van de ene naar de andere lijn. In de Schrift worden een vijgenboom, een olijfboom, de boom van Babel, van Nebukadnezar en de boom van Isai omgehakt. De "afgehouden tronk van Isai" zou weer een rijsje voortbrengen. (Jesaja 11 : 1) Die boom moet omgehakt worden en daarna toch vrucht dragen.

Boomkwekers weten hoe dat zit met het kweken van bomen. Zij zijn steeds aan het afkappen en aan het enten (er een ander tak op zetten). Die boom moet wel eerst om en daarna moet hij pas vrucht dragen. Hij draagt vrucht door verschillende methoden. Zelfs met knotwilgen is dat zo. We hakken ze af, omdat we een bepaald soort vrucht willen hebben. De boom moet dicht worden, met veel takken. Sinds wanneer is het in de natuur zo dat een boom afvalt en afgehakt wordt? Dat gebeurt niet in de natuur. Maar als wij mensen in de natuur ingrijpen, bereiken we met die natuur meer dan wanneer we die natuur zelf zijn gang laten gaan. We krijgen meer vrucht van die boom, als we hem zelf enten. Eerst afhakken dus, omdat deze schepping pas vrucht draagt wanneer de

Schepper ingrijpt in de normale ontwikkeling van deze schepping. Deze gehele wereld wordt afgehouden en omgehakt. De bijl ligt aan de wortel van de boom, zei Johannes de Doper. (Matthéüs 3 : 10) Welke boom? Dat maakt niet uit, want het zijn alle bomen. Of het nou die boom van David of de vijgenboom is, dat maakt niet uit. Het was allemaal waar. De boom zou afgehakt worden. Die boom kun je zelfs zien als een weergave van de gehele schepping, die omgehakt zou worden en verdwijnen zou om plaats te maken voor een nieuwe schepping. Nog beter gezegd: om een nieuwe schepping voort te brengen. Dat is een kwestie van enten. De nieuwe op de oude! Dat is typologie in de natuur. De boom beeldt hetzelfde uit als de tarwekorrel, namelijk de zondige mens, die sterven moet om vrucht te kunnen dragen.

"Ghoter" (8-9-200) betekent "rijsje" of "tak". We komen nu op een veel hoger niveau. We komen van 8-9-2 op een 200. De 200 is de hoogste 2 in het Hebreeuws. Jesaja 11 : 1: "Want er zal een rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai". Daar gaat het om. Eerst krijg je een woord met een 2, namelijk het "omhakken" van de boom en uiteindelijk krijg je een woord met een 200. Dan komt het rijsje, dat weer uit die tronk tevoorschijn komt. Een beeld van dood en opstanding; van wedergeboorte. Sterven om op te kunnen staan. Dat is het beeld dat uitgedrukt wordt in die tarwe. ^{Zie zijlijn 9}

We hebben nu de betekenis bepaald via het Hebreeuws (de taal), via de woorden. Het Hebreeuws bestaat ook buiten de Bijbel, dus op zo'n manier zou dat ook nog te vinden zijn, mits we geloven dat "in den beginne het Woord" was en niet de mens. We moeten geloven dat het Woord het uitgangspunt is bij alle dingen en dat het geheim van de schepping opgesloten ligt in het Woord. Het Woord is de Logos, namelijk Christus.

Nu gaan we naar de "vorm" van de tarwekorrel. Die is eenvoudig. Je kunt een lijn trekken, maar dat is geen vorm. Een lijn heeft geen gestalte; laat staan "heerlijkheid". We hebben één lijn, die zich splitst. Er zijn nu twee lijnen, waardoor de vorm ontstaat. Uiteindelijk komen die twee lijnen weer bij elkaar en dan is het weer één lijn. De lijn heeft een begin en een einde. Het begint met een puntje en het eindigt met een puntje. Dat is de vorm van een zaad en van een tarwegraan of van een der andere granen of zaden. Dit is de meest primitieve vorm die je in de natuur tegenkomt. Ik zeg nu dat het een zaadje is, maar ik had net zo goed kunnen zeggen dat het een blad van een boom is. Wat leert de meest eenvoudige vorm in de natuur ons? Dat er een duidelijk begin en een duidelijk eind aan is. Toegepast op de schepping is het een heel eenvoudige zaak. De meest eenvoudige uitbeelding van de wereld, waarin

Zijlijn 8

Als je dit aan iemand vraagt die Hebreeuws gestudeerd heeft, dan lacht hij je uit en zegt: dat bestaat toch niet? Omdat de mens denkt dat hij zelf het Hebreeuws gemaakt heeft. Het is volgens de mens een kwestie van klanken waarvoor men letters heeft uitgedacht om die klanken op te schrijven. De groep van letters bepaalt de betekenis van het woord. Dat kan dus toch niet! Maar "In den beginne was het Woord" en daarna pas de mens. Het Woord maakte de mens. Het Woord was eerder en in het Woord ligt de waarheid van de schepping en de betekenis van de schepping opgesloten.

Zijlijn 9

Hoe vind je dit soort dingen? Uit de concordantie en uit de Bijbel. Dit is de spelling van de woorden. Die woorden vind je achter elkaar in de concordantie, daar staan ze alfabetisch in. Al die woorden, die afgeleid zijn van diezelfde wortel staan achter elkaar. Het begint met een Ghet (8) en een Teth (9). Die zet je op een rij. Je kijkt er een poosje naar en probeert de grootste gemene deler uit die woorden te vinden. Dan heb je het hele beeld van "in de aarde vallen en sterven om vrucht te kunnen dragen". Als je de Schriftplaatsen waar al die woorden voorkomen nog eens opzoekt, dan zie je hoe eenvoudig bijbelstudie is.

wij leven met een begin en een einde. De wereld spoedt zich naar het einde, namelijk naar dat ene eindpunt, het verdwijnen van de wereld. De tarwekorrel geeft in zijn vorm al aan wat het voorstelt, namelijk dat het moet sterven. Het moet verdwijnen en zijn leven opgeven, voor zover het leven heeft. Het moet sterven en in de aarde vallen.

Dat kun je toch niet van toepassing brengen op Christus? Dat kan wel, maar dan gaat het over Zijn "vormwording". Toen God "vorm" werd en een "gestalte" aannam, toen God zichtbaar werd, was er in de eerste plaats "het begin in Bethlehem". Dat was de geboorte, de vleeswording, van God. Daar kwam een eind aan. Het tarwegraan moest in de aarde vallen en sterven. Dat was op Golgotha. Dat was de vormwording van God in de oude schepping, in deze wereld waarin wij leven. Sinds Zijn opstanding maken wij deel uit van een nieuwe schepping. Voor Zijn menswording maakte Hij geen deel uit van de schepping, want Hij was de Schepper. Zo is Hij de Schepper en tegelijkertijd de schepping geworden. Dat is een heel eigenaardige zaak.

De tarwekorrel beeldt dus de gang van zaken van deze wereld als zodanig uit, maar ook de gang van God Zelf door deze wereld en daardoor ook de gang van elke zondaar door deze wereld met het "omhakken" als eindpunt. Dat is de dood. Dat is de gang van het normale aardse bestaan. In een blad loopt één centrale lijn. Dat is zelfs het geval bij de tarwekorrel. Waarom die verdeling? Waarom wordt een tarwekorrel, een koffieboon, een bruine boon, in tweeën gedeeld? Dat is vanwege de keuzemogelijkheid die er bestaat in deze wereld. Of anders gezegd: Wij leven in een dualistische wereld; dat is een wereld met twee kanten: kwaad-goed, duisternis-licht, vrouwelijk-mannelijk. Het is een wereld van tegenstellingen. Er moet een keuze gemaakt worden, omdat het een verdeelde wereld is, die tot één moet worden. Daar gaat het om. In de eerste plaats bestaat de vorm uit twee lijnen, die verdeelden. Dat is al "tweewording" of dualisme. Die twee lijnen komen uiteindelijk weer bij elkaar. Die worden verzoend door de dood, want daar houdt de verdeling op. Vandaar dat de Schrift leert dat in de opstanding "man noch vrouw" is. (Matthéüs 22 : 30) Die verdelingen verdwijnen. De duisternis bestaat niet meer, maar het licht wel. De duisternis is dan uit de schepping verdwenen. Die is buiten de schepping en er niet "in". In de schepping is dan geen duisternis meer. Als God zal zijn "alles en in allen" (1 Korinthe 15 : 28) en in Hem geen duisternis is, dan is het allemaal licht. Dus die verdeling is weg. Die twee is tot één geworden. God is "in Christus de wereld met Zich verzoenende". (2 Korinthe 5 : 19) Twee worden één in de dood. Vandaar die verdeling in die graankorrel, in alle zaden en in het blad van een boom.

Dat via de hoofdnerf het voedsel aangevoerd wordt, is onze causale natuurkunde. Wat is het praktische nut van de hoofdnerf? Zo'n blad had ook anders ontworpen kunnen worden. Die hoofdnerf had niet in het midden hoeven lopen, die had ook langs de kanten kunnen lopen of als een ronde ringleiding.

In de schepping is het altijd precies hetzelfde principe. Kunt u al een beetje analogisch denken? Die tarwekorrel heeft erg veel toepassingen; daar is zoveel mee uitgebeeld in de natuur. Onze mond ziet er ook uit als een tarwekorrel. Die tarwekorrel spreekt van God en hij ziet er uit als een mond. Uit die tarwekorrel komt vrucht voort. Die tarwekorrel breekt open (op die naad), zoals een mond opengaat en "vrucht" voort brengt. De mond produceert het Woord. Er zijn nog veel meer voorbeelden die aan dit principe van "vrucht voortbrengen" beantwoorden. Het model van de tarwekorrel geldt voor de meeste soorten van eenvoudige zaden, van vruchten. Het eigenaardige is dat we ook een ander model in de schepping kennen. Dat model begint en eindigt niet met een punt, maar begint met een punt en eindigt in een ronde vorm. Zo krijg je een "druppelmodel". Als het "einde" door een punt wordt uitgedrukt, dan is het iets van voorbijgaande aard. Dat zal verdwijnen. Het moet duidelijk zijn dat wanneer een vrucht in een "ronding" eindigt, dus als het eindpunt ontbreekt, dat dit de nieuwe schepping uitbeeldt. Een zaad met het model "van punt tot punt" is de oude schepping, die verdwijnen zal. Een zaad dat begint met een punt en eindigt in een ronding, is de nieuwe schepping, die wel ontstond, maar nooit meer voorbij gaat.

Onze filosofie leert dat aangezien de dingen ooit tot stand gekomen zijn, zullen zij ooit weer voorbijgaan. Men zegt: "Het begin is een punt, dus het eind is ook een punt." De natuur leert ons wat anders. Er zijn dingen, die tot stand gebracht worden en nooit meer verdwijnen! Dat is Gods werk, de nieuwe schepping. Het proces waarbij de punt wordt weggenomen en de ronding overblijft, heet in de Schrift "besnijdenis". Het is "van de oude schepping een nieuwe schepping maken. Het eigenaardige is dat we zelfs een vrucht kennen in de natuur die zonder meer aan dat beeld van de besnijdenis beantwoordt en ook zo heet. Dat is het zaad van de eikenboom, namelijk de eikel. Een normaal zaad bevindt zich in een bolster of "omhulling", zoals een noot in een harde schaal zit. Die schaal bestaat uit twee helften (dubbel).

De meeste noten en vruchten, ook de tarwe, bevinden zich in een omhulling. Die omhulling is het "kaf", dat verdwijnen moet. De tarwe wordt als het gemaaid is in "de wan" gedaan. Het wordt "gewannen", geklopt en opgeworpen in de wind. Het is de bedoeling dat de wind het

kaf wegblaast. Waar is wind een beeld van? Van de Geest. "De Geest blaast waarheen hij wil. Gij kent zijn geluid niet en gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heen gaat". (Johannes 3 : 8) Het hoort bij de onzienlijke dingen. De wind blaast die omhulling weg. Die omhulling is een uitbeelding van het oude leven. Die omhulling wordt weggenomen door de werking van de Geest van God. Onze oude mens wordt dus door de Heilige Geest weggenomen. Hoe bestrijden wij het werk en het streven van de oude mens? Dat laten wij doen. Dat doet de Heilige Geest. Hij verandert ons, dat doen we niet zelf. Geest is denken! Denken is een geestelijk activiteit. Waardoor moeten wij veranderd worden? Paulus: Door de vernieuwing van ons denken, ons "gemoed". (Romeinen 12 : 2) Door geestelijke werkzaamheden verdwijnt de inbreng van onze oude mens. De inbreng van de nieuwe mens wordt door de Geest bevorderd. Het wegnemen van die omhulling, of van een deel van die omhulling, is het proces van de besnijdenis. Daarom kennen we in de natuur een eikel (een vrucht), die maar in een halve bolster hangt. De helft is weg. Die zit er niet eens aan vast, omdat het een beeld is van "dood en opstanding"! Van de besnijdenis, van het wegnemen van het "lichaam des vleses". (Kolossenzen 2 : 11) Het is het openbaar maken van de nieuwe schepping, die zich daarin blijkt te bevinden. De eikel drukt uit dat aanvankelijk een deel van die oude schepping wordt weggenomen (een bepaald aspect), dat uiteindelijk totaal uit de oude schepping verdwijnt. Misschien vind je eerst nog complete eikels (voor zover een eikel compleet is, want de helft is niet aanwezig), maar later vind je alleen nog maar de omhulling. Waar de rest gebleven is weet ik niet, maar het is wel weg en dat is de betekenis van de besnijdenis.

Het model van een tarwekorrel en van de druppel zijn ook een afbeelding van het oog. Het oog begint in een punt en eindigt in een punt. Als je goed kijkt, zul je zien dat die bol in het oog aan de ene kant wel helemaal doorloopt, maar aan de andere kant van de neus niet. De oogbol houdt eerder op. De omhulling van het oog kent dus punten aan beide kanten. Het oog zelf, wat erin zit, wat afgesloten kan worden, niet. Dat begint zichtbaar vanuit een punt en eindigt in een ronding (oogbol). Dat drukt de eeuwigheid uit. Waaruit volgt dat het oog van de mens een uitdrukking is van de totale mens, die moet sterven en zijn lichaam moet afleggen. De mens moet sterven om "gerechtvaardigd te worden van de zonde" (Romeinen 6 : 7) en om vrucht te kunnen dragen voor de eeuwigheid. Je vindt de kenmerken van de mens in het oog terug. Als je iemand probeert te doorgronden, dan zeg je: "Kijk mij eens aan?" Het is een beeld! De Bijbel zegt dat we wel "de splinter in andermans oog zien, maar niet de balk in ons eigen oog". (Matthéüs 7 : 3-5) Ik heb mij altijd afgevraagd hoe dat mogelijk is om, als je een balk in je oog hebt, de splinter in het oog van

die ander te zien. Probeer het maar eens. Het punt in een vers als dit is dat het wel om het oog gaat, maar de moeilijkheid is dat het woord voor oog in het Hebreeuws "ajin" is. Dit woord heeft ook een andere betekenis. Dezelfde letters, in dezelfde volgorde, hebben de betekenis van "bron". Een bron is "de oorzaak der dingen" en wat is de oorzaak der dingen? Het oog. Het oog beeldt dus hetzelfde uit als het "tarwegraan", namelijk de oorzaak der dingen. Het oog is een bron; het is dat waar alle dingen uit voortkomen. De Bijbel leert dat alle dingen in het leven van een mens, in alles wat hij doet, voortkomen uit het oog. Als er gezegd wordt dat de mens boos is, dan staat er: "Het oog is boos". (Matthéüs 6 : 23) Want het oog is de mens. Het oog wekt verlangen en begeerte op en daaruit kunnen de zonden voortkomen.

Als wij ons realiseren dat je "oog" ook kunt opvatten als "bron", is dat vers van die splinter en die balk makkelijk geworden. Je ziet wel de splinter in de bron van een ander, maar niet de balk in je eigen bron. Het "hout" in de bron maakt het water bitter. In de Bijbel werkt het juist andersom. Het gaat er maar om wat voor hout het is. Alle hout is geen "bronhout". Het gaat uiteindelijk allemaal om Christus Zelf. Hij is de Bron, Die het water voortbrengt. "Wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal". (Johannes 4 : 14) We kunnen Christus, de Bron, vergelijken met de Jakobsbron bij Sichem en met de bron bij de Samaritaanse vrouw. Die bron is Christus en het water is Christus en het kruikje is Christus. Alles wijst op Hem, Die de Bron des Levens is!

Wij weten allemaal dat het oog van oudsher de uitbeelding is van de godheid: het alziend oog. In occulte kringen is men niet blij met de afbeelding van een oog aan de muur. Zij zijn bang dat iemand dat ook zal gebruiken. Men waant zich bespied met zo'n oog aan de muur, want het oog is de uitdrukking van de Godheid, Die alle dingen ziet. Het oor is een uitbeelding van de Godheid, Die alle dingen hoort. Het alziend oog en het boze oog zijn begrippen uit de magie. Men weet dat het oog uiteindelijk de uitdrukking van de Godheid is. Hij verenigt het tijdelijke en het eeuwige in Zich.

"Golgotha" komt van het woord "Goelgolet". Uit Golgotha is één "I" verdwenen. Golgotha is afgeleid van "gilgal", wat staat voor "wedergeboorte". "Gil", "gol" of "gal" (het geeft niet hoe, want klinkers bestaan in het Hebreeuws niet) wordt in de Bijbel vertaald met "hoop" of een "steenhoop". Het is bijvoorbeeld de hoop stenen die werd opgericht tussen Jakob en Laban in Gilead. Daarom noemde men die plaats "gil-ead", vertaald met "hoop der getuige". (Genesis 31 : 47, 48) "Gil" of "gol" is "hoop". "Ead" is "getuige". "Gol" is het woord voor "vormwording". Voor iets dat

Zijlijn 10

De letter "tav" werd voorheen in het Phoenicisch-Hebreeuws-schrift als een X geschreven. De X en het teken van het kruis kom je tegen in de tabellen die weergeven hoe de tav zich ontwikkeld zou hebben, zo'n paar duizend jaar voor Christus. Dat kruis speelt onder alle volkeren in de gehele wereld een rol. Wij kennen "tav" of "tauw" als een heilige letter met een heilige vorm. Het kruis is het einde van deze oude schepping.

gestalte aanneemt. Tarwe is de uitbeelding van de eenvoudigste vorm, die er in de schepping bestaat. Het begint met een punt, dan de verdeling en dan eindigt het weer in een punt. Dat is "gol". De naam Golgotha is met deze vorm verbonden, omdat het leven van het Ware Tarwegraan eindigde op Golgotha. Golgotha is tweemaal "gol", tweemaal vorm-wording. Nadat eerst het tarwegraan gestalte gekregen heeft, moet het in de aarde vallen en sterven om vrucht te dragen, waardoor het tarwe-graen voor de tweede maal vorm krijgt, namelijk in de aar, die eruit voortkomt. Dat is een type van Christus, Die de Eersteling zou zijn onder vele broederen. Christus zou vrucht dragen. Dat wordt uitgedrukt in de naam "Goel-go-let". Dat is wedergeboorte. Het is tweemaal dat begrip "vormwording" achter elkaar. Daar heb je de kwestie van dood en opstanding uitgedrukt in de naam "Gol-go-tha". De laatste letter van Golgotha (3-30-3-30-400) of Golgolet is de Hebreeuwse letter "tav" (400). ^{Zie zijlijn 10}

Een dorsvloer in de Bijbel is een beeld van oordeel in het algemeen. In de meeste gevallen gaat het om een oordeel over Israël. De dorsvloer van Arauna (dat is Moria) is de plaats, waar Abraham Izak offerde. Diezelfde plaats bestaat nog steeds. Men heeft er alleen een koepel overheen gebouwd. Die koepel heet de "Dome of de Rock" of "rotskoepel". Die rotssteen is de top van de berg "Moria", de dorsvloer van Arauna, (2 Samuël 24 : 16-22) de plaats waar in al die eeuwen het brandoffer altijd gestaan heeft. Dat brandoffer was een beeld van het oordeel over de zonde, dat voltrokken zou worden over Christus. Het offer van Izak en al die offers, die geofferd moesten worden op het brandofferaltair en dus tegelijkertijd op de dorsvloer. Tussen die periodes van offers in was het in gebruik als dorsvloer. Die beeldt dus hetzelfde uit als het brandofferaltair, namelijk het oordeel van God over de zonde.

Het graan wordt eerst gedorst, daarna wordt het "gewannen", omdat het kaf van het koren gescheiden moet worden. Het graan wordt opgeworpen, de wind blaast er doorheen en het kaf wordt weggeblazen, zodat het zuivere graan overblijft. Dat is ook een oordeel in verband met het wegnemen van de oude mens (het kaf) en dat staat weer in verband met de besnijdenis. Na het dorsen en het wannen houd je de tarwekorrel over. Nu begint het pas, dus we zijn nog lang niet klaar. Alles wordt in de Schrift genoemd: De oogst, het samenbrengen, het te drogen zetten, het dorsen, het wannen. Dit heeft allemaal een typologische betekenis; het is allemaal overdrachtelijk. Daarna gaat het over het malen van het graan. Je zoekt het woord "malen" maar op of het woord "molensteen". Die wordt gebruikt om dat tarwegraan te vernietigen, te verpulveren. Waar is de molensteen een type van? Van Christus. Als ik in gedachten een beeld

vorm van de steen van het graf van de Here Jezus, dan zie ik met mijn ogen dicht een vierkant gat in het midden van die steen: een molensteen. Die molensteen is precies dezelfde als de steen voor het graf. Die steen is Christus, de Wentelende Steen, maar ook de Oordelende Steen. Zo ben ik weer terug bij de ronde steen, die draait en wentelt bij het malen. Dat is Gilgal. "Gilgal" is het woord voor wedergeboorte, namelijk tweemaal "vormworden". Gilgal betekent als werkwoord in de Schrift gewoon "wentelen", "draaien" of "rad" of "wiel". De "raderen" in Ezechiël is het woord "gilgal". Het gaat over wedergeboorte. Dus het is duidelijk waar raderen een beeld van zijn. Het is hetzelfde woord. Die draaiende molensteen is dus de uitdrukking van de "draaiende weggrollende" steen voor het graf van de Here Jezus. Het is ook een beeld van de wentelende steen voor de leeuwenkuil, die eveneens verzegeld was. (Daniël 6 : 18) Net als de steen voor het graf van de Here Jezus. Allemaal precies hetzelfde. Met die steen, met Christus, wordt het koren gemalen.

Het oordeel komt. U weet toch dat ook wij geoordeeld worden? Wij, die voortkomen uit het gestorven Tarwegraan. Wij, die wedergeboren zijn, worden geoordeeld door de Geest, door de Wind en de Zon, Die ons verlicht en Die ons tegelijk verdroogt, wat de oude mens betreft. Wij worden ook vermalen, want wij zijn gedoopt met Geest en met vuur. (Matthëüs 3 : 11) Die oude mens in ons wordt wel geoordeeld, ook vandaag. De geestelijke dingen zijn nadelig en slecht voor de oude mens. Dat is juist de bedoeling. Dat hele proces is voor ons aan de gang. Degene Die oordeelt is Christus, de Molensteen. Diezelfde molensteen kun je om je nek geknoopt krijgen. (Matthëüs 18 : 6) Dat is vanwege de typologie. Het gaat om geoordeeld worden door Christus, aan Wie het oordeel gegeven is. Hij zal veroordelen en mensen verwijzen naar de buitenste duisternis, de afgrond in. De afgrond is hetzelfde als de zee in de Bijbel. Je zinkt in de zee door een molensteen om je nek te doen. Waar dat gebruik vandaan komt, weet ik niet, maar het is wel typologie. Het klopt.

De tarwe wordt gemalen en er ontstaat meel. Hoeveel? Drie maten fijn meel. In Matthëüs 13 gaat het eerst over de gelijkenis van de Zaaier. Dan de gelijkenis van tarwe en onkruid. Dan die van het zuurdesem, dat verborgen wordt in drie maten meel. Abraham zette ook drie maten fijn meel voor de Heer neer. (Genesis 18 : 6) Fijn meel wordt ook genoemd in Leviticus 2 in verband met het spijsoffer. Daar staat precies hoe het gebruikt moet worden en wat er mee gebeuren moet. Dat meel moet aangemengd worden met olie, (de Heilige Geest) een beeld van Christus. Dat fijn meel is een beeld van de geoordeelde gelovige, die zich overgegeven heeft aan Christus en die zich daaraan volmaakt heeft onderworpen. Hij wordt gemengd met olie, (met geestelijke dingen dus)

met Heilige Geest. Nu moet je eens kijken, hoe olie gemaakt wordt. Er staat een heel recept over olie in de Bijbel. Er staat bovendien bij dat een ieder die van die heilige olie, die bestemd is voor de kandelaar in de tabernakel, (hetgeen de amandelboom was) zou proeven of het wilde gebruiken, de dood moest sterven. (Exodus 30 : 22-33) Wij zijn dat meel dat gemengd wordt met die olie. Hebben wij geproefd of geroken aan die olie? Ja, dan betekent dat onze dood! (Zie het reukwerk in Exodus 30 : 38) Natuurlijk was het onder Israël een straf. Men mocht de olie niet verkeerd gebruiken. Het punt is dat het op ons van toepassing gebracht is. Wij hebben het echt gemaakt. Wij hebben de olie tot ons genomen en geproefd. Dat kost ons het leven! Maar wie zijn leven haat in deze wereld zal het behouden. Wie zijn leven wil verliezen, zal het behouden, net als het Tarwegraan.

Zo kom je als het goed gaat, welke weg je ook inslaat, welk spoor je ook oprijdt, altijd bij Christus terecht. Als het uitgangspunt goed is, dan staat het einddoel vast. Is je uitgangspunt niet goed, dan verdwaal je in de wetenschappelijke boeken. "Eenvoud is het kenmerk van het ware". De leugen heeft veel woorden nodig! Wij kunnen hier met een paar woorden een heleboel vertellen. We kunnen ook met dezelfde woorden een heleboel verschillende dingen vertellen. Dat is de kwestie van die analogie en die typologie, want ik spreek nog steeds over een tarwekorreltje. We hebben al heel veel aan bijbelse waarheden genoemd, die allemaal terecht komen bij Christus, de Schepper. Dat brood kwam tot stand door die tarwekorrel, die gemalen werd en het moest gemengd worden met olie (type van de Heilige Geest) en zout. Omdat zout ook een type van de Heilige Geest is. Als de Heilige Geest er niet zou zijn, dan zou alles (de hele schepping) smakeloos zijn. Dat is de uitspraak van de Heer in het Nieuwe Testament. Hij zei: Als het zout smakeloos geworden is, wat moeten we dan beginnen? Dan is er niets meer! Zout dient niet alleen voor de smaak; het is ook bederfwerend. Tot de gelovige wordt gezegd: "Gij zijt het zout der aarde". (Matthëüs 5 : 13)

Het wordt gezegd tot degene, die "in Christus Jezus" is. Waarom is hij het zout der aarde? Omdat hij in Christus is en Christus is het zout der aarde. Het zout is een type van Christus. Zout halen wij uit de grond, uit het land dus. We pompen het ergens op of we halen het uit de zee, uit de wateren. Dus uit Israël en uit de volkeren. Of anders gezegd: Uit de aarde, waarin het tarwegraan moet vallen, komt voort de "aar" (de vrucht van de tarwe). Uit de aarde komt ook het zout. Zout komt ook uit de zee, uit de volkeren en nog beter zelfs, uit het dodenrijk. De zee is uiteindelijk ook een type van het dodenrijk, namelijk de afgrond. Christus is Degene Die daarheen afgedaald is en daaruit te voorschijn gekomen is. Zout en olie worden

met het meel gemengd en dan ontstaat er deeg. Het moet gekneed worden en dan gevormd, zoals het stof der aardbodem. Het leem (pottenbakkersleem) komt uit de aarde of van de kust van de rivier. Het wordt aangespoeld of we scheppen het uit. Daarna moet het gekneed worden tot een bepaald model, maar nu praten we in wezen over de oude schepping. Maar als we over de nieuwe schepping spreken, doen we hetzelfde. Dat is vormgeven als een deeg, dat niet opgeraapt is, maar nauwkeurig gemaakt, geconstrueerd, volgens het recept waarmee een nieuwe schepping tot stand komt. Want de nieuwe schepping is het resultaat van het recept, van de formule, van een principe, van een woord, een verhouding.

Dat deeg wordt gekneed (vormgeving) en dan komt het in een vorm en dan moet het in de oven. In de oven moet het deeg het vuur doorstaan en dan pas komt het er uit en is het brood. Dat is allemaal een beeld van Christus, maar ook van een gelovige. Het is het eenvoudigst uit te leggen in verband met het leven van een gelovige. Dat is het resultaat van die Ene Tarwekorrel, Die in de aarde viel, stierf, en vrucht droeg. Het wordt verzameld, geoogst en gevormd. Het wordt bewerkt, opdat het brood tot stand zou komen. Dat hele proces, tot aan het moment dat het deeg in de oven gaat, is allemaal van toepassing op het leven van de gelovige, wat allemaal bij zijn leven gebeurt. Mocht u de indruk hebben dat u geoordeeld wordt, dat er allemaal veranderingen in uw leven zijn, dat u gevormd wordt en gedwongen wordt in richtingen die u helemaal niet wilt. Dan kan het wel eens kloppen. De Heer kan wel eens met uw leven bezig zijn om het te vormen naar Zijn beeld (of type) en Zijn gelijkenis om inderdaad "een brood" te worden, een brood, zoals Christus een Brood is. Het bakken van het brood in de oven is een beeld van het openbaar worden voor de rechterstoel van Christus, genoemd in 1 Korinthe 3, waar staat dat het vuur het zal openbaren! Onze werken zullen door vuur geopenbaard worden. "Hout, hooi en stoppelen" is wat overblijft bij het maken van brood. Dat materiaal wordt verbrand. "Goud, zilver en kostelijke stenen" zijn eeuwig en volmaakt. Die kunnen het vuur doorstaan en daarom heten ze "edel". We kennen edelmetalen en edelstenen. Stro en hooi is de lege schil. Dat is wat de oude schepping voorstelt.

De "beroemde" bakker stookt altijd hout onder zijn oven. Dat hooi, dat stro, dat hout, is allemaal kaf. De oven wordt gestookt met dat kaf. Dat verbrandt en daardoor wordt het brood gebakken. "Brood" is in het Hebreeuws "lechem". Christus is het "Brood des Levens". Alle brood is een type van de Here Jezus. We kennen twee soorten brood: gezuurd en ongezuurd. Wij zijn ongezuurd brood! Dat staat in 1 Korinthe 5 : 7: "... gelijk jij ongezuurd zijt". Het oude zuurdesem is uitgezuiverd. Wanneer het

deeg gemaakt wordt, wordt in dat deeg nog een stukje gist of deeg van gisteren gedaan, waarvan gisteren geen brood gebakken is. Het is overgelaten. Dat stukje deeg wordt in het nieuwe deeg gedaan met als resultaat dat het "zuur" wordt. Door dat oude deeg rijst het deeg goed. Dat noemen we "gisten". Dat oude deeg is een type van de oude schepping. In Adam zat een stukje deeg van de vorige dag. Hij was gemaakt van het stof der aardbodem en daardoor werd het hele deeg doorzuurd. Daarom keerde Adam tot de aarde weder. Het zuurdesem is een beeld van de zonde. Bovendien was het zuurdesem, wat de vrouw in drie maten meel verborg. (Matthéüs 13 : 33) Het was niet de bedoeling dat het zuurdesem erin kwam. Het gaat uiteindelijk om het tot stand brengen van ongezuurd brood. Dat is een brood dat niet gezwollen is en toch niet in gewicht is toegenomen. Gezuurd brood is in feite schuim.

Van Israël staat: "Mijnen vijgenboom is gesteld tot schuim". (Joël 1 : 7) Schuim lijkt heel wat, maar er zit niets in. Het is opgeblazen. Dat is de menselijke wetenschap. Het is ijdel. De mens en de oude schepping zijn ijdel. Die oude schepping ontwikkelt zich en wordt groter en groter op allerlei gebieden, maar het is niets méér waard. Het wordt niet zwaarder. Het is slechts de werking van de zonde, die het doet rijzen. In werkelijkheid doet het niets. Er is zelfs helemaal geen ontwikkeling, integendeel het soortelijk gewicht wordt lager en lager. Die ontwikkeling in de wereld heeft een lagere "volumieke massa" tot gevolg. Het wordt minder waard. Het valt wel omhoog op den duur, wegens gebrek aan gewicht. Dingen met een laag soortelijke gewicht gaan drijven (gaan omhoog).

Het deeg van de Brood des Levens was ongezuurd. Het oude zuurdesem werd uitgezuiverd via de weg van dood en opstanding! Daar kwam een einde aan de oude schepping. Bij het slachten van het paaslam werd het oude zuurdesem uit de huizen van Israël uitgezuiverd. Na het eten van het paaslam vierde men het feest der ongezuurde broden. De dood van het paaslam en het ongezuurde brood horen bij elkaar, want het sterven van het paaslam is typologisch precies hetzelfde als het uitzuiveren van het zuurdesem. Beide dingen zijn niets anders dan het wegnemen van de zonde. Wij zijn ongezuurd. Volgens 1 Korinthe 10 en 11 hebben we bij de maaltijd, of wat er van deze maaltijd over is, deel aan brood en wijn. Het Paaslam is voor eens en altijd gestorven. Het brood is ongezuurd brood, dus vanzelfsprekend zonder zonde. Met het Paaslam is het zuurdesem weggedaan. Het ongezuurde brood is volmaakt. Het was drie maten fijn meel, waarin geen zuurdesem verborgen werd, omdat de oude zuurdesem uitgezuiverd is. Het brood wordt samen met de wijn gegeten. Wijn is de derde vrucht van de wijnstok uit Deuteronomium 8 : 8. Ik kan daar meer van zeggen, maar

dan gaat het niet meer speciaal over tarwe. Van tarwe wordt gezegd dat het in de aarde moet vallen en sterven. Er staat niet dat de tarwe moet sterven, want dat is niet voldoende. Dat weten we uit die eerste gelijkenis van Matthéüs 13. Daar valt de tarwe langs de kant van de weg en dat soort dingen meer. Er kwam niets van terecht. Op de rotsachtige bodem ging het ook niet, want de tarwe moet in vruchtbare aarde vallen en daar sterven om vrucht te kunnen dragen. Als het zaad op de verkeerde plek valt, sterft het wel, maar draagt het geen vrucht.

Is de aarde mannelijk of vrouwelijk? De aarde is vrouwelijk. Het zaad valt in de aarde. Aangezien het zaad mannelijk is, is de aarde, in relatie tot het zaad, vrouwelijk. Zo kom ik bij een heel eenvoudig principe, wat zo onbekend is, maar toch zo fundamenteel is voor de schepping en ook voor het Woord van God. Namelijk de verhouding tussen "mannelijk" en "vrouwelijk". Zaad is mannelijk (een tarwekorrel, maar wel degelijk zaad) en staat daarom model voor alle andere zaden die in het vrouwelijke moeten vallen. Het mannelijke moet in het vrouwelijke vallen en daaruit komt vrucht voort. Denk maar eens na wat daar allemaal aan vast zit en wat daar allemaal verband mee houdt.

Het tarwegraan is het mannelijke principe. Dat is het levenbrengende, maar daarvoor moet het wel eerst sterven. Het moet als het ware verdwijnen uit de wereld en in de aarde vallen, daarin opgenomen worden en daaruit komt dan vrucht voort. Dat tarwegraan kunnen we weergeven door een puntje, dat in het vrouwelijke moet vallen. Waaruit volgt dat het vrouwelijke uit vele puntjes bestaat. Het vrouwelijke is een meervoud. Het mannelijke is per definitie een enkelvoud. Het is één zaad dat in de aarde valt. De aarde bestaat uit vele zandkorrels. Als ik het wiskundig uitleg, dan is het één punt, die in de cirkel gebracht wordt. Die cirkel bestaat uit een oneindig aantal punten, die zich allemaal op dezelfde afstand bevinden van het middelpunt. Dit is een eenvoudig principe van mannelijk en vrouwelijk.

De vrucht wordt voortgebracht door de vereniging van twee dingen, die elkaars tegenpolen zijn. Misschien moet ik zeggen, elkaars componenten, maar in ieder geval zijn ze elkaars tegengestelden in onze dualistische wereld. Die tegenstellingen (mannelijk en vrouwelijk) dienen elkaar te ontmoeten om vrucht te kunnen dragen. Het is een heel eenvoudig principe, wat in de wereld altijd naar voren komt. Licht en duisternis hebben dezelfde verhouding. Mannelijk = licht. Vrouwelijk = duisternis. Er moest licht in de duisternis komen om leven (vrucht) voort te brengen. Johannes 1: "In den beginne was het Woord en het Woord was Leven en het Leven was het Licht der mensen". Het Licht kwam in de duisternis en

er kwam iemand om van het Licht te getuigen. Het licht scheen in de duisternis, maar de mensheid heeft de duisternis liever gehad, dan het Licht. Het Woord (het Licht) moest in de wereld (duisternis) komen; het tarwegraan moest in de aarde vallen en sterven. Het is allemaal hetzelfde beginsel van de menswording en vervolgens van het sterven van de Here Jezus. Het mannelijke moest in het vrouwelijke komen om vrucht te dragen. Dat is het universele principe dat in de schepping telt. Al de dingen in deze zienlijke wereld zijn tijdelijk. Het is dus noodzakelijk dat ze zich voortplanten, want anders verdwijnen ze. **Zie zijlijn 11**

De verwantschap tussen de vrouw en de maan, en tussen de man en de zon, is duidelijk, maar staat niet in de boekjes. Het is wel zo. De maan is onderhevig aan cycli; zij bewandelt als het ware een cirkelgang. Zij maakt een baan ten opzichte van de aarde. De maan kent ook een schijngestalte. Op een gegeven moment is de maan zelfs helemaal weg en als zij dan weer verschijnt in een smalle sikkel, zeggen we: "Het is nieuwe maan." De eeuwen door is er altijd feest gevierd als er een nieuwe maan was, als men de maan weer zag, nadat zij was weggeweest. Daarna wordt de maan vol. Zij groeit tot een volmaakte cirkel en daarna neemt zij af en verdwijnt weer helemaal om weer op te staan. "Nieuwe maan" is een beeld van opstanding (het begin van nieuw leven). Toen was er iemand, die zei: "Bij volle maan worden de meeste kinderen geboren." Als de vrouw op haar sterkste punt is, (als de maan dus vol is) wordt het kind geboren. Wanneer wordt h et Kind geboren? Van 15-17 Nisan. Dat is de datum van de dood en opstanding van de Christus.

Op 17 Nisan sloot God een verbond met Abraham. Het is de datum waarop de ark strandde op de Ararat. Het is de dag van de doortocht door de Schelfzee, drie dagen na de uittocht uit Egypte. De 15e en de 17e Nisan. De ark overwon de wateren op de 17e van diezelfde maand. Isra el overwon de wateren ook op de 17e van diezelfde maand, dat waren de wateren van de Schelfzee. Maar inmiddels was die maand van de 7e tot de 1e maand geworden. Vervolgens moet er gezegd worden dat bij de uittocht uit Egypte staat dat het nauwkeurig 430 jaar na het verbond met Abraham was. Daaruit volgt dat het verbond met Abraham ook te maken had met de 15e t/m de 17e Nisan. Dan moet het zo zijn dat dit verbond bevestigd werd bij de uittocht uit Haran en dat zal de 15e Nisan geweest zijn. Abraham kwam dan drie dagen later in Kana n aan, dat was op de 17e. Er staat dat het precies na 430 jaar was en in de Galaten-brief wordt het dan nog even een keer herhaald. Zodat we voor het begin van de tweede bedeling de 17e Nisan krijgen en voor het begin van de derde bedeling ook. De vierde bedeling der wet begint op de 17e Nisan bij de doortocht door de Schelfzee.

Daarna krijgen we de 15e t/m de 17e Nisan bij de geschiedenis van Esther. Het is moeilijk, omdat je het daar moet uitrekenen, want het gebeurt namelijk 30 dagen na de 15e van de 12e maand. Zo kom je op de 15e van de eerste maand. Je moet er wat rekenwerk voor verrichten om de datum te vinden, maar het is dus  ok de 15e t/m de 17e Nisan. Esther verschijnt voor Ahasveros met levensgevaar op de 15e Nisan. Natuurlijk was dat zo, want de 15e Nisan was later de datum van de dood van de Here Jezus en van het slachten van het paaslam. Het was de datum van de dood, maar het bracht drie dagen later nieuw leven voort. Als de koning tot Esther zegt: "Vertel het maar", dan zegt ze: "Ik had graag morgen ook willen komen." Dan speel je toch echt met je leven! Het was levensgevaarlijk om contact op te nemen met die koning en toen het contact er was zei Esther toch: "Nee, nou niet! Doe het morgen maar!" En dan het aandurven om de andere dag weer te zeggen: "Nee, morgen." Esther was natuurlijk een typische vrouw om het twee keer uit te stellen. Waarom was dat? Eenvoudig, omdat die redding van Isra el verband houdt met de datum, waarmee elke redding verband houdt, namelijk met 17 Nisan, de dag van de opstanding.

Daarna vind je 15 t/m 17 Nisan in verband met de kruisiging en opstanding van de Here Jezus. 15-17 Nisan is de tijd van de volle maan! Het kan niet missen, want volgens de Bijbelse instellingen valt de eerste van de maand op een nieuwe maan en 14 dagen later is de maan vol. Het is in totaal een cycli van 28-29 dagen. Dus de 15e Nisan is de dag van volle maan. Dat is de dag waarop de Here Jezus stierf. Of het echt volle maan was, weet ik niet. Het had volle maan moeten zijn, volgens de Bijbel, volgens de wet, volgens de bijbelse tijdrekening. De Heer stierf met volle maan, maar het had als resultaat "nieuw leven". Het "tarwegraan" viel in de aarde en stierf. Die dingen houden verband met elkaar. De kruisiging was op de 15e. Op de avond van de 14e was het slachten van het paaslam. De 15e was de eerste dag van het "feest der ongezuurde broden" en ook de dag van de kruisiging. Op de 17e Nisan, dus na 3 dagen, was de opstanding van de Here Jezus en Zijn aanstelling tot Christus. De 15e t/m de 17e Nisan zijn dus de eerste dagen van de ongezuurde broden onder Isra el. 17 Nisan is de opstandingsdag van Christus. Dat deze datum nog iets met de wederkomst van Christus te maken gaat krijgen, kunt u ook zelf bedenken. In ieder geval is het zo dat die drie dagen, van de 15e tot de 17e Nisan, in de Bijbel een rol spelen.

De vrouw, de maan en de volle maan, is blijkbaar, volgens de niet-bestaande statistiek, d e gelegenheid waarop kinderen geboren worden. Ik hoorde dat op de bijbelschool en ik vertelde dat weer aan andere bijbelschool-studenten en die zeiden: "Wij hadden altijd moeite om dienst

Zijlijn 11

Het is bijna ongelooflijk hoe snel deze kennis verloren raakt. Ik maak me daar wel eens zorgen over. Als ik er aan denk met wat voor prediking ik groot geworden ben en ik vergelijk dat met die van vandaag, dan denk ik: waar is het allemaal gebeven? Het is weg! De dingen, die ik vroeger hoorde, (niet alleen van mijn vader, maar ook van andere predikers) hoor ik niet meer. Ik kan het alleen nog maar vermoeden. Ik weet dat het er is, maar het wordt niet meer gezegd. Het is weg en vaak weet men het ook niet eens meer. Met de meest eenvoudige dingen, die ik vroeger op de zondagsschool leerde, krijg ik al moeilijkheden als ik die op een bijbelstudieavond vertel. Of men heeft er nooit van gehoord. Het is zoek. Vergelijk eens een oude encyclopedie met een moderne. Kijk eens wat daar in staat bij hetzelfde trefwoord. Allemaal dingen die verdwenen zijn! Ik cultiveer heel zorgvuldig een oud-Nederlands woordenboek van 1911 of zo, omdat daar andere woorden in staan en andere betekenissen dan in een woordenboek van vandaag. Ik heb een encyclopedie uit de vorige eeuw, omdat ik de moderne toch niet vertrouw. In die moderne staan alleen maar dingen die men begrijpt of meent te begrijpen. Of er staat in hoe we ze moeten begrijpen, maar dat wil ik helemaal niet weten. Ik wil feiten weten!

Alle getallen van de Bijbel :
Concordantie van de tel-
woorden in het Oude en
Nieuwe Testament en de
Apocriefen.

Dr. A.L. Snijders

197 bladzijden

ISBN: 9789025941260

te doen als het volle maan was, want dan was het veel drukker dan anders. Dat zijn bakerpraatjes en die hebben te maken met verloskundigen. Zij heetten vroeger "vroedvrouw". Deze "vroede vrouwen" zijn "wijze vrouwen", want "vroed" betekent "wijs". Dat er ook "vroede vaders" zijn, betekent dat er ook wijze vaders zijn. De vroedvrouwen zijn wijze vrouwen, die uit ervaring weten dat het zo werkt. Statistieken worden er niet van bij gehouden, omdat we niet wetenschappelijk verklaren kunnen (wegens ons gebrekkig causale denken met zijn verkeerde axioma's) hoe het zit en hoe het kan. Wij zeggen dat het niet zo is, dat het toeval is. Daarom staat het niet in de wetenschappelijke boeken. Maar het is wel zo!

Ik zal nog een paar dingen noemen die daarmee in verband staan. Wij kennen het verschijnsel van "wiegedood" van baby's, die sterven zonder dat men weet hoe dat komt. Er staat dan: "Gestikt in het kussentje". Ik heb nooit begrepen hoe dat nu kon. Achteraf bleek het ook niet zo te zijn. Men weet het niet en moet toch een doodsoorzaak vaststellen en daarom heet het "gestikt in dekentje of kussentje". Maar het is onzin en dat weet men ook wel. De waarheid kan niet gezegd worden, want dat is een brevet van onvermogen van "ik weet het niet". De dokter kan moeilijk invullen: "doodsoorzaak onbekend". Men weet wat het is, namelijk "wiegedood". Een grootvader zei in zo'n geval eens: "Maar het was ook een 8-maands kindje." Dat is net zo'n opmerking als ik hoorde in verband met volle maan. Zo'n opmerking valt op zijn plek, want de 8-ste heeft niet met de oude schepping, die uit zeven bestaat, van doen. De oude schepping telt van 1 tot 7, maar de nieuwe schepping begint bij 8. Denk maar aan de opstanding op de 8-ste dag. Die opmerking van grootvader schijnt een vaste uitdrukking te zijn uit de volksoverlevering. Een "8-maands kindje is niet voor deze wereld". Zo werd het gezegd! Niet op grond van de Schrift en ook niet op grond van kennis van de typologie, maar op grond van dat het een vaststaande uitdrukking was. Voor welke wereld is een 8-maands kindje dan wel? Voor de toekomstige wereld. De 8 hoort bij een ander wereld. Waarom is er zoveel sterfte onder de 8-maands baby's? De wetenschap weet het niet. Normaal zou, volgens ons gebrekkig causale denken en onze verkeerde axioma's, een 8-maands kind beter voldragen zijn dan een 7-maands kindje. Maar de 7-de heeft een hele goede kans (de 6-de niet, natuurlijk), want de 7 is deze wereld. 7 is het getal, waarmee de historie van Adam tot de komst van de nieuwe schepping gemarkeerd wordt. De 7 bedelingen, de 7000 jaar, de 7 dagen van de week. De 7 heeft een hele goede kans in deze wereld, maar de 8-ste niet, want die ligt voorbij de 7. Vroedvrouwen en "bakers" krijgen tegenwoordig een wetenschappelijke opleiding, maar waar het om gaat is dat we die dingen eens beschouwen, daar over na denken en ze bestuderen. Neem ze waar!

De normale zwangerschap gaat om de "9", de "40" en de "276", om verschillende redenen. De norm voor de geboorte is de negende maand. In weken uitgedrukt zijn het er 40 en in dagen 276. Daar zit ontzettend veel aan vast. Ik zal proberen het vlug te vertellen. De "9" is de Hebreeuwse letter "Teth" of "baarmoeder". De gelijkenis van de baarmoeder (de 9) heeft dus te maken met dat er iets voortgebracht moet worden en het eigenaardige is, als je naslagwerken van de getallensymboliek er op na slaat, dat de 9 in verband gebracht wordt met oordeel. Dat klopt precies, omdat "voortbrengen" in verband gebracht wordt met oordeel. De argumentatie is bijvoorbeeld dat er 9 plagen over Egypte kwamen alvorens de verlossing kwam. Dan zegt iemand: "Het waren er 10", maar de 10e plaag was niet alleen voor Egypte, zoals de 9 voorgaande, maar kwam over iedereen, ook over Israël. Israël kon er aan ontkomen door te doen wat de Heer zei: Het paaslam slachten en het bloed aan de deurposten smeren. (Exodus 12) "9" staat voor de zwangerschap, de weeën en de 9 plagen. Er komt een oordeel, opdat het vrucht zou dragen. Net als een opvoedkundige maatregel. De tucht is een oordeel, opdat het goede daaruit voortkomt. Zo is het met de zwangerschap. Het is 9 maanden van "smart, namelijk uwer dracht" (Genesis 3 : 16) opdat voortgebracht zou worden. Dus 9 heeft te maken met oordeel en met voortbrengen. Het getal 40 heeft in de Bijbel te maken met verdrukking; met oordeel, dat komt, omdat 40 het getal is voor het leven in deze stoffelijke wereld. Ik kan niet uitleggen waarom dat zo is, maar als u voorbeelden zoekt, dan neemt u dat boekje "Alle getallen van de Bijbel". Dat is een concordantie van alle getallen. U zoekt dan al de plaatsen op waar de 40 genoemd wordt en als u daarmee klaar bent dan weet u het ook. ^{Zie zijlijn 12}

"40" is een type van het leven. Sommigen zeggen: "Het leven begint bij 40." Dat klopt ook, maar dat is een ander soort leven. Dat is namelijk het leven dat bij 50 begint. Na de 40 kom je in het vijfde tiental van jaren terecht. 40 is het aardse leven en als we zeggen: Dat het leven begint bij 40, komt omdat we een ander leven bedoelen, eigenlijk eeuwig leven dus. Wij zijn dat vergeten, maar dat is de oorsprong van die uitdrukking.

Na de verdrukking van dit leven, na al de verzoeken in dit leven tot 40, komt de 50. Dat is het nieuwe leven. Dan heb je "Abraham gezien". Zo wordt het in verband gebracht met de Heer. U was net 50 en hebt Abraham gezien? Dat klopt, want Abraham heeft te maken met de "5". De 50, de 500, het begin van een nieuwe schepping. Eerstelingen van een nieuwe schepping. Daar gaat het om, maar "40" heeft te maken met verdrukking, met het oude leven. Het leven in de oude schepping en zoals de oude schepping zwanger is, is het getal 40 ook in verband gebracht met de zwangerschap. Daarom duurt de zwangerschap 40 weken.

Gaan we nog nauwkeuriger te werk, dan komen we bij "276". Dat is nog moeilijker. Het getal 276 komt maar één keer in de Bijbel voor en dat is in Handelingen 28. Daar wordt ons, om een vreemde reden, meegedeeld dat Paulus in het schip zat met 276 man en daarmee leden ze schipbreuk, maar ze werden allemaal gered. Het is heel moeilijk om dat even snel uit te leggen, maar de degenen die bij Paulus in het schip zitten zijn uiteraard "leden van de Gemeente", die met Paulus deel uit maken van het Lichaam van Christus. Dat schip is uiteraard niet slechts "onder Jezus hoede", het schip is Christus, Die drijft op de wateren, zoals Hij eens liep op de wateren. Zo is het schip, het Lichaam van Christus. Wij zitten erin en dat wordt gemeten met het getal 276. Het is dat wat geboren werd uit Israël, namelijk de Gemeente.

Het is dat wat in Openbaring 12 uit de vrouw geboren werd. De Zoon, de mannelijke, die al de heidenen (de volkeren, de wateren) zou hoeden met een ijzeren roede. Wij zijn die 276 bij Paulus in de boot. Die 276 kom je nog een keer in de Schrift tegen, maar het staat niet in de concordantie. 276 is de getalswaarde van de wonderboom bij Jona. Het is de "kikajon": 100 (ki), 100 (ka), yon (= 6-50). Tussen de k's zit een "jod". Kikajon is dus 110-110-6-50 = 276. "Ki" betekent "geboorte" en "ka" betekent dus 2 x geboren en dat is wedergeboorte door de Heilige Geest. De wonderboom is een beeld van het kruis of van de Boom des Levens. Die wonderboom bij Jona (de kikajon) is hier een type van de Gemeente. Een boom die door Christus is voortgebracht. De boom is natuurlijk Christus Zelf, namelijk het Lichaam van Christus. Jona schuilt daaronder. Ineens schijnt die boom weer weg te zijn, dat is de "opname van de Gemeente" uiteraard.

We hadden het over het principe "mannelijk-vrouwelijk". Het mannelijke moet in het vrouwelijke en daar sterven om vrucht te kunnen dragen. Dat principe vinden we uitgedrukt in het algemeen in de schepping en in de voortplanting. Die twee neigen tot elkaar. Wij noemen dat dan liefde. Mannelijk en vrouwelijk komt tot elkaar. Het mannelijke komt in het vrouwelijke. Het vrouwelijke omvangt het mannelijke en daaruit komt vrucht voort. Jeremia 31 : 22b: "Want de HEERE zal wat nieuws op de aarde scheppen: de vrouw zal den man omvangen".

In de Schrift is de vrouw in ieder geval Israël en veel meer dan dat. De vrouw staat ook model voor de gehele aarde, want de aarde is vrouwelijk. De vrouw is een type van de wereld als zodanig (van de zienlijke, uiterlijke, zichtbare wereld). Daarom hecht de vrouw veel belang aan uiterlijkheden en aan de uiterlijke verschijning, want dat is haar aard. Daar is ze ook een beeld van; dat is ze eigenlijk zelf. De vrouw is een beeld van Israël en Israël wordt "de vrouw des HEEREN" genoemd. De vrouw van Jehovah.

Het eigenaardige is dat Israël, als volk, een merkwaardige historie achter zich heeft van ontrouw aan haar man; van overspel. Hoerij wordt het genoemd. Israël wordt dan ook aangeduid met het type van Izébel, de afgodische koningin en vrouw van Achab. Izébel wordt zelfs in Openbaring nog genoemd. "Izébel" betekent: "maagdelijk", namelijk "onaangeraakt", "zonder gemeenschap". Daarom is ze een type van Israël, want Israël heeft in werkelijkheid nooit gemeenschap gehad of willen hebben met de Heer. Israël heeft nooit de Heer in haar midden willen ontvangen (in de tempel, in Jeruzalem). Daarom is Israël onvruchtbaar gebleven en heeft de Heer niet willen omvangen onder het Oude Verbond. Daarom wordt in Jeremia 31 een nieuw verbond aangekondigd en daarmee ook van een "nieuw huwelijk".

Jeremia 31 : 21, 22

21 Richt u merktekenen op, stel u spitse pilaren, zet uw hart op de baan, *op* den weg, *dien* gij gewandeld hebt; keer weder, o jonkvrouw Israëls, keer weder tot deze uw steden!

22 Hoe lang zult gij u onttrekken, gij afkerige dochter? Want de HEERE heeft wat nieuws op de aarde geschapen: de vrouw zal den man omvangen.

Het is duidelijk waar de dochter afkerig van is. Van gemeenschap met haar man. De vrouw zal de man omvangen. Daarna volgt de aankondiging van een nieuwe verbond en een nieuw huwelijk tussen de Heer en Israël. In dat huwelijk zal Israël trouw blijven, want dan is Israël een nieuwe schepping geworden (wedergeboren). Dan zal Israël inderdaad haar man omvangen en dan zal de Heer in het midden van Israël verschijnen. U ziet hoe dubbelzinnig de uitdrukking is en dat die dus vele betekenissen heeft. Van Jeruzalem wordt gezegd dat ze het hart der aarde is. Het midden der aarde, niet alleen van Israël, maar van de gehele wereld. Zoals Israël haar man zal omvangen en ontvangen in Jeruzalem, zo zal de wereld de Heer ontvangen in Jeruzalem. Toen het mannelijke Zaad in de aarde viel en stierf, was dat in Jeruzalem. Daar kwam ook de geboorte van een nieuwe schepping tot stand, bij de dood en de opstanding van de Here Jezus. Het Tarwegraan, dat in de aarde valt en sterft en tegelijkertijd het Zaad van de Man en de Vrouw! Dat is het hele verhaal. Die gemeenschap, die er in de toekomst zal zijn tussen de Heer en Israël, zal daadwerkelijk een liefdevolle gemeenschap zijn. Dat is het resultaat van het in werking treden van het Nieuwe Verbond op grond van wedergeboorte.

Over de voortplanting is veel te zeggen. Bijvoorbeeld over de bijen of over de spin. De spin heeft 8 poten. 8 is een beeld van dood en opstanding. We kennen de "kruisspin" (zie foto rechts) als soort. Die heet zo, omdat hij

Zijlijn 13

Freud, de Jood, zat er nog niet zo ver naast met dat het uiteindelijk allemaal om de voortplanting gaat en dat alle drift die er bestaat uiteindelijk geslachtsdrift is. Daar kwam zijn verhaal op neer. Daar gaat het in de schepping ook om. Daar is een heel eenvoudige reden voor, omdat deze hele schepping, deze hele wereld, zoals die vandaag bestaat geen ander doel heeft dan een nieuwe schepping voort te brengen. Deze wereld bestaat opdat er nieuw leven zal voortgebracht worden. Dat Zaad is reeds in deze wereld geplant. Het is in de aarde gevallen en gestorven. Daarom zegt Paulus dat deze hele schepping zucht en in barensood is en wacht op het openbaar worden van de zonen Gods. (Romeinen 8 : 18-24) Dat wordt genoemd in verband met de verlossing (dubbelzinnig) van ons lichaam. Het wacht op de "verlossing" van de schepping. Dat is de bevalling, het openbaar worden van het nieuwe leven, dat zich op dit moment binnen de oude schepping ontwikkelt.

een kruis draagt. Hij is een beeld van Christus. Wij vinden het lugubere beesten en deinzen er voor terug. De meeste mensen lopen hard weg als je over Christus begint te spreken. Die moeten ze niet, dat vinden ze maar luguber. De grote tarantula's zijn harige en giftige spinnen. Dat is niet bij alle soorten spinnen zo. Ik heb wel eens foto's gezien van een hele grote vrouwelijke spin, met daar bovenop, omdat het om de paring ging, een heel klein mannelijk spinnetje. Een hele grote vrouw en een heel klein mannetje. Het enige dat het mannetje mag doen, is het vrouwtje bevruchten. Het eigenaardige is dat het vrouwtje een tijd lang rond zeulde met het mannetje op haar rug, als last. Uiteindelijk kwam het zo ver dat het vrouwtje, nadat ze bevrucht was, de man dood beet. De man is de vrouw tot last. De vrouw beschouwt hem als een last en na de bevruchting wordt hij in ieder geval doodgebeten.

Dat gebeurt bij bijen ook. De mannelijke bij dient alleen (als je over nut en causaal denken spreekt...) voor de voortplanting. Er wordt niet bij verklaard waarom er zoveel mannelijke bijen zijn, want één zou voldoende zijn. De mannelijke bijen dienen na de bevruchting tot niets en daarom worden ze gedood. Ze worden geslachtefferd. Waarom? Dat is de relatie tussen Israël en Christus en tussen de schepping en Christus. Dat is een parallel, een analogie. We noemen Israël, omdat we dat zo gemakkelijk in de Schrift terug kunnen vinden. Maar Israël zelf is natuurlijk een beeld van de gehele schepping als zodanig. Want toen de Heer tot Israël kwam, beschouwde Israël Hem als een last en feitelijk willen zij geen gemeenschap met Hem. Toch werd het Zaad geplant, buiten haar wil om. Zij wilde niet, want dat was haar tot last, maar het gebeurde wel. Het Zaad bracht wel degelijk iets voort, maar het kostte het leven van de Man en van de Verwekker. Want het Zaad moet in de aarde vallen (*niet gelegd worden*) en sterven om vrucht te kunnen dragen.

Dat spinnen en bijen dat zo doen, geeft het werk van de Schepper weer. Zo gaat dat en het is gruwelijk. Het is ook gruwelijk wat met de Christus moest gebeuren. Het offer dat gebracht moest worden! Wij vertellen mooie verhalen over de offerdienst en de betekenis daarvan en hoe geweldig dat was, maar het was gruwelijk. Het was "een liefelijke reuk den Here", maar als je het mij vraagt, stonk het. Brandend vlees en stromen van bloed, dat daar gewoon op de grond uitgegoten werd. Wij maken een prachtig mooi model van de tabernakel, maar in werkelijkheid stonk het en waren er dikke vette rookwolken. Ik denk dat je er nauwelijks adem kon halen en dat alles met bloed besmeurd was. Dat was het, maar onder dat alles bevond zich inderdaad die nieuwe schepping. Dat was het goud en daar gaat het uiteindelijk om. Die nieuwe schepping kwam tot stand door dat gruwelijke offer, dat gebracht werd door de Man.

Het in de aarde vallen en sterven van het Tarwegraan heeft zijn tegenpool (antitype) in de persoon van Christus, Die in de aarde viel en stierf. Dat slaat op de menswording; dat was zijn vernedering (val). Hij kwam tot de aarde en tot het Zijne, (Johannes 1 : 11) namelijk de vrouw Israël. Israël nam Hem niet aan, maar Hij stierf wel. Het Zaad viel wel degelijk en het bracht vrucht voort. Dat is een heel merkwaardige zaak. Een eigenaardig kenmerk van de schepping is, dat eigenlijk alles wat er gebeurt om maar één ding draait, namelijk de voortplanting. ^{Zie zijlijn 13}

Heel bekend in de Bijbel is het beeld van "de nieuwe wijn in de oude zakken" en van "het water, dat in wijn verandert" (Lukas 5 : 37; Johannes 2). Daar heb je het verhaal bij elkaar van een man en een vrouw, van een bruiloft en een bruidegom, van oud en van nieuw leven, van vaten, die uit klei gemaakt waren. Allemaal dingen die we al genoemd hebben, want in de schepping is maar één ding van belang, namelijk hoe de nieuwe schepping tot stand komt. "Het lijden van de tegenwoordige wereld weegt niet op tegen de heerlijkheid, die geopenbaard zal worden". (Romeinen 8 : 18) Het lijden van de tegenwoordige wereld in Romeinen 8 is de uitdrukking van de zwangerschap van deze tegenwoordige wereld. Waarom lijdt deze wereld zo en is ze zo in pijn? Waarom gedraagt deze wereld zich zo eigenaardig? Net als zwangere vrouwen dat soms doen. Waarom gedraagt ze zich zo onverklaarbaar? Omdat de schepping "zwanger" is. Alles wat in de natuur gebeurt, van moment tot moment, heeft te maken met voortplanting, dus met dood en opstanding.

Als je naar buiten kijkt, zie je dood. Alles wat leeft in de natuur is op dit moment aan het dood gaan. Het blad valt af en verdort (plantenwereld) en de dieren dekken zich in voor de winter. Er zijn diersoorten die allang uit Nederland verdwenen zijn. Ze zijn weggetrokken. Zij zijn dood, want ze zijn niet meer bij ons of ze zijn zo goed als dood. Sommige diersoorten doen een winterslaap. Die dieren zie je dus ook niet. Die winterslaap is ook een soort dood en na verloop van tijd, volgend jaar, dus na drie dagen, dan komt alles weer opnieuw tot leven. Dood en opstanding, daar is de natuur constant mee bezig. Zodra zich dat nieuwe leven ontwikkelt, gaat het zich voortplanten. De vogels komen terug en gaan nestjes bouwen en zich voortplanten. Wanneer de kleine vogeltjes groot en sterk zijn, verdwijnen ze weer. Waarom komen ze eigenlijk hier naar toe? Opdat wij zouden zien dat alle dingen in deze wereld er zijn om zich voort te planten en te verdwijnen.

De eerste opdracht die God aan Adam geeft, is: "Wordt veel en vervult de aarde (vermenigvuldig)." Doordat Adam inderdaad die opdracht heeft uitgevoerd, heeft hij een erfgenaam, hetwelk is Christus, de Zoon van

Adam! Men zegt: "Adam heeft gefaald. Hij heeft die opdracht niet uitgevoerd en de aarde niet onderworpen. Hij heeft niet over de aarde geheerst, want hij heeft gezondigd. Hij heeft het helemaal verkeerd gedaan." Wat hij goed gedaan heeft, is zich voortplanten. Want daardoor werd de Zoon van Adam, de Zoon des Mensen geboren, Die al zou doen, wat Adam nog niet gedaan heeft of nog niet kon doen. Want zo is het natuurlijk wel. Christus is de Erfgenaam van Adam. Nu zie je dat voortplanting op alle mogelijke manieren een zeer belangrijke rol speelt in de hele heilshistorie. Daarom wachten wij op de openbaring van, of de verschijning van, de nieuwe schepping, die er nu al is. Die zien we niet, want hij is "verborgen in het moederlichaam" (daar komt het op neer). Die nieuwe schepping zal geopenbaard worden en ons nieuwe leven, dat in ons persoonlijk geplant is, zal openbaar worden als de "moeder" sterft. Dat ben ik, mijn oude mens. Die zienlijke oude mens is vrouwelijk. Als die oude mens sterft, dan valt het als het ware af en dan wordt het nieuwe leven, dat zich daarin bevindt, openbaar. Dan wordt de punt van het tarwegraan afgehaald. Dat is de besnijdenis, want de oude mens wordt weggenomen en de nieuwe, de eeuwige, schepping openbaar gemaakt.

Ik wil nog één ding noemen, wat ik net heb overgeslagen in verband met die vorm van dat tarwegraan. Zoals de meeste zaden heeft het tarwegraan de vorm waarbij de ene punt uitloopt in de andere punt. We kennen ook vruchten die een andere vorm hebben. Die lopen van een punt uit in een ronding. Die vorm van punt naar punt is in wezen ook de basisvorm van het Hebreeuwse alfabet, dat wil zeggen van het "kwadraatschrift", zoals het schrift in de Bijbel voorkomt. De grondvorm is van een punt, die zich verdeelt en weer uitloopt in een punt. De Hebreeuwse "jod" is de basisvorm, waarbij de laatste punt verdwijnt en waarbij het uitloopt in een ronding. Die kennen we in ieder geval in de vorm van een amandel. Wij noemen dat amandelvormig. Aan de ene kant rond en aan de andere kant uitlopend in een punt. We zeggen van ogen wel dat ze amandelvormig zijn. Het is maar hoe nauwkeurig wij kijken, want het is van punt naar punt. Bij de een wat meer dan bij de ander; dat hangt er een beetje van af waar we vandaan komen.

Die amandel komt in de Schrift ook inderdaad voor. Een vrucht met een begin en met geen duidelijk einde. Het is een prachtige vorm. Aan de ene kant een punt en aan de andere kant rond. Het is een type van de nieuwe schepping en dat niet alleen. Het woord voor "amandel", zoals het in de Schrift voorkomt, betekent zoveel als "waken" of "wakker worden", dus "ontwaken". Men zegt dat die boom zo heet, omdat hij de eerste is van alle bomen, althans in Palestina, die in bloei staat. Dat klopt natuurlijk ook wel, maar het is niet daarom dat hij die bepaalde naam draagt. Het

is juist andersom. "In den beginne was het Woord". Eerst was er de naam en in overeenstemming met het Woord, werd de amandelboom geplant, geschapen, en die boom gedraagt zich zijn naam waardig. Eerst was het de naam, daarna de mens. Eerst was Adam, daarna waren wij er. Zo gaat dat. De naam van de amandelboom betekent "ontwaken" en omdat hij die naam gekregen heeft, gedraagt die boom zich zo. Het is de eerste boom die heel vroeg in het voorjaar al in bloei staat en een witte kroon draagt. De bloei van de amandelboom wordt ook genoemd in Prediker 12. De bloeiende amandelboom is de aanduiding van de mens op leeftijd, die helemaal grijs geworden is. De amandelboom bloeit wit, eigenlijk zilverkleurig. Die boom bloeit in het voorjaar, als de natuur nog "slaapt" (dood is). De amandel staat dus voor het wedergeboren worden, voor het begin, de eerstelingen van de nieuwe schepping en daarom is de amandelboom de eerste boom die in het voorjaar bloeit. Dat is de enige reden.

Die amandelboom kennen we ook in een goudkleur. De amandelboom stond in de tempel, zelfs in de tabernakel, middenin de woestijn. Een gouden amandelboom is de menorah, de gouden kandelaar. Het was een gestileerde kandelaar (amandelboom) en de bladeren en de knop en de bloem van de amandel werden uitgebeeld in die menorah, zodat die gouden 7-armige kandelaar, die in de tabernakel en in de tempel stond, een uitbeelding is van de nieuwe schepping. Die gouden kandelaar was gemaakt van een talent goud (het was één geheel; zie Exodus 25 : 31-39). De amandelboom is een type van Christus, Die Eén is! Net als het gouden deksel van de Ark des Verbonds. Hoe ingewikkeld die ook gemaakt was, met cherubs er op, hij was gemaakt uit één geheel. (Exodus 25) Het was een uitbeelding van Christus, zoals "de Here uw God, Die Eén is". Daarom is die kandelaar ook één geheel, volmaakt. Al zijn er dan 7 armen aan de kandelaar (6 armen, plus de doorlopende stam) en al staan er dan 7 lichten op, toch is het een kandelaar. De gewone verdeling in twee is weg. Die amandel begint wel met een verdeling in twee, want dat is zijn oorsprong, maar het eindigt met de ronde vorm, namelijk die van de eeuwigheid. Het beeldt definitief ontwaken uit! Die amandelboom heeft iets te maken met herstel, de komst van nieuw leven, volmaakt wit en rein. Vandaar die witte bloemen van de amandelboom. Zie zijlijn 14

Gerst

Veel verschil tussen tarwe en gerst, de tweede vrucht uit Deuteronomium 8, is er niet. Het is dan ook zo dat de principes die van toepassing zijn op de tarwe, net zo goed van toepassing zijn op de gerst. Als Paulus spreekt over de granen, dan zegt hij: "Tarwe of enig ander der granen." (1 Korinthe 15 : 37) Het maakt hem dan eigenlijk niet veel meer uit, want ze zijn in

Zijlijn 14

Daarom heeft men de amandelboom, of ook wel de menorah of de 7-armige kandelaar, verklaard tot embleem van de huidige staat Israël. Ik vind het een beetje jammer voor zowel Israël, als voor de amandelboom, want het klopt niet. Het is wel het embleem van de wedergeboorte van de staat van Israël. Dat klopt wel, daar is de amandelboom een beeld van, maar het moet gaan om een echte wedergeboorte, dat wil zeggen een "geboorte van boven", zoals het in de Schrift staat. Het is nog niet zover, dat Israël "van boven" geboren wordt. Die amandelboom moet nog komen, want Die zal te dien dage staan op de Olijfberg. Als Christus verschijnt, zal Israël ook inderdaad wedergeboren worden. Je ziet, hoe men het toch op de een of andere manier wel weet. Ze begrijpen het niet, omdat men Christus niet kent en ook niet kennen wil.

principe allemaal gelijk en toch wijken ze van elkaar af. Ook gerst is de uitbeelding van Christus, want het is de uitdrukking van de individuele mens (de zondaar), die moet sterven en opstaan, zoals Christus, Die tot zondaar gemaakt was, (2 Korinthe 5 : 21) moest sterven en opstaan om vrucht te dragen. Zoals dat uitgebeeld wordt in de tarwe, zo wordt dat uitgedrukt in gerst. Zoals de Bijbel spreekt over de tarwe, brood van tarwe, zo wordt er ook gesproken over gerstebroden (Richteren 7 : 13; 2 Koningen 4 : 42, Johannes 6 : 9, 13) Je moet je dan wel afvragen waarom er bij staat wat voor brood het was? Want daar gaat het dan om. Waarom niet gewoon tarwebrood, maar gerstebrood? Wat stelt gerst voor, als we spreken over het verschil tussen tarwe en gerst? Het is eenvoudig, als we uitgaan van de Bijbel. "Gerst" is in het Hebreeuws: "Sjohrah" (300-70-200-5). De "5" is de vrouwelijke uitgang. "Gerst" komt in de Bijbel vele malen voor in een ander betekenis. Het komt ook voor als het woord "sar", dat is "vorst", "machthebber". Sarah = "vorstin", "vrouwelijke machthebber". Dit woord is ook gewoon te vertalen met "gerst". Hetzelfde woord, in nog steeds precies dezelfde spelling met precies dezelfde letters, wordt geschreven als "seir" = "haar van het lichaam" of van een schaap. Wij zeggen "wol", maar in de Bijbel is het "haar".

"Seir" is de bijnaam van Ezau, de broer van Jakob. Ezau wordt Edom genoemd, omdat hij rood was. Verder kennen we het gebergte van Seir. Ezau wordt zo genoemd, omdat hij harig was. Het woord voor gerst is hetzelfde als het woord voor "vorst" en het woord voor "haar" en voor "poort" ("shaar"). Hebreeuws is een ingewikkelde taal, want eenzelfde woord wordt met een heleboel Nederlandse woorden vertaald. Zo'n Hebreeuws woord heeft één betekenis, maar wel tal van verschillende toepassingen. De grondbetekenis is "regeren" of "macht uitoefenen" en "sar" (vorst), "seir" (haar) en "shaar" (poort) hebben daar mee te maken. "Shaar" wordt ook vertaald met "bedenken". Want een poort heeft te maken met "macht uitoefenen". De in- en uitgang van een stad worden bewaakt en in de poort zetelt het stadsbestuur. Een "portier" of "poorter" is iemand die binnen de poort woont. De poorter woont in de stad met een muur er om heen. Iemand die in de poort zit, is iemand die macht uitoefent. Van Lot wordt gezegd dat "hij in de poort van Sodom" zat. (Genesis 19 : 1) Boaz, de lossen, (verlosser) zat ook in de poort. (Ruth 4 : 1) Via het bestuur van de stad moest er een daad van heerschappij gesteld worden. Dan denk ik aan de "poort van Gaza", waarin Simson gevangen zat. Want Simson had lak aan die heerschappij en bracht de deuren van de poort voor Hebron. (Richteren 16 : 1-4) Het is een en al profetie. Ik kan het niet eens uitleggen, want dan moet ik uitleggen wat Hebron betekent en hoe dat zit met die poort. Het gaat om heerschappij.

Ik noem nu Simson om heel wat anders. Je moet zien hoe dat werkt, want je komt toch waar je wezen moet. Ik moest Simson hebben vanwege zijn haar, maar ik noem hem nu in verband met de poort van Gaza. Ik "haal hem er met zijn haren bij". Nu zie je wat zijn "haar" met die "poort" te maken heeft. Simson is een type van de Here Jezus, Die immers de Vorst van Israël was. Jezus was de "Sar" en Hij zou Zijn Koninkrijk oprichten. In plaats van dat Koninkrijk, dat opgericht zou worden, gaat Simson er met de poort van door en hij legt hem in Hebron neer. Buiten. Hebron is de plaats, waar David regeerde over slechts een deel van Israël. 7 jaar regeerde David vanuit Hebron, wat betekent dat het Koninkrijk niet werd opgericht bij de eerste komst van Christus, maar "de deuren van de poort werden voor Hebron gelegd". Dat wil zeggen dat het Koninkrijk van Christus slechts werd opgericht over een deel "over zovelen, die Hem aangenomen hebben. Hij kwam in de wereld, maar de wereld heeft Hem niet gekend. "Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen". Een deel daarvan, "zovelen als Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden". (Johannes 1 : 11, 12) Over hen wordt er weer een Koninkrijk opgericht: Een verborgen Koninkrijk. Over een deel van Israël was het vanuit Hebron. Dat is in ieder geval een type van de Gemeente. Het gaat er om dat Simson een type van de Here Jezus is en het haar van Simson was een type van macht, die hij had. Zijn macht of kracht school in zijn haar. Het woord voor "macht" is hetzelfde woord als het woord voor "haar". Simson's heerschappij, zijn macht, zat hem in zijn haar. Toen zijn haar werd afgeknijpt, verloor hij zijn macht. Dat wordt al uitgedrukt in de deuren van Gaza, die op een berg (een hoge plaats) worden gelegd voor Hebron. Een "hoge plaats" is in het Hebreeuws "rimmon". Dat is "granaatappel", de 5e vrucht uit Deuteronomium 8 : 8, een type van de Gemeente.

Gerst is "sjorah". Dat betekent dus "haar", "machthebber" of "poort". Nu kunnen we altijd onthouden wat het verschil is tussen tarwe en gerst. Op een gerstekorrel staat altijd een haar omhoog. Waar tarwe slechts een "bloot graan" is, daar is gerst ook een beeld van de mens, maar dan in zijn hoedanigheid van heerschappijdrager, van machthebber. Wie is dé machthebber? Christus. Haar is een type van macht. Vandaar dat 1 Korinthe 11 spreekt over "de macht die de vrouw op haar hoofd heeft". Dat is een hoofddekkel en als zij die aflegt, dan zou ze dus ook geschoren moeten worden, waaruit volgt dat het haar inderdaad macht voorstelt. Haar is een uitdrukking van macht of het "vermogen" van de mens. Het woord haar heeft ook te maken met "bedenken". Dan weet u waarom er zoveel haar op uw hoofd zit.

Simson was een machtig man en dat hing samen met zijn haar. Zijn vele haar werd afgeknipt door zijn vrouw, die een hoer was. Daardoor verloor hij zijn macht. Simson is een type van de Here Jezus, de Koning der Joden, de Zone Davids, de Zoon des Mensen. Hij was in huis bij een "hoer", namelijk Israël. Israël was degene die het "haar" van de Heer afschoor. Daar heet Hij geen Simson, maar een "Lam". "Want gelijk een schaap, dat stom is voor zijn scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open". (Jesaja 53) Dat slaat op de kruisiging. Dat knippen van het haar van Simson is hetzelfde als het scheren van een schaap en ook hetzelfde als de kruisiging van de Here Jezus, waardoor Hij Zijn macht verloor. Hij werd dan ook officieel gekruisigd met het opschrift: "de Koning der Joden". (Markus 15 : 26) Dus als de machthebber (de "sar") van Israël, maar "seïr" (het haar) werd weggenomen. De vorst, de sar, de macht, was weg.

Het zijn dingen die allemaal met elkaar samenhangen. Nu weet u waarom schapen geschoren worden. Dat hoort zo. Men zegt dat, als je een schaap niet scheert, hij dan in zijn eigen haar omkomt. Het lijkt mij wat overdreven, maar misschien moeten er mensen bij komen om die schapen te scheren. Schapen zijn hulpbehoevende wezens. Zij moeten verzorgd worden. Mensen moeten ze naar de plaats brengen waar ze voedsel kunnen vinden, dat schijnen ze zelf niet te kunnen. Als alles gaat volgens de regels, en dus ook volgens de natuur, dan loopt er een herder bij de schaapskudde. Die herder begeeft zich naar de plaats waar het voedsel voor de schapen gevonden kan worden en de schapen volgen de herder. De essentie van de schapen is dan ook dat zij de herder volgen. Sommige schapen waren al zo bekend met de weg, dat ze dezelfde route liepen en dat de herder er achteraan hobbelde, maar zo hoort het niet. Dat was op de terugweg naar de schaapskooi vanzelfsprekend, maar naar buiten, naar de grazige weiden, hoort de herder voorop te gaan en de schapen horen de herder te volgen. Kijken ze dan ook naar hem? Nee, ze luisteren naar zijn stem. "Mijn schapen kennen Mijn geluid en horen naar Mijn stem." (Johannes 10 : 27) Want het geloof is uit het Woord, uit het gehoor. (Romeinen 10 : 17) Die schapen zijn een type van Israël en daardoor van de mensheid als zodanig. Eigenlijk zijn ze een type van de gelovigen (het verlorene volk van Egypte). Ik bedoel het nu in al zijn mogelijke toepassingen. Zij horen de "goede Herder" te volgen. Dat is Christus.

David, de koning van Israël, was de herder en Israël was de kudde. Het is allemaal vanzelfsprekend, als we de gedachtelijnen gewoon volgen. Die kudde hoort de Herder te volgen, maar de Herder Zelf is eigenlijk een onderdeel van de kudde. Zoals bij een "kudde" runderen een stier vooraan gaat, zo gaat bij een kudde schapen de herder vooraan. De schapen volgen Hem. Hij, Die de eerste was onder Zijn volk, de Rechthebber op de troon,

het Schaap bij uitstek, met veel haar, met macht onder Israël, was Degene Die geschoren werd en daardoor Zijn macht verloor. Dat verhaal wordt uitgedrukt in de geschiedenis van Simson. Bij de naam Simson zoekt u vergeefs naar verklaringen. Die betekent: "verdeelde naam". "Sim" of "sem", "shem", betekent "naam" en "son" betekent "verdeeld", opdat de verschijning van de Heer in deze wereld ook onderbroken werd, verdeeld werd in stukken. De geschiedenis van Simson is de geschiedenis van Christus bij Zijn eerste komst (in Zijn vernedering). De andere helft komt nog, die vind je niet meer bij Simson, maar bij de verheerlijkte Christus. De geschiedenis van Simson eindigt bij zijn dood, waarin hij de vijand versloeg. Dat was maar de helft en daarom is de betekenis van de naam Simson: "de verdeelde naam". Het "heelmaken", het "heiligen van de naam" van de Heer, is het bij elkaar brengen van de eerste en de tweede komst van Christus (de verbinding). Het lijden verbinden met "de heerlijkheid daarna volgende". (1 Petrus 1 : 11) Dat is het "heiligen" of "heelmaken" van de Naam des Heren. Dat doen wij vandaag zelfs chronologisch, want wij leven in een tijd die de eerste en de tweede komst met elkaar verbindt. Het heeft alles met ons te maken.

Deze Simson wordt een Nazireeër genoemd, of Nazoreeër of Nazarener. Men zegt dat een Nazoreeër iemand is die uit Nazareth komt. Het gaat over Christus, want Hij komt uit Nazareth en Hij heeft bepaalde beloften aan de Heer gedaan. Het komt van een uitdrukking "nazier of "naz". "Seïr" is "Sar". Dat is hetzelfde als het Engelse woord "Sir" of het Nederlandse "sire", gebruikt voor de vorst. "Nazier" betekent "de gezonden vorst". Een Nazoreeër is een "gezonden vorst". Ook de Nazarener is een "gezonden vorst". Kan uit Nazareth iets goeds komen? Ja, de gezonden Vorst! Simson, de Nazoreeër, de enige die de Schrift kent, die Simson, de gezonden vorst, was dus een type van Christus. Deze gezonden vorst werd verworpen en Zijn haar (sar-seïr) werd afgesneden en Hij verloor Zijn Koningschap. Dan zie je waar de gerst een type van is. Gerst is de individuele mens, als Koning, en is daarom een type van Christus, als Koning, Die heerschappij voert. Al wat "haar" is, is "heerschappij voerend" in de Schrift.

Kent u de wisseltruc van Jakob en Ezau? Van "seïr", de harige. Ezau was de eerste en hij heette Edom, omdat hij naar de mens gesproken Adam was. Adam stierf en Adam had een erfgenaam, als de vorst over de aarde en over al de volkeren. Die erfgenaam was Seth. Daarna kwamen Enos, Kenan, enzovoorts en Abraham, die ook een erfgenaam van Adam was. Die troon ging over naar Izak, toen naar Ezau of Edom of Adam of Odem. "Odem" betekent "robijn". Adam is rood, Edom is rood en Robijn is rood. De robijn stelt het eerstgeboorterecht voor. Feitelijk de eerste, de erfgenaam op de troon. Adam is rood en de robijn is een type van Adam,

Zijlijn 15

In Ezechiël 16 : 10 spreekt de Heer over Israël: "Ik bekleedde u ook met gestikt werk, en Ik schoeide u met dassenvellen, en gordde u met fijn linnen, en bedekte u met zijde." Zijde is het opperste kleed dat gedragen werd. Zowel linnen als zijde zijn een beeld van wedergeboorte, van nieuw leven. In de Bijbel kennen we twee stoffen waarvan kleding gemaakt wordt. Wol, een natuurlijke bekleding (vacht van schapen), dat wil zeggen dat de mens zich hult in een natuurlijk kleed, zij het dan dat het van een ander afkomstig is. De bedoeling is dat het wollen, of natuurlijke, kleed uitgedaan wordt en vervangen wordt door een linnen kleed. Het proces van het bereiden van linnen is een uitbeelding van wedergeboorte, van opstanding. Het begint met vlas. Dat wordt gemaaid en in de sloot gegooid, waar het maanden lang blijft liggen rotten en stinken. Via het rottings-, of gistingsproces, moet er iets "losgemaakt" worden wat er niet bij hoort. Dan wordt het vlas uit de sloot gehaald, (ondraaglijke stank) over "de hekel gehaald", gekamd dus, zodat verdwijnt wat niet nodig is. Wat overblijft wordt gesponnen tot draden en zo kom je aan linnen. Het is een kleed dat ontstaat uit het oordeel en is daarom een beeld van de nieuwe schepping, die door of uit het oordeel tot stand komt. Het oude verdwijnt en het nieuwe verschijnt.

als de rechthebber op de troon. Daarom heet de eerstgeborene van Jakob "Ruben" of "Robijn". Alleen liep het een beetje anders, want Ruben kreeg niet het eerstgeboorterecht en Ezau of Edom (het Hebreeuwse woord voor Robijn) kreeg het ook niet. Adam zelf eigenlijk ook niet, want Adam wordt "de eerste Adam" genoemd en die moest plaats maken voor de Tweede Adam (de Laatste Adam), namelijk Christus. (1 korinthe 15 : 45) Ezau kreeg het eerstgeboorterecht niet. Hij was weliswaar de eerstgeborene, maar achteraf toch ook weer niet. Er ging iets mis met zijn haar. Waar bleef dat eigenlijk? Dat had Izak ook wel willen weten. Er werd een geitebokje geslacht. Dat is weer een type van Christus. De vacht van dat geitebokje werd om Jakobs armen gebonden. Toen Izak luisterde, toen hoorde hij de waarheid. Geloof is uit het gehoor. De waarheid is uit het gehoor. Je moet luisteren en het Woord ontvangen en dan weet je het. Toen Izak luisterde, hoorde hij Jakob, maar hij wilde hem betasten, zeker weten. Het was niet voldoende om alleen te horen. Hij was blind en zei: Laat mij maar voelen!" Wat voelde hij? Hij zei: "Ik geloof dat het toch Ezau is, want hij is zo harig." Maar het was het geitebokje. Op grond van de vacht van het geitebokje spreekt hij de zegen uit. Het eerstgeboorterecht geeft hij op dat moment aan Jakob over. Rechtmatig of niet, het is maar hoe we de zaak bekijken. We moeten in ieder geval weten dat het eerstgeboorterecht op die wijze overgegaan is op Christus en daarmee ook op ons. Want wij hadden van nature geen macht. Die hebben we allang verspeeld. Wij zijn een "Gemeente van Eerstelingen", omdat wij bekleed zijn met Christus, met Zijn omhulling (lichaam, vacht).

De volkeren der aarde hebben het altijd geweten. Er is een zeer oude mythe of legende, die handelt over de argonauten, onder leiding van Jason (Jezus). Die namen zijn Griekse verbasteringen voor Jozua. Ze gingen op weg om het gulden vlies, of de gouden schapenvacht, te veroveren op de driekoppige slang. Dat is gebeurd, volgens de verhalen. Dat is typologie, want die "gouden vacht" is het "eeuwige verheerlijkte kleed van het Lam, staande als geslacht". Met dat kleed zijn wij - Christenen - bekleed geworden. Die macht, dat "haar", hebben wij ontvangen. Dat is een van de redenen waarom de mensheid zich kleed in een kleed van een ander. Dat doet hij van oudsher. Hij kleedde zichzelf oorspronkelijk in het kleed van een vijgenboom, (de vierde vrucht) in vijgenbladeren dus.

De Heer zegt echter: "Ik heb een beter kleed. Jij hoeft niet zelf voor je kleed te zorgen. Je kunt een kleed van Mij krijgen." Hij slachtte een lam en kleedde de mens in een schaapsvacht, in dierenvellen, in een kleed van een ander (het lam). Dat is een heenwijzing naar het Offer van Christus, waardoor wij bekleed zouden worden met Zijn kleed, Zijn vacht. Het eigenaardige is dat je een schaap wel kunt scheren, maar zijn "haar", wol,

groeit wel weer aan. Je kunt wel sterven, maar er is een opstanding. Het moet eerst verdwijnen om plaats te maken voor wat nieuws. Dan blijkt, dat die nieuwe wol van dat lam van goud is. Een gouden vacht en daar moet je kleding van breien. Je moet eens zien wat de Schrift zegt over wollen kleding én over linnen kleding. Bijvoorbeeld in verband met de priesters. Wol symboliseert de oude schepping en linnen de Nieuwe Schepping (het nieuwe kleed). Kleden spelen in de Schrift sowieso een belangrijke rol, omdat ze op een of andere wijze een uitbeelding zijn van de schepping, hetzij de oude, hetzij de nieuwe. ^{Zie zijlijn 15}

De wijnstok

We gaan het nu hebben over de derde vrucht en dat is de wijnstok; een fantastische vrucht! Wat daar allemaal over te vertellen valt! Ik heb een kennis die verstand van wijn heeft. Het is een ontzettende cultus; een apart vak. Er zijn zoveel aspecten aan, omdat het zo iets ingewikkelds is. Het is voor allerlei wijnsoorten weer verschillend. De ene wijnstok is zo gemaakt en de andere weer zo. Ik heb naar de uitleg geluisterd en gedacht, ja dat zit zo en dat betekent dat. Maar ik ben vergeten hoe het was. Ik heb wel onthouden waar de wijnstok een beeld van is. Christus zei: "Ik ben de ware Wijnstok." (Johannes 15 : 1) Dat wil zeggen dat er ook nog een andere wijnstok is. Een, die wat minder waar is. De Ware Wijnstok is de uiteindelijke wijnstok; de Hoogste. Die andere wijnstok is Israël. In Jesaja en ook in de Evangeliën vind je een gelijkenis over een wijngaard.

Jesaja 5 : 1, 2 en 7

- 1 Nu zal ik mijn Beminde een lied mijns Liefsten zingen van Zijn wijngaard; Mijn Beminde heeft een wijngaard op een vetten heuvel.
- 2 En Hij heeft dien omtuind, en van stenen gezuiverd, en Hij heeft hem beplant met edele wijnstokken; en Hij heeft in deszelfs midden een toren gebouwd, en ook een wijnbak daarin uitgehouwen; en Hij heeft verwacht, dat hij goede druiven zou voortbrengen, maar hij heeft stinkende druiven voortgebracht.
- 7 Want de wijngaard van den HEERE der heirscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn een plant Zijner verlustigingen; en Hij heeft gewacht naar recht, maar ziet, het is schurftigheid, naar gerechtigheid, maar ziet, het is geschreeuw.

Dit is een beeld van Israël, zegt vers 7. Het gaat mis met de wijnoogst. De wijnstok brengt niet voort en de wijngaard heeft geen enkel rendement.

Het moet voor Israël een duidelijke zaak geweest zijn dat de wijnstok een type van Israël was. Maar het aardige is, dat is ook een troost in de boodschap van de Here Jezus, dat Hij zegt: "Ik ben de Ware Wijnstok." Daar waar het gaat om vrucht uit de wijngaard, kijken wij naar de Ware Wijnstok en dat is dan uiteindelijk niet Israël, maar Christus Zelf, Die wijn voortbrengt. Hij brengt druiven voort. Die groeien aan ranken die in Hem blijven. Die druiven worden geogst en in een wijnpersbak gedaan en die wordt getreden met blote voeten en dan krijgen we druivensap. Er wordt van alles mee gedaan en dan wordt het in vaten opgesloten. Eikenhouten vaten. Waarom van eikenhout? Niemand weet eigenlijk waarom. Het schijnt lekkerder te zijn. Dat zou ik ook zeggen, als ik het niet wist. Maar het is zo, omdat het traditie is. Het hoort ook inderdaad zo, want die druivensap, die omgezet wordt in wijn, is niets anders dan dat uit de oude natuur een nieuwe natuur voortkomt. Of, want zo kan het ook gezegd worden: dat uit het Woord van God een nieuwe schepping tot stand komt. Want wijn is de nieuwe schepping. ^{Zie zijlijn 16}

Wat er tot stand komt in dit hele proces en in die vaten, is nieuwe schepping, wedergeboorte dus. Zoals gezegd wordt wedergeboorte door een eikel uitgedrukt en dus door een eikenboom. Als er wijn tot stand gebracht moet worden, dan gebeurt dat door eikenhouten vaten. Dat kan niet anders. Die eikenhouten vaten, waarin die wijn moet rijpen, worden dan in kelders gelegd, in het donker. Die kelder is een uitdrukking van het graf. Maakt het voor die wijn in dat vat nog wat uit of het in een donkere kelder staat of op een lichte zolder? Zo schijnt het te moeten. Waarom? Vanwege de typologie! Het gaat over dood en opstanding. Het moet vernederd worden. Het moet de duisternis in. Het moet opgesloten worden in de gevangenis. Maar dat eikenhout is de garantie, want het woord "eik" in het Hebreeuws is een woord dat ook vertaald wordt met "eed". Die eed zwoer de Heer aan Abraham. Waar woonde Abraham? Onder de "eikenbomen van Mamre". (Genesis 13 : 18) Er wordt nog een plaats genoemd, ook onder eikenbomen. Het was altijd onder eikenbomen. Daaruit kun je weer concluderen dat de eikenboom een beeld van het verbond met Abraham is. Van de eed en van de besnijdenis.

Vandaar dat (zo geraffineerd gaat dat) de wijnstok als derde vrucht ook een type van het verbond met Abraham is, want dat is het verbond, waarop de "derde bedeling der belofte" gebaseerd is. In het bedelingschema dat ik hanteer is de eerste bedeling van Adam: De "bedeling van het geweten". De tweede is de "bedeling van het menselijk bestuur". De derde de "bedeling van de belofte", beginnende bij Abraham. Daarmee heb ik ook gezegd dat die zeven vruchten een type zijn van de 7 bedelingen. De tarwe is een type van de individuele mens. De mens als

enkeling, die moet sterven (de afstammeling van Adam, de zondaar). De gerst is een type van de mens, die heerschappij draagt. Daarom is het een beeld van de tweede bedeling, die van het menselijk bestuur. De mensheid verdeeld in volkeren. Bij de wijnstok ben ik terecht gekomen naast de eikenboom bij Abraham. Het verbond met Abraham is "het verbond der belofte" en de basis van het nieuwe verbond, het eeuwige verbond.

Vandaar dat de wijnstok wijn, alcohol, voortbrengt. Dat is spiritueel, is geest (geestrijk vocht). Wijn is een type van de Nieuwe Schepping, van de Heilige Geest. Daarom staat de wijn op de avondmaalstafel naast het ongezuurde brood. De wijn is het bloed, namelijk het leven van het Nieuwe Verbond. Dat is gebaseerd op het verbond met Abraham. Het verbond met Abraham was een tweeledig verbond. Het had een dubbele toepassing. In de eerst plaats was het van toepassing op Abraham en zijn nageslacht. Dat heeft te maken met Israël, met Gods aardse volk. Tegelijkertijd is het van toepassing op Gods hemels volk, namelijk de Gemeente. Ook van ons wordt gezegd dat we zonen van Abraham zijn en dat we deel hebben aan zijn belofte. (Galaten 3 en 4) De ene toepassing is in verband met de aarde en de andere in verband met de hemel.

Wat is het dubbele aan de wijnstok? Nou, een heleboel. Want in de eerste plaats komen er twee soorten vruchten aan: witte en rode druiven. Nu moet ik zeggen dat ik die kleur niet zo goed kan herkennen, maar het heet echt zo. Witte druiven en rode druiven. Wit is de kleur van de hemel en rood is een beeld van de aarde, de natuurlijke mens. Adam betekent immers rood. Dus de rode druif is van toepassing op het verbond met Abraham en dus op Israël. De witte druif is de toepassing van het verbond met Abraham op de Gemeente. Het aardige is nu dat we ons niets meer van de kleur der druiven aantrekken. We gooien het allemaal op een hoop en uit diezelfde druiven halen we witte of rode wijn. Het maakt niet uit. De kleur van de wijn is niet afhankelijk van de kleur van de druiven. Dat heb ik wel eens gedacht. De kleur van de wijn is afhankelijk van of tijdens het proces de schillen van de druiven er uitgehaald worden of dat ze erin gelaten worden. Uiteindelijk verdwijnen de schillen er natuurlijk altijd uit. Als men de schil erin laat, wordt de wijn rood. Haalt men de schil eruit, dan wordt de wijn wit. Vanzelfsprekend, want de schil is natuurlijk een beeld van het menselijk lichaam, de oude mens, de omhulling. Zodra die een rol meespeelt, krijgen we "rood", de mens op aarde, Adam!

De aardse toepassing zijn de rode druiven of de rode wijn. Als we het op de Gemeente toepassen, dan speelt de oude mens geen rol. Dan is het lichaam weggenomen of veranderd (in ieder geval). Zonder schil komt er dus witte wijn. Twee kleuren druiven, twee kleuren wijn. Bovendien is de

Zijlijn 16

Most is jonge wijn. Most wordt in de Bijbel vele malen genoemd. Er zijn ook veel woorden die vertaald worden met wijn of wijnstok. Het wordt ook verschillend vertaald in de Statenvertaling: met "jonge wijn" of "nieuwe wijn" of "most". Het komt, omdat het in de grondtekst allemaal nieuwe woorden zijn (verschillende) en het aardige is, dat daarmee de veelzijdigheid en de vele aspecten die er aan de wijn zijn tot uitdrukking gebracht worden. Het stelt dus de rijkdom van de nieuwe schepping voor en de verschillende kanten die daaraan zitten. Most komt uit de streken van de Moezel. Bij de eerste oogst kun je most drinken. Dat is dus het begin van de wijnoogst en dat verkopen ze ook. Die most blijft maar drie dagen goed. Dat is precies zoals het hoort. Het is onvoorstelbaar hoe dat gaat en waarom men dat zo doet.

Zijlijn 17

Van Spreuken begrijp je weinig als je de typologie niet kent. Het is allemaal typologische taal. Het is allemaal overdrachtelijk: de vijgenboom, de tarwe, de gerst en de wijnstok. Ze komen allemaal in het boek Spreuken voor en nog veel meer van dat soort dingen natuurlijk. Allemaal in hun overdrachtelijke betekenis, want Salomo had daar verstand van. Hij was de meest wijze man die ooit op aarde leefde, afgezien dan van de Heer Jezus, de echte Salomo, de echte Vredevorst.

wijnstok per definitie een dubbelvoud, omdat het woord voor wijn in het Hebreeuws "jajim". Meestal zegt men "jajin" met een "nun" aan het eind. Ik houd het op het officiële "jajim. De uitgang "ajim" staat voor een tweevoud, of dubbelheid. De naam van de wijn is dus al een aanduiding van een dubbelheid. Het drinken van wijn heeft ook een dubbele uitwerking. Je gaat dubbel zien. Inderdaad, maar dat bedoelde ik niet eens. Wat moet je met sterke drank doen? Het staat in de Bijbel. Je moet het geven aan degenen die verloren gaan. Dat zegt de Schrift. Ik heb het nog nooit ergens aan de muur zien hangen, zelfs niet in de kroeg, maar dat komt natuurlijk omdat ik daar nooit kom. Tegen koning Lemuël wordt gezegd:

Spreuken 31 : 4, 5

- 4 Het komt den koningen niet toe, o Lemuël! het komt den koningen niet toe wijn te drinken, en den prinsen, sterken drank te begeren;
- 5 Opdat hij niet drinke, en het gezette vergete, en de rechtzaak van alle verdrukten verandere.

Dat wil zeggen dat ze niet dronken moeten worden, want dan vergeten ze alles. Dan kun je de dingen niet goed beoordelen, want iedereen weet, dat als je te veel drank op hebt, dan kun je de dingen niet meer beoordelen. Men reageert niet goed meer, te laat en meestal zelfs verkeerd. Je ziet de dingen ergens anders dansen dan waar ze zijn en je ziet de dingen in de verkeerde verhoudingen (scheef). Er staat in Spreuken dat de koning die wijn niet drinken moet, anders kan hij de dingen niet goed beoordelen: "opdat hij het gezette vergete!" Hij mag wat vast staat niet vergeten. Als je dronken bent, vergeet je natuurlijk al "het gezette", want alles beweegt dan. Aan wie moet je die drank dan wel geven? Het antwoord is:

Spreuken 31 : 6, 7

- 6 Geeft sterken drank dengene, die verloren gaat, en wijn dengenen, die bitterlijk bedroefd van ziel zijn;
- 7 Dat hij drinke, en zijn armoede vergete, en zijner moeite niet meer gedenke.

Dus de Schrift zegt: Als iemand in de put zit (moeilijkheden heeft, verloren gaat, geeft hem sterke drank. "Verloren gaan" betekent niet, wat wij er onder verstaan. Het betekent dat hij verdwaald is. Hij gaat wel, maar hij verliest zich; hij is de weg kwijt. Dat betekent "verloren gaan" in de hele Bijbel. Dus zij die de weg kwijt raken, in de ellende zitten en niet meer weten hoe het moet; die moet je sterke drank geven. Zodat hij bijvoorbeeld geen weet meer heeft van "zijn armoede". Die blijft uiteraard

wel, evenals "zijn moeite" maar via sterke drank is het de bedoeling dat het niet meer zo zwaar op iemand drukt. Wij zeggen: "Hij zoekt vergetelheid in de drank." Dat is precies wat hier in de Schrift staat. Het moet gebeuren! Waarom staat het hier zo? In de eerste plaats omdat het zo werkt in de praktijk van het gewone alledaagse leven. Als mensen in moeilijkheden zitten en iets niet kunnen verwerken, dan is daar vaak de greep naar de fles (men veroordeelt dat). Waarom staat het in de Schrift? Eenvoudig vanwege de geestelijke betekenis. ^{Zie zijlijn 17}

Waarom moest men sterke drank geven aan degene die verloren gaat? Omdat sterke drank, ook wijn, een beeld is van de nieuwe schepping, van de nieuwe natuur, het Nieuwe Verbond. Wij zijn in Christus een nieuwe schepping. Wij zijn "des Heiligen Geestes deelachtig geworden". (Hebreeën 6 : 4) Wij hebben die Geest, waarvan de wijn een beeld is, ontvangen. Is het resultaat dat we minder moeite en zorgen hebben, of dat we beter de weg kunnen vinden in het leven? Nee, dat is op die manier niet waar. Moeite en zorgen zijn voor ons niet weggenomen, maar wij vergeten ze! Waarom? Omdat ze voor een dronken man totaal niet belangrijk zijn. Dat is het. Hij kan er zijn gedachten niet bij bepalen. Hij wil wel, maar hij kan niet. Hij bepaalt zijn gedachten in ieder geval niet bij stoffelijke aardse dingen. Daar gaat het hier om. Daarom komt wijn in de Bijbel overal op de proppen waar de nieuwe schepping genoemd wordt. Bijvoorbeeld in de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan. Hij verzorgde de wonden met olie en wijn. Omdat wijn (door de alcohol daarin) ontsmettend werkt, zegt men dan. Ja, natuurlijk werkt de Heilige Geest ontsmettend. De Heilige Geest neemt de onreinheid weg uit het leven, vanzelfsprekend. Maar in het algemeen gebeurt het zo, omdat het een beeld is van de Heilige Geest en van de nieuwe schepping.

Wijn bevond zich ook op de paastafel. Het hoorde bij het paaslam, dat geslacht werd. Het paaslam stelde voor wat er zou gebeuren met het leven, het lichaam, en het bloed onder het Oude Verbond. Wat is er met het paaslam gebeurd? Het is weg! De paasmaaltijd is incompleet geworden. Het heet ook geen maaltijd meer. Het paaslam is weg en wat is er over gebleven? Ongezuurd brood en wijn. Als het Paaslam verdwijnt (de laatste keer, dat het paaslam gegeten wordt), neemt de Heer Jezus het brood van de paasmaaltijd (ongezuurd brood dus) en Hij zegt tegen zijn discipelen: "Dit is Mijn Lichaam." Het brood is een type van Zijn Lichaam. Dat lijkt mij vanzelfsprekend. Wij zeggen soms: "Het is Mijn Lichaam dat voor u verbroken wordt." In de Statenvertaling staat "verbroken" schuin gedrukt, want er staat: "Dit is Mijn Lichaam voor u". Dat gaat over het Lichaam van het Nieuwe Verbond, zoals de wijn een beeld is van het Nieuwe Leven, namelijk van het bloed van het Nieuwe

Verbond, het "bloed des Nieuwen Testaments". (Matthéüs 26 : 28) Zo is het Brood ("lechem") het Lichaam onder het Nieuwe Verbond. Niet het lichaam van Jezus, dat "verbroken" werd, maar het Lichaam van Christus, Dat Eén is. Het is één Brood, één Verzoendeksel, één Amandelboom, één Talent enzovoorts.

Want wij, die van dat Brood gegeten hebben, zijn allen "eens broods deelachtig". (1 Korinthe 10 : 17) Het is niet verbroken, het is Eén. Eén Brood, Eén Lichaam staat er, onder het Nieuwe Verbond en zo is dan de wijn, die ernaast stond. De wijn van de paasmaaltijd stond vroeger naast het paaslam op tafel. Van de wijn wordt gezegd: "Dit is het bloed, namelijk Het leven van het Nieuwe Verbond." Dat is hetzelfde. Zoek het woord "bloed" maar op in een concordantie. Wat is het leven van het Nieuwe Verbond? Dat is de Heilige Geest en dat is Christus! Geest is leven. Wat vroeger op de paastafel stond en waarvan niemand de betekenis wist, wordt geopenbaard door de Here Jezus tijdens de laatste keer dat het paaslam op de tafel lag. Daarna was het paaslam verdwenen. Wij kennen het paaslam niet meer, want het is oud. Dat is het oude verbond. Dat was het lichaam van het oude verbond. Het is gedood en het is weggenomen. Wat wij kennen is niet het oude leven, maar het nieuwe leven. Wij kennen niet het gezuurde brood, maar het ongezuurde. Wij kennen niet water of druivensap, maar wijn en dat is het wonder van Johannes 2. Water werd in wijn veranderd. Waar het om gaat is, dat het oude heeft plaats gemaakt voor het nieuwe. Dan zijn we weer bij de opstanding en de wedergeboorte. Dit keer uitgedrukt in wijn. Dat is toch fantastisch?

Dan krijgen we Schriftplaatsen als: "Ik ben de ware wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht." (Johannes 15) Wij zijn met die Wijnstok verbonden, want wat wij in Christus ontvangen hebben, komt er bij ons ook weer uit. Als wij zeggen dat we water ontvangen hebben, dan wordt dat water in ons tot een fontein, "springende tot in het eeuwige leven". (Johannes 4 : 14) Het wordt doorgegeven en het komt er weer uit. Zo is het met die wijn ook. "Wie in Mij blijft, gelijkewijs Ik in hem, die draagt veel vrucht." Wat wij voortbrengen is ook weer Wijn. Nieuw Leven dus, dat in ons ontwikkeld wordt, maar dat zijn oorsprong vindt in de Wijnstok.

De vijgenboom

De wijnstok is een klimplant, maar dat doet hij niet zomaar. U dacht dat de natuur volmaakt was? Vergeet het maar. De natuur is helemaal niet volmaakt. Ze heeft hulp nodig. Adam moest niet voor niets regeren over de schepping. Hij moest de zaak leiden. Hij moest bijvoorbeeld schapen

scheren en brood bakken en bovendien zorgen dat de wijnstok ergens bovenop kon klimmen, omdat het een klimplant is die iets mist. De wijnstok heeft van zichzelf geen stevigheid. Hij moet die ergens aan ontlenen. Waar klimt de wijnstok tegenop? Er is in de Bijbel maar één antwoord op. Volgens de systematiek klimt hij tegen de vijgenboom op. Dat is de vierde vrucht van Deuteronomium 8 : 8.

De Schrift spreekt over een gelijkenis van een heer, die een vijgenboom geplant had in zijn wijngaard. (Lukas 13 : 6) Waarom plant men een vijgenboom in een wijngaard? Eenvoudig, omdat de vijgenboom mooi hoog opgroeit en bovenin blad heeft. De onderste takken zijn prima geschikt om er een wijnstok tegenaan te zetten. Zo sla je twee vliegen in een klap. De wijnstok laat je tegen de vijgenboom op klimmen. In de natuur klimmen klimplanten altijd tegen bomen op; zoals kamperfoelie in het bos. Die vijgenboom wordt in de wijngaard geplant. Dat is de volgorde. Men zegt: "Dat is verkeerd. Je moet eerst vijgenbomen planten en dan kun je de stokken er tegenaan zetten." Bij de Heer is het andersom. Er staat eerst een wijngaard en dan wordt er een vijgenboom in geplant. De vijgenboom wordt dan geacht vrucht te dragen. Na twee jaar droeg hij nog geen vrucht. Toen mocht hij nog een jaar blijven staan; tot in het derde jaar. Zoek dat maar eens uit. We hadden eerst de wijngaard, dan de vijgenboom. Eerst was er het verbond met Abraham en daarna kwam de wet (het verbond met Mozes). Aangezien via de wet en het verbond met Mozes de staat Israël gesticht werd (een natie werd) is de vijgenboom als vierde vrucht een type van de vierde bedeling en daarom een beeld van de staat Israël op aarde. De vijgenboom wordt niet geacht alleen vijgen te dragen, maar ook de wijnstok te dragen.

In Lukas 13 draagt de vijgenboom geen vrucht. Hij verdort op een gegeven moment ter plekke. Ik noem maar een paar voorvallen op de laatste dag van de 69-ste week van Daniël. De vijgenboom verdort, maar blijft wel staan. Dat is vanwege de wijnstok. Het staat er niet bij, dat weet ik wel, maar het is toch een vanzelfsprekende gedachtegang? Die wijnstokken blijven bestaan. Dat lees ik in Galaten 3, waar staat dat de wet (de vijgenboom) 430 jaar na "de wijnstok" gekomen is; na de belofte aan Abraham. Paulus betoogt daar dat de vrucht uiteindelijk niet door de vijgenboom, maar door wijnstok wordt voortgebracht. Niet uit de wet, maar uit de belofte. De zaligheid is niet uit de wet, maar uit de belofte aan Abraham. De apostel Paulus zegt dat de belofte aan Abraham (de wijnstok) er veel eerder was dan de vijgenboom, 430 jaar zelfs. Daardoor is de wijnstok gewoon blijven bestaan en heeft hij de oudste rechten. De wijnstok was de eerste en daarna kwam dan wel de wet onder Israël, maar dat betekende niet dat het verbond met Abraham niet meer geldig

was. De belofte bleef gewoon geldig en had oudere rechten. De vijgenboom heeft als functie gehad de wijnstok te ondersteunen.

Wat zegt de wijnstok? Wat moeten wij zeggen van het verbond der belofte, dat met Abraham werd gesloten? Dat het een genadeverbond is. De wet was geen genade. In de tijd van de wet gold wel genade. Want een ieder die gelooft, wordt rechtvaardig gerekend. Abraham geloofde God en het werd hem gerekend tot rechtvaardigheid. (Romeinen 4 : 3) Dat is de wijnstok. Een genadeverbond. Later kwam de wet, zegt Paulus, maar aan de genade veranderde niets. Dat bleef zo; ook al leefde je 100 keer onder de wet. Als je in de Here Jezus geloofde, dan werd je behouden. Dat is wat de Here Jezus predikte. Hij predikte genade onder de wet en terecht. Niet op grond van de wet, maar op grond van het verbond met Abraham. De wet is inmiddels al weer verdwenen. Het genadeverbond van de belofte bestaat nog steeds. De Heer zegt: "Ik ben de Ware Wijnstok." Kijk maar eens terug naar Abraham. Kijk maar naar de "zoon van Abraham". (Matthéüs 1 : 1) Kijk naar de Ware Wijnstok, namelijk Christus. Wie in Hem blijft, draagt veel vrucht!

Die vijgenboom had dus tot functie die wijnstok te ondersteunen, te dragen. Van de vijgenboom moet gezegd worden dat het de staat Israël voorstelt. Daarom heeft hij feitelijk te maken met alle aardse dingen. Eigenlijk heeft hij te maken met de aardse vruchtbaarheid. Er is al eens meer op gewezen dat de vijg vanwege zijn vorm en kenmerken associaties oproept met de voortplanting. De vijg zit vol met zaad. De vijg en ook de vijgenboom zijn in het Hebreeuws dus precies hetzelfde; zij hebben met de voortplanting te maken. Wij wisten dat natuurlijk al, want de mens kleedde zich in vijgenbladeren, omdat deze dingen bij elkaar horen. Het heeft te maken met de aardse vruchtbaarheid. Van Israël wordt gezegd dat het een volk (een zaad) zou zijn, "als het zand der zee en als de sterren des hemels". (Genesis 22 : 17) Het zou talrijk zijn, want dat is het principe van de vijgenboom: "Gaat heen en vermenigvuldigt u". (Genesis 9 : 7)

Als je in de concordantie het woord vijgenboom opzoekt, dan kom je o.a. in Jericho terecht. (Lukas 19) Een rijk man, die "veel geworden was", klom in een vijgenboom. Zacheüs wilde de Heer wel zien, maar hij zag Hem niet; de Heer zag hem in die boom waarvan de bladeren "ter bedekking" dienen. De mensen kleedden zich erin en Zacheüs ging in de vijgenboom zitten, want met meer bladeren kon hij zich al niet kleden en met meer kon hij zich niet bedekken. De kans om de Heer vanuit die vijgenboom te zien was nihil. De vijgenboom heeft een grote brede kruin met grote bladeren. Je kon hooguit naar beneden kijken om wat te zien. Het onderste stuk heeft kale takken, want daar groeit de wijnstok tegenaan. Het

bijzondere is dat Zacheüs wist waar de Heer voorbij zou komen. Hij ging voor Hem uit langs de weg waar de Heer door moest gaan. Daar was hij kennelijk van op de hoogte. Er was een vijgenboom langs de weg die de Heer zou gaan. Dat is ook zo, want er is ook een Joodse staat langs de weg die de Heer zou gaan. In de heilshistorie vinden we de historie van de Joodse staat. Zacheüs (zijn naam betekent: "de zuivere") klom in de vijgenboom, want hij wilde de Heer zien! Maar dat gaat zo moeilijk. De Heer liep er gewoon langs, stopt en kijkt naar boven. Nog dezelfde dag, of een dag later, doet Hij een paar kilometer verder hetzelfde. Dat was niet meer in Jericho, maar op de Olijfberg. De olijf is de zesde vrucht. Hij keek door de bomen en zegt: "Nee, daar groeit geen vrucht in."

Wat zei de Heer tegen Zacheüs, de tollenaar? Man, wat is je geloof groot, dat je in een vijgenboom gaat zitten, want je hebt de typologie volstrekt begrepen? Welnee, Hij zei: Kom er maar uit, want daar hoor je niet. Dat heeft te maken met de vruchtbaarheid van de zienlijke wereld. Daar is de vijgenboom een beeld van. Nu moet ik meteen zeggen dat de vruchtbaarheid van deze zienlijke wereld zijn oorsprong wel degelijk in Christus vindt, maar daar komt een eind aan. Dat is Christus in relatie tot de oude schepping, die wordt beëindigd. De Heer zegt: "Kom maar uit die vijgenboom, want Ik moet bij jou in huis zijn (binnen)." Niet in het publiek, hier buiten, maar in het huis met de deur dicht. Wat er in het huis gebeurt is, weten wij ook niet. Een ding weet ik, de Here Jezus zegt: "Deze Zacheüs is ook een zoon van Abraham geworden." (Lukas 19 : 9) Zo eindigt de geschiedenis. Was hij dan geen Jood? Jawel, maar daarom was hij nog geen "zoon van Abraham" en nog geen erfgenaam van de belofte. (Galaten 4) Je moet een gelovige zijn, je moet uitverkoren zijn om gerechtvaardigd te worden voor God. Daarom moest hij de vijgenboom uit. Die vijgenboom heeft alleen nut voor de wijnstok, want de wijnstok hangt in de vijgenboom. Maar hij is er los van en op een gegeven moment hing Zacheüs er in. Hij moest er wel uit, want hij had er in wezen niets mee te maken. Hij werd afgezonderd, want Jezus zei: "Kom er maar uit." Zacheüs werd uit het "aardse streven naar ontwikkeling" (dit wordt in de vijgenboom uitgedrukt) getrokken. Hij werd getrokken uit de ongelovige Joodse staat, de vijgenboom.

Paulus zei later: "Ga maar buiten de legerplaats." (Hebreeën 13 : 13) Vroeger trok men op naar Jeruzalem. Paulus zei in feite: Ga er maar uit (uit die vijgenboom) en heb deel aan de Wijnstok, aan de nieuwe schepping. Want sterke drank is er voor degene die verloren gaan. De vijgenboom levert dat niet, maar heeft wel een functie gehad in de heilshistorie. De geschiedenis van Israël heeft vanzelfsprekend een functie in de heilshistorie, maar de vijgenboom is daarvan niet het einddoel. De vijgenboom is de

vierde en heeft daarom met de dood te maken; met het kruis. Het kruis is een 4. Onze 4 is ook een kruis met één pootje omgebogen.

De granaatappel

Met de vijgenboom houdt het op. Daarna komt de granaatappel, de vijfde vrucht. Daarom zie je van de vrucht bijna niets, want een "5" is een beetje moeilijk waar te nemen. Weet u nog, hoe Abram later heette? "Abra-ham". Eerst was de "h" zoek. Zo is het ook met de vijfde vrucht, de granaatappel en met de vijfde bedeling. De granaatappel heet in het Hebreeuws "rimmon". Dat wordt vertaald met "hoge plaats". Een granaatappel is dat wat hoog is. Rimmon wordt genoemd in verband met de stam Benjamin, die een type is van het gelovig overblijfsel van Israël. De stam van Benjamin wordt uitgeroeid, want zo gaat het met de natuurlijke mens, maar als hij gelovig is, komt hij tot nieuw leven! De stam van Benjamin wordt uitgeroeid en toch ontving die stam weer nieuw leven. Hoe kwam dat? Omdat het laatste restantje van Benjamin schilde in de rotspleet of spelonk van Rimmon. Een rotspleet op een hoge plaats. (Richteren 20 : 47) Je kunt het niet vertalen met: "een rotspleet in een granaatappel". Zij waren dan ook de "heiligen der hoge plaatsen". Zij waren in die zin "gelovigen uit Israël". Zij ontvingen "nieuw leven" en zo is het ook met ons. Wij hebben geschuild in de Rotssteen, hetwelk is Christus. (1 Korinthe 10) Wij hebben nieuw leven ontvangen en bevinden ons in de schuilplaats, in de Rotssteen en dat is een hoge plaats. De Psalm zegt: "Welgelukzalig hij, die in de Schuilplaats des Allerhoogsten gezeten is". (Psalm 91 : 1) Dat is Rimmon, de hoge plaats. Uiteindelijk zijn wij "gezet in den hemel in Christus Jezus" (Efeze 2 : 6) In die hoge plaats zitten wij en dat wordt voorgesteld in die granaatappel. Zie zijlijn 18

De granaatappel heeft een eenvoudige vorm, omdat hij in de natuur zoveel voorkomt. Dat is ook een eenvoudig principe, dat ik eigenlijk al eerder heb laten zien. Daarom komen we ook niet alleen terecht op het gebied van de natuur en vruchten en zo, maar we komen ook tegelijkertijd terecht bij een steen. Een granaatappel is rond, donkerbruin en een beetje harig. Hij heeft met sommige stenen gemeen dat hij weliswaar van buiten ruw is, maar dat zijn schoonheid niet van buiten zit, maar van binnen. Wat er gebeuren moet (ik zeg het maar dubbelzinnig) is dat er besneden moet worden. Ik geef het voorbeeld van een kastanje. We halen de kastanje uit de schil, maar je zou willen dat je een sinaasappel zo kon schoon maken als een kastanje. Precies allemaal rechte stukken, want die verdeling van de schil zit er al in. Hij barst zo open. Net als iemand met een mes kerven heeft gezet. De schil wordt niet afgebrokkeld, maar besneden, alsof er een mes aan te pas gekomen is; en dat notabene in de

natuur! Gewoonlijk valt de vrucht van de boom en barst hij open en dan zie je de schil liggen, alsof het nog weggesneden is, en daar is de kastanje. Het moet besneden worden, de omhulling moet weg genomen worden. Zo is het met de granaatappel en met de amethyst en met de meeste edelstenen. Ze zien er naar buiten uit als een gewoon stuk steen, als een rotsblok, maar wat je zou moeten doen is ze doorzagen of doorsnijden. Wat je ziet is dat die ruwe steen (die niet-edele steen) naar binnen toe edel wordt en zelfs kristalliseert. Daar vind je inderdaad de mooie edele, namelijk doorzichtige steen. Hoe edeler, hoe doorzichtiger. Als ons goud nog edeler wordt dan het al is, namelijk als ons goud een nieuwe schepping wordt, hoe ziet het er dan uit? Als glas. (Openbaring 21 : 18) Je kijkt er dan doorheen, omdat het nog edeler is. Hoe komt het als iets doorzichtig is? Door de orde die er in heerst. Dan liggen de moleculen allemaal netjes op een rijtje. Er heerst orde in. Als er wanorde heerst in die moleculen, dan is het ondoorzichtig. Glas is, op zekere hoogte, precies hetzelfde als zand. In scheikundig opzicht scheelt het zoveel niet, maar het verschil zit hem in de rangschikking van de moleculen; de orde die er in heerst.

Als een steen edel is, dan liggen de moleculen netjes op een lijn of volgens een bepaalde structuur. Dan is hij doorzichtig. Dan is het een "edelsteen". De meeste edelstenen worden gevonden in het inwendige van een steen. Je moet een steen klieven, want daar binnenin is hij edel. Aan de buitenkant is er niets te zien. Aan mijn buitenkant is niets te zien, maar aan de binnenkant is het edel. De onzienlijke, namelijk de inwendige mens, is de wedergeboren mens en die is edel. In de oude schepping bevindt zich een nieuwe schepping. In die oude zakken zit nieuwe wijn. In die oude vaten (na de reiniging der Joden, in Johannes 2) moest water gedaan worden en het veranderde in wijn. Vroeger lag er een dweil in en nu is het ineens wijn, dat is het verschil. Dat is in lijnrechte tegenstelling met de orthodoxe godsdienst in Israël in die dagen, want die wordt uitgemeakt voor "witgepleisterde (aan de buitenkant mooi) graven", maar aan de binnenkant rot. (Matthéüs 23 : 27)

Dan mogen wij er aan de buitenkant lelijk uitzien, dan mag het niets voorstellen, ik ben mij dat best wel bewust, maar wat aan de binnenkant zit, dat is edel. Dat kun je niet zien, dat moet je geloven en er weet van hebben. Dat is met de granaatappel precies hetzelfde, want zoals de steen een type van Christus is, zo is de granaatappel dat. Snij je een granaatappel door, dan blijkt die te bestaan uit een hele verzameling kleine vruchtjes, die daarin gerangschikt liggen, waarbij de kleur in principe purper is. Die vruchtjes hebben het model van een tarwekorrel, maar dan wel wat groter. Als je goed kijkt naar de kleur van de vruchtjes is het rood en

Amethyst

Zijlijn 18

De granaatappel werd ook gedragen aan het kleed van de priester. Ik heb dat nooit begrepen. De granaatappel is dus de vijfde vrucht. Per definitie is dat iets wat verborgen is; dat wat met de nieuwe schepping te maken heeft, terwijl de nieuwe schepping nog niet openbaar geworden is. De nieuwe schepping is nog verborgen. Daarom weet men ook niet wat die granaatappel betekent bij het kleed van de priester. Het is een uitdrukking van de Gemeente, van dat wat verborgen is. Het hangt onder aan het priesterkleed.

blauw. Rood en blauw samen is natuurlijk purper. Het is niet voor niets dat ik de tekening maakte en daarbij sprak over de steen. Een amethyst ziet er van binnen precies zo uit. Die is purper en is een type van Christus, de Middelaar. Het is de kleur van de tabernakel. Daar hebben we hemelsblauw en scharlaken, dus blauw en rood en er tussenin purper! Blauw is hemels. Aan de brede kant hebben we scharlaken. Dat is het rood van Adam en van Edom, en van Odem, namelijk van de mens en daar tussenin, tussen de hemel en de aarde, is de Middelaar (dat is purper). Dat is Christus!

De Gemeente is die ene parel, die verzameld wordt uit de volkeren. Een parel is een ondeelbaar ding. Een parel verpulvert, daar kun je niet in snijden. Of een parel is rond; een van tweeën. Hij moet mooi rond zijn, want dat is het beeld van de eeuwigheid. De parel verenigt alle kleuren van de regenboog in zich. Dat zijn alle kleuren die er zijn; vandaar dat parelmoer. Dat de parel rond is wil zeggen dat hij een type is van die ene Gemeente, het Lichaam van Christus. De parel is ontstaan door het lijden van die oester. Daar heb je hetzelfde beeld van die lelijke buitenkant. Die parel is net een steen als je hem uit het water haalt, een beetje begroeid en zo, maar aan de buitenkant bevindt zich de parel natuurlijk niet. Maar als er een parel in zit, dan is dat het resultaat van het lijden van die oester. Allemaal stuk voor stuk typologie, allemaal heenwijzend naar Christus. Het principe van die lelijke buitenkant en de edele binnenkant, dat is het principe wat in deze schepping van toepassing is. De edele dingen zijn de geestelijke en onvergankelijke dingen. Die zijn inderdaad per definitie "verborgen", namelijk "onzienlijk". Dus als er aan u niets te zien valt, maak u dan geen zorgen, zo hoort het, want binnen in bevindt zich "de Steen", het Eeuwige, hetwelk is Christus.

Gelijkenissen in Matthéüs 13

In Matthéüs 13 werd het zuurdesem vergeleken met het "Koninkrijk der hemelen". Ik heb gezegd dat zuurdesem een type is van de zonde. Het is moeilijk om even Matthéüs 13 uit te leggen. Het is een en al typologie, niet zomaar een verhaaltje met een leuke strekking, maar echt typologie uit de natuur. Typologie, die in de natuur bestaat en dan hebben we te maken met gelijkenissen (geschiedenissen) met een verborgen betekenis. Het zijn woorden met een verborgen betekenis. Dat is ook wat er staat in het begin van Matthéüs 13, waar de discipelen aan de Here Jezus vragen waarom Hij in gelijkenissen spreekt. Hij zegt dan dat het is om de dingen te verbergen. Dus niet om ze te openbaren, maar om ze verborgen te houden voor de mensen. Dan blijft de vraag over wat ze betekenen? De Heer legt uit daarna hoe dat zit. Dat de dingen verborgen zijn en dat ze

slechts aan enkelingen geopenbaard worden, heeft te maken met de "bedeling van de verborgenheid". Dat is de tijd waarin wij leven. Die vijfde bedeling verbindt de eerste en de tweede komst van Christus met elkaar. Het gaat er om dat die periode uit de heilshistorie van oudsher (d.w.z. in het O.T.) verborgen was. Nu wordt vlak voordat die tijd aanbreekt door de Heer Jezus over die tijd gesproken en dan door gelijkenissen. Waarom? Omdat ze het nog niet mochten weten, omdat het slechts voor die enkelingen (die gelovigen, die 12 apostelen) aan wie de gelijkenissen worden verklaard, bestemd was. In die gelijkenissen, die over het Koninkrijk der hemelen gaan, wordt uitgelegd hoe dat Koninkrijk zich laat ontwikkelen tot op het moment dat het Koninkrijk op aarde openbaar zou worden. Deze gelijkenissen spreken over de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. Zie vers Matthéüs 13 : 11: "Hij antwoordde en zeide tot hen, omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten". De verborgenheid van het Koninkrijk is het Koninkrijk zolang het verborgen is. Wij moeten niet vergeten dat door de dood en de opstanding van de Here Jezus Hij als de Koning werd aangesteld, want Hij was de Koning. De volgende vraag is: "Waar is dan het Koninkrijk?" Het Koninkrijk is verborgen, het is niet van deze wereld. Over de verborgenheid van dit Koninkrijk spreken de gelijkenissen. Dat verborgen Koninkrijk is het Koninkrijk van God, zoals het vandaag bestaat. Het is verborgen, niet omdat wij het niet hebben geopenbaard, maar het is verborgen, omdat Christus het Zelf verborgen heeft. In ieder geval heeft Hij het ook in de gelijkenissen verborgen. Deze gelijkenissen geven weer hoe dat Koninkrijk zich gedurende een lange tijd van ongeveer 2000 jaar zal gaan ontwikkelen.

Dan krijgen we acht gelijkenissen in Matthéüs 13. De achtste is de gelijkenis van de Schriftgeleerde in vers 52. Ze zijn verdeeld in 2 x 4; de eerste vier hebben een negatieve strekking en de tweede vier een positieve. Dat is de reeks die met "wederom" begint. In vers 44 is dat de gelijkenis van de schat. In vers 45 de gelijkenis van de parel. Dan weer "wederom" de gelijkenis van het visnet en dan tot besluit de gelijkenis van de Schriftgeleerde. De eerste reeks van 4 begint met de gelijkenis van de Zaaier. Dan drie gelijkenissen die beginnen met: "Een andere gelijkenis heeft Hij hun voorgesteld, zeggende: ...". Zo deelt dat hoofdstuk zich in. Dan komen de drie gelijkenissen die beginnen met "Wederom" en daarna weer één, namelijk de gelijkenis van de Schriftgeleerde. De eerste vier gelijkenissen gaan over wat er mis gaat met dat Koninkrijk en ook met het Christendom. In de eerste plaats valt dat tarwegraan niet op de goede plek; het gaat fout. Het woord valt verkeerd, want het moet overal gestrooid worden. Er zijn plaatsen waar het zo niet opkomt. Dat is jammer, maar dat is een negatief aspect van dat Koninkrijk. Er zijn nu eenmaal

mensen die niet geloven willen, om wat voor redenen dan ook. Dat is een negatief aspect. Het volgende negatieve aspect is dat er, behalve het goede zaad, ook onkruid gezaaid wordt ("zizanion" heet dat). Het is eigenlijk wilde tarwe, die geen vrucht draagt, zoals er ook een wilde vijgenboom is. Die van Zacheüs, een onvruchtbare! Zoals er een wilde vijgenboom bestaat, zo is er ook een die geen vrucht draagt, in Romeinen 11. Het vreemde is dat de meeste van die vruchtbomen en planten een equivalent hebben die geen vrucht draagt. Een wilde kastanje is ook een imitatie, die niets voortbrengt. Heel interessant om dat eens na te zoeken. Al die tegenkanten. Hier heb je het goede en het verkeerde zaad. Tarwe en gewoon onkruid, dat tezamen moet opgroeien, want het blijkt dat er ook nog andere prediking is dan de goede prediking van het Koninkrijk.

Aan het eind wordt de zaak gesplitst en dat is de reden waarom de Heer het maar gewoon zijn gang laat gaan en waarom er vandaag zo veel onkruid gezaaid wordt. Het komt goed op hoor! We zaaien en moet u nu eens kijken wat er opkomt. Wat zegent de Heer het. Ja, maar het is wel onkruid! Dat is niet zegen van de Heer, maar de werking van het kwaad van een verkeerde boodschap. Elke boodschap heeft een uitwerking. Het woord is per definitie "kracht" en "leven", maar het is maar de vraag: "Welk leven?" Als je goed leven wilt hebben, dan moet je het goede Woord prediken. Prediken en profeteren gelijk het ons bevolen is, net als Ezechiël. (Ezechiël 37 : 7) Het is dus ook een negatief aspect dat er een verkeerde boodschap gepredikt wordt. Maar er wordt niets aan gedaan. De strekking van de gelijkenis is dat het allemaal tegelijk blijft opgroeien en aan het eind bij de oogst wordt het pas gesorteerd, dan wordt het onkruid van de tarwe gescheiden. Het is te gevaarlijk om het onkruid uit te roeien, want je loopt de kans dat je de tarwe mee uitroeit en dat kan niet de bedoeling zijn. Dus als u merkt dat er ergens een verkeerde boodschap gepredikt wordt, ach, stel er de goede tegenover. Dat is alles. Niet negatief iets bestrijden, maar het positieve er tegenover zetten. Dat is de enige bestrijding die er is. Bovendien doen we dat niet uit bestrijding, maar vanwege de vrucht die het voortbrengt. Wij prediken de Waarheid niet om de leugen te bestrijden. Wij prediken de Waarheid, als zijnde de enige remedie tegen de leugen. Dat is waar. We zijn niet ergens tegen, wij zijn ergens vóór. Wij benaderen die dingen positief.

Een volgende gelijkenis is dan die van het mosterdzaad. Die kent ook een negatieve strekking. Een mosterdzaad is op zich wel goed, want het is een type van geloof. Als uit dat mosterdzaad geen normale mosterdstruik groeit, zoals het hoort te zijn, maar een boom, dan zitten we wel helemaal verkeerd natuurlijk. Dan is het een gedrocht; een monster, waar de mens trots op is, dat wel. Want de mens is altijd trots op grote dingen. Als je

het mij vraagt is dat precies dezelfde boom als die in Daniël 5. Dat is net zo'n gedrocht. Er staan precies dezelfde dingen over geschreven, alleen niet dat het een mosterdboom is. Mosterdbomen bestaan dus niet; het is een struikje. Als we de allergrootste mosterdstruik nemen die ooit gevonden is, dan is die zo'n 2 à 2,5 meter hoog. Bepaald geen boom. Maar hier zien we een boom, zoals in Daniël 5, die afgehouden moest worden en die boom heet Babel. Over diezelfde boom gaat het hier, ben ik van mening. Waar de "vogels des hemels in zijn takken nestelen". (Matthéüs 13 : 32) Het einde van de boom staat er niet bij. Maar die boom wordt omgehakt en dat is niet een kwestie van verborgenheid, maar juist van de openbaring van het Koninkrijk. Daarom vind je het in de gelijkenis niet. Dan houdt het op, dan wordt het van de aarde weggedaan. Dat vind je in Openbaring én in Daniël. Dan volgt de gelijkenis van het zuurdesem.

Matthéüs 13 : 33

33 Een andere gelijkenis sprak Hij tot hen, *zeggende*: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welken een vrouw nam en verborg in drie maten meels, totdat het geheel gezuurd was.

Het Koninkrijk der hemelen is niet zomaar "gelijk aan een zuurdesem", maar "is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw verborg in drie maten meel". Die drie maten meel zijn het belangrijkste in het verhaal. Daar begint het mee en dan komt er een vrouw die zuurdesem in die drie maten meel verbergt. In dat wat goed was, in dat wat Abraham voor de Heer neerzette. Zuurdesem is een type van de zonde, omdat zuurdesem van de vorige dag is. Het is van gisteren; van de oude schepping. Het is van Adam en eigenlijk nog een stapje eerder, namelijk de oude gevallen aarde in de macht van satan. Daar komt de zonde vandaan. Zuurdesem is daarom niet alleen een type van de zondige natuur van de mens, die van gisteren, die van de vorige generatie, maar daarom ook van elke valse leer die nooit nieuw is. Die is altijd oud en van gisteren.

We kennen het "zuurdesem der Farizeeën"; dat is de orthodoxie. Het "zuurdesem der Sadduceeën", dat zijn de vrijzinnigen. (Matthéüs 16 : 6, 11, 12) We weten dat de Here Jezus niet eens onderscheidt maakt tussen beide categorieën en hen gezamenlijk aanspreekt met "adderengebroad". In de praktijk is het namelijk allebei zuurdesem. Misschien is het verschillend zuurdesem, maar het is in ieder geval zuurdesem. Dan was er nog het "zuurdesem van de Herodianen". Dat bestaat nu nog; dat is niet orthodox, niet vrijzinnig, maar politiek. Dat waren de mensen die dachten dat koning Herodes het Messiaanse rijk wel zou oprichten en dat dit langs politieke weg tot stand zou moeten komen. Dat gebeurt

vandaag ook, alleen heet het nu niet "Herodianisme", maar het is wel zuurdesem. De vrouw neemt zuurdesem en verbergt het in dat wat voor de Heer bestemd was. Hetgeen betekent dat zonde en valse leer doorgedrongen zijn in wat van oorsprong goed was. Het resultaat is dat het hele deeg doorzuurd is. Het zuurdesem is van eergisteren. Er liggen drie dagen tussen de oude en de nieuwe schepping. Als die oude schepping er in doorwerkt, dan vinden we de zonde en die uit zich inderdaad in de eerste plaats in valse leer. Het belangrijkste waar het ook vandaag om gaat, is niet hoe wij handelen, maar hoe wij denken. Een mens wordt veranderd en dat betekent dat hij anders gaat handelen. Het is de bedoeling dat een Christen verandert, niet doordat hij anders handelt, maar doordat hij anders denkt. Het is dat wat in Romeinen 12 staat: "Wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken". Verandering van leefwijze, van levenswandel, komt tot stand door een andere denkwijze en niet andersom.

Ik hoop toch een beetje te hebben laten zien dat het denken van de Schrift in ieder geval afwijkt van het denken van de wereld. Denken rondom en vanuit Christus, denken in de richting van Christus en in de tussentijd denken over Christus, want er is niet anders. Dan zijn er nog die denken, dat de Christelijke idealen verwezenlijkt moeten worden door te strijden tegen de zonde, tegen de oude mens. Dat is ook een misverstand, want de oude mens is al dood. Er valt niet meer tegen te strijden. Hij doet toch niets terug. Die oude mens telt helemaal niet, die is dood, gestorven en begraven met Christus. Wij zijn al een nieuwe schepping. Dat is het verhaal. Die zonde is allemaal zuurdesem. Wat hier dus staat is, dat dit fijne meel, dat alles achter zich had en al geoogst was en ook al gewonnen en gemalen, inderdaad verzuurd werd door die verkeerde leer, door die verkeerde opvatting, die er stiekem in verborgen werd. Die verborgenheid blijkt later Babel te zijn. Het staat er toch ronduit, hoor. De "verborgenheid der ongerechtigheid (*ongerechtigheid die in het verborgene gebeurt*) wordt nu reeds gewrocht", zegt Paulus in 2 Thessalonicenzen 2 : 7. In Openbaring 17 : 5 staat, als daar "de hoer" gezien wordt, dat die overspelige vrouw heet: Verborgenheid, namelijk Babel. Die "verborgenheid der ongerechtigheid" is Babel. "Babel" of "Babylon" in het Grieks, is het streven naar wereldheerschappij.

Het zijn de volkeren die de handen ineenslaan en een wereldomvattend rijk op aarde stichten zonder Messias. Zij willen godsdienstige idealen langs politieke weg realiseren. Dat is zuurdesem. Die idealen vind je vandaag in het Christendom en gisteren was dat ook zo. De eeuwen door is het zo geweest, want zo heeft dat Koninkrijk zich ontwikkeld. Drie maten fijn meel, maar het barst van het zuurdesem en dan zeggen wij:

"De Heer zegent het!" Dan moet je eens kijken, hoe het zwelt en groeit; hoe het rijst, maar het is hol, het is schuim. Dat wordt ook van de vijgen van Israël gezegd: "Uw vijgen zijn tot schuim geworden". (Joël 1 : 7) Het is leeg en hol. Kijk maar eens naar de inhoud; luister naar de boodschap van vandaag. Wat heeft de predikant de mens te vertellen? Luister er zelf maar naar; ik hoef het u niet te vertellen. Dan zal blijken dat die "overleggingen" ijdel zijn en dat ze dus inderdaad tot niets leiden. Bovendien zijn die overleggingen precies dezelfde als die van de wereld. Het enige verschil is dat ieder voor zijn eigen straatje vecht. Want we staan wel dezelfde idealen voor, maar alleen gunnen we een ander niet dat hij ze bereikt. Dat is de strijd in deze wereld, maar uiteindelijk voert het allemaal tot hetzelfde ideaal "vrede over de gehele wereld" en iedereen genoeg te eten. Dat wil iedereen, maar wij gunnen het een ander niet. Wij weten dat het niet bereikt kan worden. Dus daar maken wij ons niet druk over. Wij weten dat het bereikt wordt via de weg van de nieuwe schepping, via Christus, via ongezuurd deeg. Drie maten fijn meel, waarin geen zuurdesem verborgen wordt.

Ik weet dat de gangbare verklaring van deze gelijkenis totaal andersom is. Want dat iets groot wordt en rijst, zoals die mosterdboom, dat spreekt de mens aan. Die denkt: het moet toch goed zijn zo'n groei, zo'n vermenigvuldiging. Dat is toch wat de Heer zegt? Dan zegent Hij toch? Nee, dat is het niet; dat is Babel. Wat de Heer zegent, is hetgeen zuiver bewaard wordt. Trouw zijn aan Zijn Woord, trouw aan het Tarwegraan, het Zaad der wedergeboorte, dat zegent de Heer. Dat wordt niet zo veel, dat ontwikkelt zich ook niet tot iets groots vandaag. Want de Waarheid is in de wereld nog nooit in de meerderheid geweest. Er zijn mensen die denken dat je over de Waarheid kunt stemmen, alsof het politiek is en dat de meerderheid van stemmen bepaalt wat de Waarheid is! Dat is onzin. De Waarheid is per definitie de minderheid. Als er gestemd wordt, dan weet ik precies waar de Waarheid zit. De minderheid zit er het dichtste bij. Dat is de normale gang van zaken in deze wereld, waar het wordt onderdrukt en daarom is het per definitie een klein groepje.

Dat is wat de Schrift ook leert over de Gemeente van vandaag. Zij die echt deel uit maken van dat verborgen Koninkrijk van God, zijn een minderheid. Dat zie je ook niet aan de buitenkant. Net zo min als dat je de heerlijkheid van de granaatappel, de oester, de amethyst of van de edelsteen aan de buitenkant kunt zien. Het moet eerst open gemaakt worden en dan blijkt zich daarin inderdaad het begin te bevinden van een nieuwe schepping, die uiteindelijk geopenbaard zal worden. Dat is het verhaal van deze wereld. Daarin is het een en ander verborgen en dat moet openbaar worden in de toekomst. Tot zolang blijft het klein.

Het oor

Wat doen we eigenlijk met oren? Horen. Een oor is in het Hebreeuws "ozen": 1-7-50 = 58. Zowel de 5 als de 8 hebben te maken met de nieuwe schepping. Het oor heeft dus te maken met de totstandkoming van de nieuwe schepping, zowel in zijn verborgen vorm (de 5) als in zijn definitieve geopenbaarde vorm (de 8). We krijgen daar deel aan door geloof. Het geloof is uit het gehoor en niet door het te zien. Zoals er mensen in de Schrift "blind" waren, waaronder Paulus ooit eens, zo zijn er ook die "stom" en "doof" waren. Ze kenden het Woord niet, omdat ze het niet konden "ontvangen" en dus ook niet spreken. Zij konden het Woord niet ontvangen en ze werden door de Here genezen. De oren worden geopend. Het is een type van de natuurlijke mens, die het Woord niet ontvangt. De Heer opent die oren als dat nodig mocht zijn. Onder de wet is een slaaf een type van de natuurlijke mens is. Hij is namelijk een slaaf van de zonde en van de dood en van de wet. De slaaf was het eigendom van zijn meester tot in het jubeljaar, in het 50-ste jaar dus. Daaruit volgt dat de wet een tijdelijke aangelegenheid was en dat die vanzelf zou verdwijnen. Iemand, die daar van los kwam in het 50-ste jaar kon kiezen en zich vrijwillig verbinden aan die baas. Hij zegt dan: "Ik heb het hier zo goed, dat ik hier wil blijven; ik wil niet vrij zijn."

Zo kon Israël, dat verlost werd van de wet, bij de komst van het 50-ste jaar, van "de 50-ste", namelijk Christus, zeggen: "Ik wil niet vrij zijn van die Heer. Ik wil mij verbinden aan die Heer." Dan kon dat, maar dan moest zij wel gehoor geven aan het Woord. Men moet tot geloof komen. Maar Israël hoorde niet, Israël wilde zien. Israël stelde de ogen als norm, maar de Schrift zegt: "het geloof is uit het gehoor!" In Romeinen 10 gaat het over Israël. De typologie van de wet was dat een slaaf, die niet vrij wilde zijn, maar zich wilde verbinden aan zijn Heer, dat die met een priem door zijn oor aan de deurpost vastgeprikt moest worden. Dat is wat er staat. (Exodus 21 : 6; Deuteronomium 15 : 17) Het "doorsteken" van het oor was natuurlijk het doorsteken van het oorlelletje. Maar de symboliek is dat het oor doorstoken of "uitgespoten" wordt, zodat het Woord er door naar binnen kan. "Gij hebt mij mijn oren doorboord". Dat staat in de Schrift (Psalm 40 : 7) en niemand weet wat het betekent. Het gaat er om dat het Woord naar binnen gekomen is. Dat men het Woord ontvangen heeft. en dat het niet door het andere oor eruit is gegaan.

Als je het Woord ontvangen hebt, betekent het dat je voor altijd verbonden bent. Je werd niet meer in het 50-ste jaar vrij; het was voor eeuwig verbonden zijn met de deur, d.w.z. de deurpost. Er staat niet dat hij de priem er weer uit moest trekken. Dat zal wel gebeurd zijn, daar gaat het

niet om. Ik geloof, dat het nooit is voorgekomen. Men heeft immers nooit het jubeljaar gevierd, maar er staat alleen dat het zo moest. Als Israël vrij werd van de wet en uit de slavernij van de wet verlost werd, dan moest zij gehoor geven aan de Heer en ze zouden dan met een priem verbonden worden aan de deur. De Deur is Christus. Jezus zegt: "Ik ben de Deur." Dat is die Deur, Die ingesmeerd was met bloed. Die Deur is Christus, gemarkeerd met bloed. De gelovige werd verbonden met de littekenen in Zijn handen. De priem drukte niet alleen door het oor, maar ook een gat in de deurpost. Er bleef voor altijd een tekening in die deur zitten. Zo is het met de verlossing van Israël onder de wet. Zij zouden gehoor moeten geven aan de Heer en ze zouden verbonden moeten worden met die Deur, waarin het litteken zou staan. Een doorboorde deurpost en een doorboord oor, als teken van de eeuwige verlossing. Het is een uitdrukking voor de Gemeente, die niet ziet en toch gelooft, omdat het gehoor geeft.

Mensen werken in de eerste plaats met de ogen. Wij zeggen: "Ik moet het eerst nog zien." Er zijn in de natuur dieren die wel ogen hebben, maar die prioriteit geven aan andere organen of zintuigen, bijvoorbeeld walvissen. Die gedragen zich als vissen, maar zijn het niet! Het zijn zoogdieren. Ze zijn in het water, maar ze horen er feitelijk niet thuis. Ze zouden ook verdrinken, net als wij. Ze bevinden zich in een wereld, waarin ze niet thuis horen. Bovendien hebben ze ogen, maar die gebruiken ze niet of nauwelijks. Ze zien niet, maar horen. Met hun gehoororganen bepalen zij de richting, de vorm, de plaats van de voorwerpen om zich heen. Dat is een uitdrukking van geloof. Niet zien en toch geloven. Die dieren gedragen zich anders dan hun omgeving. Ze kijken daarvan af, hebben rare dingen. Die beesten hebben een gekantelde vissenstaart. Die staart is een kwartslag gedraaid; hij ligt horizontaal in plaats van verticaal. Intelligent zijn ze wel. Natuurlijk, want iemand die zijn gehoor stelt boven het gezicht is gezegend met wijsheid van God. Dat is geloof. Wij weten dat de Schrift wat bijzonders leert over die grote vissen (dolfijnen). Er werden netten uitgeworpen en slechts de gevangen grote vissen werden geteld. 153 grote vissen. (Johannes 21 : 11) Dat waren geen dolfinen, dat weet ik wel. Maar de uitdrukking "grote vis" is normaal in het Hebreeuws de uitdrukking voor "dolfijn". Een zoogdier. Voor de typologie waren het dus duidelijk vissen die daar niet thuis hoorden. Walvissen, dolfinen enzovoorts. Vissen die gehoor geven worden geteld en de rest wordt niet meegerekend. Die vissen moeten gevangen worden, anders verdrinken ze. Ze horen in dat water niet thuis. Dat is een beeld van de verlossing en daarom uiteindelijk van de opname van de Gemeente. Ze komen naar boven om lucht te happen. Bovendien spuiten zij water omhoog!" Dat is uitademen. Water omhoog spuiten. Een "fontein van water, springende tot in het eeuwige leven". (Johannes 4 : 14)

Een vleermuis leeft in het donker, in plaats van in het licht. Hij doet alsof hij een vogel is; hij vliegt, maar is geen vogel. Hij heeft geen veren en geen vleugels. Als het licht is hangt hij aan een tak op zijn kop. Hij ziet de wereld op zijn kop; alles precies andersom. Hij is een zoogdier, maar doet alsof hij een vogel is; of hij een hemelbewoner is. Hij bekijkt de dingen van bovenaf en kan in het donker vliegen met de ogen dicht. Onder dunne draden door, zonder ze te raken. Ze "horen" die draden met hun sonarsysteem. Net zoals dolfijnen die hebben. Ze brengen geluid uit en ze vangen de echo's daarvan op. Zo weten ze precies hoe het zit; waar ze wel en niet heen moeten. Dat is een type van een Christen. Dat zijn wij! Wij horen in de hemel thuis. Je kunt het niet zien, want het ziet eruit als een gewoon zoogdier. Wij hebben ook geen veren, maar desondanks wonen wij toch in de hemel. Als het goed is, bekijken wij de dingen ook op z'n kop. Alles is andersom. Gelovigen zeggen: "Alles blijkt altijd precies andersom te zijn dan dat de mens het gelooft."

Daar hangen wij nou, op z'n kop. Wij zien de dingen van God uit. Wij geven gehoor aan die dingen. Dan mag het al duister zijn in de wereld om ons heen, voor ons is het niet duister. Niet omdat het toch licht is, maar eenvoudig omdat wij onze oren open zetten en gehoor geven aan het Woord van God, wat ons licht geeft in een duistere plaats. Zo is het Woord van God. Dan doen we de ogen dicht en dan gaan we zo door het leven. We kijken nergens naar en we trekken ons er niets van aan. Dan zeggen de mensen: "Zie of weet je dit en dat dan niet?" Wat ik weet is dat ik onderweg ben aan de hand van Christus, aan de hand van het Woord van God. Dat is mijn licht en daaraan geven wij gehoor, omdat ons "oor doorboord" is en omdat we gehoor gegeven hebben aan het Woord. Daardoor zijn we niet doofstom, maar daardoor kunnen we van het Woord spreken dat God ons heeft willen openbaren. Een licht dat schijnt in een duistere plaats.

Bomen en bladeren

Een boom is in de Schrift altijd een uitdrukking van een individu. Een boom kennen we in verband met de dynastie van David (het koningshuis van David). Er zou immers een "rijsje" voortkomen uit de afgehouden tronk van Isaï. Een boom kennen we als "stamboom", waarbij de boom de uitbeelding is van de persoon, maar ook van zijn nakomelingen. In de Schrift blijkt dat, want ook een volk of een familie wordt in de Schrift beschouwd als een individu. Als een eenheid, die ergens zijn wortels heeft, in het begin van het geslacht. Een boom is dus de uitbeelding van een mens en daarom ook van een volk. De volkeren worden genoemd bij de naam van de stamvader van zo'n volk. Wij spreken over "het volk Israël"

en wij gebruiken de naam van de man Israël (Jakob), die Israël genoemd wordt. (Genesis 32 : 28) Dat geldt ook voor Egypte, dat in de Schrift "Mitzraïm" heet. Mitzraïm is een kleinzoon van Noach. Een volk wordt dus genoemd naar de eigenaam van een persoon. Dat is met al de volkeren zo, omdat die volkeren afstammen van een persoon. In ieder geval zijn die volkeren een erfgenaam van die persoon; de grondlegger van zo'n geslacht. Vandaar dat een boom de uitbeelding is van een hele familie met al zijn "vertakkingen". De takken van een boom beelden de vertakkingen van een familie uit.

Een boom houdt verband met Christus. In Psalm 1 is "de Man, Die niet wandelt in de raad der goddelozen, ... als een boom, die geplant is aan waterbeken" (*aan verdelingen van water*). Het zal duidelijk zijn dat die Man Christus Zelf is. Dat kan ook moeilijk anders, want alle Psalmen zijn in feite Messiaans. Ze spreken primair over Christus en dat is zeker met die eerste Psalm zo. Dus de Man Christus, de Man Jezus van Nazareth, wordt vergeleken met een boom, die op een bepaalde plek geplant is en daar wordt verzorgd. Dat wordt in deze eerste Psalm uitgebeeld. Een boom groeit niet vanzelf, maar doet dat wel als hij geplant is aan "verdelingen van water". Hetgeen betekent dat die waterkanalen daar zijn aangelegd en dat die boom daar bewust geplant is. Het eigenaardige is dat wij misschien denken, dat als de mens zich nou maar niet bemoeit met de natuur (dat wordt ons wijsgemaakt) dat het in de natuur dan wel goed gaat en dat zodra de mens er zich mee bemoeit, het een puinhoop wordt. Dat is niet zo. Het kan wel natuurlijk, want de mens is in staat om al wat mooi is te verzieken. Dat wil nog niet zeggen dat het andersom waar is, dat als de mens er met zijn vingers vanaf blijft, dat het mooi is, want dat is bepaald niet het geval. Integendeel, als we heel fundamenteel terug gaan naar Genesis 1-3, vinden we daar dat de mens als opdracht meekrijgt de aarde te bebouwen en over de aarde te heersen. Dat betekent dat de aarde gecultiveerd moet worden. De natuur moet beheerst worden door de mens, want als de natuur haar eigen gang gaat, dan wordt het een puinhoop. Het wordt of een oerwoud of een woestijn. Het zijn natuurlijk uitersten, maar beide zijn niet goed. De mens moet daarom ingrijpen. Dat is in de natuur algemeen zo, maar dat geldt ook voor bomen en planten en dieren die voor hun teelt wel degelijk afhankelijk zijn van de zorg van de mens.

In de Bijbel is het een duidelijke zaak dat bomen onderhouden moeten worden. Ze moeten gesnoeid worden en zelfs ge-ent. Alles moet geholpen worden; bijvoorbeeld de teelt van de bomen. Er komen tamelijk ingewikkelde procedures aan te pas om de soorten te kweken en te veredelen. Dat is noodzakelijk, want als de mens dat niet doet, gaan die

soorten in feite achteruit. Met bomen gebeuren in de Bijbel soms vreemde dingen. Er zijn zelfs bomen, die afgehouden worden. Die van Isai had ik al genoemd. Er is nog een boom die afgehouden werd. Dat was die van Nebukadnezar. (Daniël 4) Er moesten 7 tijden overheen gaan en in die verklaring van het visioen over die boom wordt wel degelijk vermeld dat er een herstel zou zijn. Dat wil zeggen dat die boom weer zou uitspruiten. Trouwens om die tronk van die boom van Babel uit Daniël 4 moest zelfs een ijzeren en een koperen band gedaan worden. Die tronk moest bewaard worden, gecultiveerd worden. Er moest immers een takje uit die tronk voortkomen. Daar hebben we het principe weer van die tarwe, de gerst en de wijnstok, namelijk dat het oude vergaat en slechts tot taak heeft om het nieuwe voort te brengen. Het wegnemen van dat wat oud is en het te voorschijn brengen van dat wat nieuw is. Dat is in het algemeen iets wat met bomen te maken heeft. Dat principe geldt ook voor de vijgenboom, die we daarom in de Schrift ook tegenkomen als een beeld van bijvoorbeeld de staat Israël. Dat is een afgeleide betekenis, want al deze dingen spreken in de eerste plaats van Christus. Voor zover Israël iets te maken heeft met Christus of verbonden is met Christus, is de vijgenboom ook op Israël van toepassing.

Bij bomen horen bladeren. In Genesis 3 : 7 staat al waarvoor ze gebruikt werden: "Toen werden hun beider ogen geopend en zij werden gewaar, dat zij naakt waren; en zij hechten vijgenboom bladeren samen en maakten zich schorten." Bladeren van een boom hebben dus de functie van kleding. Als de Bijbel over "loof" in het algemeen spreekt en over blad en bladeren van welke boom dan ook, dan heeft het altijd te maken met bekleding, met uiterlijke zaken, met de "buitenkant der dingen". Dat is een beeld van de wereld waarin wij leven. Je kunt veel zien in deze wereld, maar de dingen die belangrijk zijn in de wereld kun je niet zien. Die wereld, die wij kennen en waarover wij spreken, is een wereld van zienlijke dingen. Die zienlijke dingen vormen de buiterkant van de onzienlijke dingen. Of anders gezegd: "De onzienlijke dingen verbergen zich in de zienlijke dingen." Daarom openbaren onzienlijke dingen zich in zienlijke dingen. Het is een beetje moeilijk om het zo te zeggen, maar het betekent heel eenvoudig dat als ik een doek over deze microfoon zou hangen, dan is die onzichtbaar. Zelfs als u niet gezien had dat ik die zakdoek er over heen gelegd had, zou u weten dat die microfoon onder die zakdoek zit. Het enige ding dat je hier voor zo'n lessenaar op zo'n statief verwacht, is namelijk een microfoon. Hoewel u die microfoon niet ziet, kunt u aan de vorm van die zakdoek zien dat er een microfoon is. Het gaat er over dat sommige dingen weliswaar ergens onder verborgen worden, maar dat ze zich wel juist daarin uitdrukken. **Zie zijlijn 19**

De bladeren bedekken als het ware die boom en vormen zodoende de boom. Ze vormen "het kleed van de boom" en zo spreken wij van een "bladerenkleed". Zo zijn er bomen die zich kleden in een kleed en zo zijn er planten die alleen maar de functie hebben van een kleed, omdat ze overal tegenop groeien. Tegen huizen, rotsen, berghellingen en zelfs tegen andere bomen. Het gaat er om dat planten de functie hebben van een bekleding en ik moet er niet aan denken dat die planten die functie niet zouden hebben. Dan zouden al die landerijen zwart zijn geweest of geel. Ik ben altijd nog blij dat het groen is (begroeid) want dat hoort zo. Het is een kleed dat de aarde bedekt. Zo is ook de zienlijke wereld in feite een kleed van de onzienlijke wereld en dat is precies wat de Schrift zegt. Want als de Bijbel spreekt over de wereld, de aarde, zelfs over de zienlijke hemelen spreekt, dan wordt er ronduit gezegd dat die zienlijke dingen niks anders zijn dan een "kleed", een kledingstuk. Wie kleedt zich nou in zo'n kledingstuk? Dat is God Zelf! De bijbelse gedachte is dat de zienlijke wereld het kleed is van de onzienlijke wereld. Of anders gezegd: dat de schepping het kleed is van de Schepper. (Psalm 102 : 26, 27) Het is waarin Hij Zich hult. Daar verbergt Hij Zich in, want wat wij met kledingstukken doen is in de eerste plaats ons er in verbergen. Tegelijkertijd openbaren wij ons in onze kledingstukken. Men kent de mens aan zijn kleding. Op dezelfde wijze kan men God kennen aan Zijn kleding, uit de schepping, uit Zijn "omhulling".

Wat leert de boom ons omtrent dat kledingstuk en de schepping en de zienlijke wereld? Heel eenvoudig: dat die een keer verdwijnt. (eveneens Psalm 102 : 26, 27) Want het aardige van boombladeren is nog altijd dat ze afvallen. Er is een bepaald soort dat het niet doet, maar die "bladeren" verbergen nauwelijks. Dat zijn naaldbomen. Je kijkt er door heen. Het afvallen van bladeren van loofbomen gebeurt omdat ze een uitdrukking zijn van de zienlijke wereld. In het voorjaar botten de bomen uit. Er komt blad, want de natuur komt tot leven. De vogels worden actief. Je kunt ze nog net zien, maar over een week verbergen ze zich in de bladeren. De bladeren stellen de uiterlijke wereld voor. Dat wat hier in Genesis 3 genoemd wordt, is dat, als de mens behoefte heeft om zich in iets te verbergen, hij vijgenbladeren gebruikt. De mens is in Genesis 3 juist tot zonde overgegaan. Eigenlijk tot ongeloof gekomen, want zo zit het heel fundamenteel. Wat er gebeurd is, is dat hij niet meer God waarneemt. De mens is zich God niet meer bewust. In de plaats daarvan wel zichzelf en hij schaamt zich bovendien voor zichzelf. Het eigenaardige is dat de mens door zijn ongeloof en door zijn zondeval niet meer rekent met God, maar met zichzelf en dus "op zichzelf ziet". Het eerste dat hij ziet is zichzelf en hij geneert zich. Het ellendige van vandaag is dat de mens nog steeds naar zichzelf kijkt, zelfs de godsdienstige mens doet dat. Op zich kun je

Zijlijn 19

Wanneer de Ark des Verbonds opgesteld stond in het Heilige der Heiligen waren de draagbomen van die ark (ze werden zodanig opgesteld, dat ze het voorhangsel raakten) te zien vanuit het heilige. Men kon zo zien dat de Ark aan de andere kant van het gordijn stond, want de draagbomen prikten in het voorhangsel (1 Koningen 8 : 8) Niemand zag de Ark ooit, maar het was hen verteld dat de Ark daar stond. Het was dus een kwestie van dat geloven. Bovendien kon je, als je er oog voor had, aannemen dat het waar was dat die Ark daar stond. In ieder geval stond er iets. Als je goed was voorgelicht, dan wist je ook wat er stond. Hoewel de Ark nooit zichtbaar was, drukte het zich wel uit in een bepaalde uiterlijke verschijning. Dat wil zeggen, die Ark "verborg zich" achter het voorhangsel. Dat was ook uitdrukkelijk de bedoeling, maar tegelijk openbaarde de Ark zich in of door het voorhangsel. Ook dat was de bedoeling. Zo is het met de onzienlijke dingen in het algemeen. Ze zijn verborgen achter de zienlijke dingen, maar ze drukken zich er wel degelijk in uit. Dat is nou typologie.

Zijlijn 20

De groene kleur wordt gezien als een eenwording van de uitersten "geel en blauw". De gele kleur is die van de richting Oosten, die van de Oorsprong (in de tijd gezien: het verleden). Geel is de gouden kleur, die ook de zon eigen is. Blauw is de kleur van het Westen, de richting van de toekomst. De mens begeeft zich in deze wereld van Oost (geel) naar West (blauw) gaande tussen de tegenstellingen rood en wit. In Noord (rood) en Zuid (wit) is verleden en toekomst nog gescheiden. Zoals het rood en het wit op zijn weg staan, zo staat het geel, als het verleden, tegenover het blauw van de toekomst. Als de weg voltooid is, dan verbindt het verleden (Oost) zich met de toekomst (West) tot eenheid. De tijd van de wereld is voorbij. Er ontstaat een nieuwe kleur, die de synthese is van het geel en het blauw. Dat is groen.

Zijlijn 21

Het bijzondere van de vijg is dat deze vrucht over de gehele wereld gegeten en verhandeld wordt. De oorsprong ligt echter in het Midden-Oosten. Met name in landen rondom de Middellandse Zee.

daar nog vrede mee hebben, maar waar ik zo weinig vrede mee heb is dat hij zich er niet meer voor geneert. Ik bedoel het nou in een wat overdrachtelijke betekenis uiteraard. De mens is sindsdien nog steeds op zichzelf gericht. Hij is zelfbewust geworden in plaats van "God-bewust". Wat hij dan nodig heeft is zichzelf te bekleden, omdat hij zoveel te verbergen heeft. In de eerste plaats zijn zonde en daarmee ook zijn uiterlijke verschijning. Hij zoekt iets om zich mee te bedekken. Hij gaat over tot daden en "hij hecht zich vijgenboombladeren samen en maakt zich schorten". (Genesis 3 : 7) Die vijgenboombladeren zijn de uitdrukking van de stoffelijke wereld, de zienlijke wereld. Als iemand dat wist, dan was Adam het wel. De vijgenboom stelt die uiterlijke wereld als zodanig voor en heeft te maken met vermenigvuldiging en voortplanting in het algemeen. Die "schorten" hadden iets met de voortplanting te maken. Vijg, vijgenboom en vijgenblad hebben alles te maken met vermenigvuldiging, dus met veel worden en daarom met vruchtbaarheid in het bijzonder. In het algemeen met vruchtbaarheid van deze wereld, want zo wordt het in de Bijbel bijna altijd naar voren gebracht. Dat neemt niet weg dat de vijgenboom, als type van Christus, spreekt over een vruchtbaarheid die voortgebracht wordt door Christus. Hij is niet alleen de Ware Wijnstok, maar ook de Ware Vijgenboom. De vruchtbaarheid in Christus houdt alleen verband met de nieuwe schepping, want Christus is de Eersteling geworden van de nieuwe schepping. Die komt uit Hem voort. Hij zal vermenigvuldigen. Hij zal tot grote volken maken. Dat gebeurt allemaal in verband met de nieuwe schepping.

De vijg

Dat de vijgenboom te maken heeft met de uiterlijke dingen in deze natuurlijke wereld, wordt uitgedrukt in de kleur van de vijg. Alleen is het eigenaardig dat er vijgen bestaan in twee verschillende kleuren. Dat hadden we bij de wijnstok ook al. De meest voorkomende vijg is groen (geel-groen). "Groen" heeft precies dezelfde betekenis als de vijgenboom. Groen heeft namelijk ook te maken deze wereld, met zijn veelheid. Als iets in de natuur veel voorkomt, is het bijna altijd groen. Vandaar dat gras groen is en bladeren van de bomen groen zijn; je kunt ze immers niet tellen. Veelheid van dingen en de uiterlijke verschijning van deze wereld is altijd groen. Groen is in de reeks van de kleuren dan ook de vierde kleur. Rood, oranje, geel, groen. De vijgenboom is de vierde vrucht. Groen en de vijgenboom horen dus sowieso bij elkaar. De uiterlijke wereld is een groene wereld. Je moet er niet aan denken dat hij rood zou zijn. Dat is onrustig, agressief. Het moet groen zijn, want dat is de rustgevende kleur. Daarom gebruikte men vroeger zachtgroene verf om zalen van binnen te schilderen. In de Joodse overlevering wordt gezegd "dat God zei van de

wereld dat het goed was". Men wijst er op dat, via de getallensystematiek, dat woord "goed" ("tov") en het woord "groen" met elkaar overeenkomen, zodat het ook vertaald kan worden met: "God zag, dat het groen was." Dat betekent dat groen en goed bij elkaar horen. Groen heeft de betekenis van: zo is het goed, zo is het de bedoeling. Groen is dan ook de standaardkleur in de natuur en al de andere kleuren zijn daar vaak een herleiding van of ze beginnen bij groen. ^{Zie zijlijn 20} Die prachtige mooie rode appeltjes zijn, als ze nog niet rijp zijn, groen. Dat is met de meeste vruchten ook zo. Het begint groen en later verkleurt het. Zo ook met het blad van een boom. Eerst groen, later verkleurt het zelfs inderdaad naar rood. Dit gebeurt in de herfst. Groen is de standaardkleur van de veelheid van deze wereld. Als je dus grote vlakken een kleur moet geven, dan moet je ze groen maken, want dat is de bedoeling van groen. De veelheid van deze wereld.

Er is nog een andere kleur vijg: paars. Bepaalde soorten hebben een paarse vrucht. Paars is een makkelijke kleur in de Bijbel. Je moet twee andere kleuren kennen en dan weet je ook wat paars betekent. Paars is opgebouwd uit rood en blauw of purper. Blauw is de kleur van de hemel en dan in een heel groot vlak. Blauw komt verder voor bij de Middellandse zee. Water heeft in ieder geval met de hemel te maken, want het is een beeld van God Zelf. Vandaar dat het water een blauwe weerschijn produceert. In de Bijbel heet het hemelsblauw. De andere kleur is scharlaken of rood, wat in ieder geval te maken heeft met de aarde en nog een paar dingen meer. De aardbodem heet in het Hebreeuws "adamah" en daaruit, uit het "stof", werd Adam geformeerd. "Adam" wordt dan ook vertaald met "rood". Soms vertaalt men "adamah" met "rode aarde", maar dat is niet de vertaling, maar een interpretatie, omdat het begrip "aarde" en het begrip "rood" bij elkaar horen. Rood en blauw komen in de tabernakel en in de tempel voor: hemelsblauw en scharlaken en er hoort nog een kleur bij. Dat is de menging van deze beide kleuren: paars of purper. Dat is de kleur van de middelaar tussen hemel en aarde. In purper ontmoeten hemel en aarde elkaar en rood en blauw elkaar. Daarom is "purper" de kleur van de Middelaar van het Nieuwe Verbond, namelijk Christus. Overal, waar het in de Schrift en in de natuur voorkomt, heeft het die betekenis. De kleur purper is heel bekend in een bepaalde steensoort, namelijk in de amethyst en die is daarom de steen van de Middelaar. Deze kleur (paars) wordt in de vijg teruggevonden. Dat betekent dus dat de Middelaar en vruchtbaarheid iets met elkaar te maken hebben en dat kan alleen maar als wij het in verband brengen met de Persoon van de Here Jezus. Hij is namelijk de Middelaar tussen God en de mens, tussen hemel en aarde. Hij is tevens Degene Die veel vrucht draagt. ^{Zie zijlijn 21}

De moerbijboom en zijde

Er is een bekende boom, die ook deel uit maakt van "de familie vijgenboom" en dat is de moerbijboom. ^{Zie zijlijn 22} Een moerbij is een ficus of vijgenboom. Het is een bepaald soort vijgenboom. Het is een mooie boom, eigenlijk een "sierboom". De witte moerbijboom wordt gebruikt voor de teelt van zijderupsen. De oorsprong van zijde is in dat verband aan de moerbijboom. Er bestaat ook een rode moerbijboom. Het is dus weer hetzelfde verhaal als met de wijnstok. Wit in verband met God en rood in verband met de mensheid. Die beiden "verenigen zich" in de Persoon van Christus, Die zowel de Zoon van God (wit) als de Zoon des Mensen, de Zoon van Adam (rood) is. In de witte moerbijboom worden de zijderupsen gekweekt, want het bijzondere van deze rupsen is dat zij leven van het blad van de witte moerbijboom en dat is, met een omweg, dus een vijgenboomblad. Het bijzondere van deze rups is dat hij leeft van het blad van de moerbijboom. Deze rups eet de bekleding, de uiterlijke verschijning, op om een andere bekleding te produceren. Die rups wordt speciaal daarvoor gekweekt en op die bomen gezet. Ze worden niet gekweekt vanwege de vlinders en het in stand houden van de soort, maar vanwege de kostbare zijde die zij produceren. In de typologie spreekt dat proces over wedergeboorte. Het oude verhaal. Het komt altijd op hetzelfde neer. De zijdevlinder zoekt de moerbijboom, waarin zij haar eitjes legt. De larven die daaruit komen zijn rupsen. Die beginnen aan de bladeren van de boom te eten. Daar zijn ze op geboren en dus eten zij "hun oude oorsprong" op. Na verloop van tijd produceren zij zijde, die gebruikt wordt om een beter kleed te maken. Oude omhulling, of kleed, een oude schepping, wordt weggenomen, verdwijnt, wordt verslonden. Waartoe? Tot overwinning. De dood wordt verslonden tot overwinning. (1 Korinthe 15 : 54) Zo gebeurt het met de oude schepping als zodanig. Ze wordt verslonden (opgegeten) tot overwinning, opdat de nieuwe schepping daaruit voort zou komen.

Het meest primitieve kleed was het eerste kleed dat de mens droeg en dat was van vijgenboombladeren. Dat zou vervangen worden en dat gebeurde bij Adam en Eva. De Heer verschijnt aan hen en kleedt hen in wat anders, namelijk in het kleed van een dier. (Genesis 3 : 21) Natuurlijk spreekt dit over dat er zonder bloedstorting geen vergeving is en dat er bloed moet vloeien, voordat de mens gerechtvaardigd wordt voor God. Maar daarnaast moet je oog houden voor het principe dat het ene kleed vervangen wordt door het andere. Het is een beeld van hoe een nieuwe schepping tot stand komt, waarbij het ene kleed uitgeworpen wordt, omdat het verouderd is en vervangen wordt door een nieuw kleed. Dat is wat God met de gehele schepping doet. Hij werpt het uit en doet het

een nieuwe schepping aan. Dat principe drukt zich nu uit in de hele schepping en met name ook in dat kweken van die rupsen op de moerbijboom. De rups zelf is een uitbeelding van wedergeboorte, van precies hetzelfde principe, want het eigenlijke beest, waar het over gaat, is niet de rups, maar een vlinder. De rups is slechts een bepaalde fase in de ontwikkeling van het beest tot vlinder. Het gaat namelijk om een zijdevlinder, die op een gegeven moment eieren legt en die ze bij voorkeur in die moerbijboom neerlegt. Die eitjes komen na verloop van dagen uit en daaruit verschijnt een made en later een rups of larve. Het is een wormachtig wezen. Dat beest zit met heel veel poten aan de stoffelijke wereld vast en loopt op het moerbijblad rond. Hij kan wel acht centimeter worden. Verder wordt er gezegd dat op het 8-ste segment van het achterlijf zich een soort hoorn bevindt. Een rups bestaat uit segmenten, allemaal stukjes, die "aan elkaar worden genaaid met een draadje". Acht heeft te maken met een nieuwe schepping, met opstanding. De 8-ste dag is de dag van de opstanding van Christus. De 8-ste dag is één dag na de Sabbat (de 7).

Hoorn heeft in het algemeen met koningschap te maken. De Bijbel spreekt uitdrukkelijk over hoornen en koningschap. Het gaat over 10 hoornen, die gij gezien hebt en dat zijn 10 koningen. (Openbaring 17 : 12, 16) Hoornen zijn een beeld van koningschap en van koninkrijken, omdat ze een beeld zijn van de koning zelf. In Daniël 7 en 8 wordt verteld van een hoorn die een mond en ogen heeft en "die grote dingen spreekt tegen de Allerhoogste". Bij een hoorn is macht en dus koningschap betrokken. Een mannelijk schaap heeft horens, omdat die een uitbeelding is van de Messias. Die is geroepen tot koningschap en vandaar de ramshoorn, die voor andere dingen wordt gebruikt dan vechten.

Ramshoornen komen in de Bijbel alleen maar voor als ze niet meer op de ram zitten. Ze worden bijvoorbeeld gebruikt als toeter. De ramshoorn is een muziekinstrument. Er wordt op geblazen en het brengt geluid voort. De hoorn, bazuin, of ramshoorn, klinkt als God spreekt. Dat is niet zo gek, omdat de ramshoorn zelf een beeld is van de Koning, namelijk Christus. De ramshoorn geeft geluid, want Christus is het Woord. Hij is Degene Die spreekt. Als God spreekt, is daar Christus. Hij is het spreken van God en vandaar dat de hoorn gebruikt wordt als instrument om de "Stem van God" uit te beelden. Soms geeft de hoorn een rechtstreekse boodschap en zelfs tot in onze dagen heeft de hoorn die functie. Je kunt in militaire dienst nog steeds hoornblazer worden. Een trompet geeft signalen en bevelen door van bovenaf, want een bazuin is de uitdrukking van de stem van de koning. Zo lezen we in de Schrift dat God spreekt en dat de bazuin klinkt. Dat is hetzelfde. Het een is een beeld van het andere.

Zijlijn 22

Een tuinman zei: "Als je een moerbijboom verzet of verplant, dan moet je naar het slachthuis en een emmer bloed halen. Dat bloed moet je onder die boom storten op de grond. Dat moet zelfs elk jaar. Een moerbijboom leeft namelijk van bloed." Het schijnt zo te zijn dat bloed verwerkt wordt tot kunstmest. Dat maakt het beeld juist veel sterker. Het geldt speciaal voor de moerbijboom, omdat er gewoon zuiver bloed wordt gestort op de grond, opdat de boom daarvan zou leven. Je moet eens kijken hoe die zijde tot stand komt. Dat gaat via een ingewikkelde weg. In ieder geval wordt op allerlei mogelijke manieren uitdrukking gegeven van dood en opstanding. Van het afleggen van het oude (want daar spreekt bloed uiteraard van) en het tot stand komen van het nieuwe en dat heet wedergeboorte.

Zijlijn 23

Uit de Schriftplaatsen met "bazuin" of "sjofar" blijkt dat die te maken hebben met verzamelen en optrekken tot de strijd. Die twee dingen hangen uiteraard samen. Verder wordt er gezegd dat, als de bazuin klinkt, dan is de Koning daar of dan wordt iemand tot koning uitgeroepen. Als de bazuin klinkt is Absalom koning te Hebron. Als de bazuin klinkt, dan zou Jehu koning zijn en als de bazuin klinkt, is Christus uiteraard Koning.

Exodus 19: 16

Jozua 6: 5

Leviticus 25: 9

Amos 2: 2

Ezechiël 33: 4

Hosea 8: 1

Nehemia 4: 20

Psalms 47: 6

Psalms 150: 3

Jeremia 6: 17

Matthéüs 24: 31

1 Korinthe 14: 8

1 Korinthe 15: 52

1 Thessalonicenzen 4: 16

Hebreeën 12: 19

Openbaring 1: 10

Openbaring 4: 1

Openbaring 8: 2, 6, 13

Openbaring 9: 14

De bazuin, de ramshoorn, is een beeld van de stem van God en daarom wordt in de Schrift de bazuin gebruikt om Israël te verzamelen. Als God spreekt, zal Hij door Zijn Woord Israël verzamelen. Als Gods Woord in Israël verschijnt, wordt Israël met een bazuin van groot geluid verzameld. Daardoor wordt de Gemeente verzameld met "de stem van de bazuin". De bazuin klinkt, want de Koning spreekt. Nu in onze tijd zwijgt de Koning, want Hij heeft zich verborgen. De ramshoorn zwijgt, maar als de Koning spreekt, dan is "de Zijnen tot Zich nemen" het eerste wat Hij doet met Zijn stem. Vandaar dat de bazuin bij de opname van de Gemeente zal klinken. Het is een verzamelteken, maar tegelijkertijd ook een teken van optrekken tot de strijd, want zo wordt het ook gebruikt in de Schrift. ^{Zie zijlijn 23} Dus die hoorn op het achtste segment van die rups spreekt over het Koningschap van Christus en de "8" staat in verband met de nieuwe schepping.

Van rups naar vlinder

Waarom is het eerst een rups en wordt het pas daarna een vlinder? Omdat God daarin het principe van de wedergeboorte uitdrukt. Er is geen mooier beeld van wedergeboorte, dan dat van de vlinder. Want als je er niets van weet en je ziet een rups en een vlinder naast elkaar, dan zou je zweren met totaal verschillende dieren te maken te hebben. Ze hebben niets met elkaar gemeen en toch is het hetzelfde diertje. Want dat wat rups is, wordt een vlinder en die vlinder is precies hetzelfde wezen als die rups en toch is het heel anders. Dat is wedergeboorte. Wat die rups uitbeeldt, is dat het gaat om een soort worm, soms met en soms zonder pootjes. Die woont in de aarde en zit aan de aarde vast. Hij begeeft dus daar waar het laag is. Een worm is laag en richt zich gewoonlijk niet op. Het principe is, dat het aards is en met veel poten vastzit aan deze oude wereld. De rups kruipt weg, hij popt zich in en als hij naar buiten komt is hij van gedaante veranderd. Hij is dan een vlinder, een totaal ander beest. Hij moet even opdrogen, want al wat geboren wordt, wordt geboren uit het water en is nat en moet eerst drogen. De hele wereld komt te voorschijn uit water! Na het drogen van de vleugels vliegt de vlinder weg, de hemel in. Hij veranderde van een aards tot een hemels dier. De vlinder heeft als domein precies wat de vogels ook hebben en dat is de hemel. Dat is de uitbeelding van wedergeboorte. Het gaat om die vlinder en als die vlinder een ei legt, dan is het de bedoeling dat er uiteindelijk een vlinder uit tevoorschijn komt. Het gaat om de instandhouding van de soort, maar het gebeurt niet in één keer, er zitten fasen tussen. Dat is het hele verhaal. Want Gods bedoeling is dat er een schepping tot stand komt, maar de wereld waarin wij leven is niet de definitieve schepping. De wereld van ons is te vergelijken met de rups. Uit de aarde aards; het is een tijdelijke vorm van

dat wat het uiteindelijk worden moet. Dat is niet deze wereld, die wij de oude schepping noemen, maar een nieuwe schepping, die er is in Christus en die tot stand komt via wedergeboorte.

Van oorsprong was het Gods bedoeling, zoals bij die rups en die vlinder, dat er eerst iets komt in een tijdelijke verschijningsvorm om daarna de nieuwe wereld als definitieve versie te laten verschijnen. Deze wereld kwam in de 7 dagen van Genesis 1 tot stand. Maar die wereld was niet zoals het Gods bedoeling was. Het was niet af en dus niet definitief. Sommigen denken dat het af (voltooid) was, dat het daarna mis ging en dat God dan vervolgens maar een nieuwe wereld maakt. Een nieuwe schepping ter vervanging van die oude, die nu eenmaal mislukt is. Het punt is dat die oude schepping helemaal niet mislukt is. Het was de bedoeling dat die schepping zo zou zijn, opdat ze zou veranderen of vervangen worden voor een nieuwe schepping. Beide dingen worden geleerd in de Schrift in verband met deze wereld en met de oude mens. De oude aarde zal vervangen worden voor een nieuwe of nog anders, dat uit deze aarde een nieuwe zou voortkomen. Beide dingen zijn waar. Ze zijn niet tegengesteld. Er zijn verschillende manieren om het uit te drukken. Het punt is dat de vlinder geen ei legt om er een vlinder uit te laten komen, maar dat eerst de rups zou komen. Daarna zou die rups veranderd worden in een vlinder of anders gezegd: vervangen worden voor een vlinder. Het blijft echter hetzelfde dier. Dat geldt ook voor de oude en nieuwe schepping. Het blijft gaan om dé schepping als totaal. Daarom is het niet terecht te zeggen dat de wereld waarin wij leven mislukt is. Net zo min als je kunt zeggen dat een rups uit een ei van de vlinder een mislukking is. Dat hoort zo.

Wat die zijderups uitdrukt in zijn gedrag is dat deze oude wereld verdwijnen moet. Niet alleen doordat hij het blad van die moerbijboom opeet, maar ook doordat hij zichzelf opsluit of ingraaft. Hij spint zich in, hij bindt zichzelf. Na verloop van tijd komt hij weer te voorschijn, als een totaal ander wezen. Natuurlijk spreekt het in de eerste plaats over de Here Jezus Zelf. Het eerste wat er gebeurt, is dat die rups zich inspint met een draad van minstens 300 meter, maar het kan oplopen tot 1,5 kilometer lang. Een draad van 1500 meter! Je moet eens proberen om zo'n lange draad om jezelf heen te wikkelen. Hoe een rups dat doet, weet ik niet, maar hij krijgt het voor elkaar. Die draad, waarmee hij zich inspint, produceert hij zelf uit zijn kaken. Er komt namelijk nogal wat voort uit de mond, in het algemeen. Die zijderups brengt uit twee klieren, uit zijn kaken, die draden voort, waar hij zichzelf inwikkelt, of gevangen zet. Hij doet dat vrijwillig, en met eigen middelen, om vervolgens "de oude mens af te leggen". De rups wordt afgelegd (het oude dier), in ieder geval bindt

hij zich en verdwijnt. Dat is waar het in de kweek natuurlijk om begonnen is. Wat er gebeurt, is dat alleen de buitenste laag van de cocon (het is een vrij harde laag) weg wordt gebroken. Daarna pakt men het draadje vast en wordt het afgewikkeld. Die draden worden verwerkt tot zijde. Onze zijden kleding wordt daarvan geproduceerd. De mens gekleed door het Woord en dus van wat vanuit de mond van de zijderups uitging.

Dit betekent echter wel de dood van de rups. Daar komt het op neer. De rups verdwijnt immers via dit proces. Het begint "uit eigen beweging" en krijgt resultaat door het Woord, dat "uitging". Zo is het precies gegaan met de Heer Zelf. Door of uit zijn eigen Woord ging Hij de dood in, gaf Hij zichzelf op. Hij zegt: "Zie Ik kom, o God, om Uw wil te doen." (Hebreeën 10 : 7, 9) Wiens wil was dat eigenlijk? Zijn eigen wil, die Hij ook onder woorden bracht. Van de Heer wordt geleerd dat Hij geloofde. Ja, in de Schrift, maar Wiens Woord was dat? Zijn eigen Woord. Zo is het met die rups ook. Dat wat uit zijn mond uitging bracht de rups zelf in feite de dood, maar tegelijkertijd ook nieuw leven, nadat die "dood", de cocon, verbroken (opengebroken) werd. Dat is opstanding. De dood verslonden tot overwinning, dat wordt daar tot uitdrukking gebracht. Op alle mogelijke manieren wordt, via de moerbijboom en via de zijderups, het begrip van opstanding vertelt.

De vijgenboom, deel 2

Er is nog een bijzonderheid aan die vijgenboom. Het zijn dingen die wel degelijk bekend zijn, vooral omdat de mens zich zo intensief met de kweek en natuurbeheer bezighoudt. Dat is namelijk dat de vijgenboom, net als andere bomen bevrucht moet worden (via bestuiving). Met een vijgenboom is dat wat ingewikkeld. Ik heb het nog steeds niet goed begrepen, omdat die bomen in Nederland zo goed als niet voorkomen. Het punt is dat je twee soorten vijgenbomen hebt en twee soorten bloemen aan de boom. Je hebt mannelijke en vrouwelijke bloemen, die weer totaal verschillend zijn en weer in een bepaalde relatie tot elkaar staan. Het is net alsof je het over de mens hebt... Het punt is dat die mannelijke en vrouwelijke bloemen een rol spelen in de voortplanting van de boom, in verband met de zaadsetting. Daarvoor is het nodig dat er bestuiving plaatsvindt, maar dat kan die boom zelf niet. In de natuur is er heel wat leven dat niet zelf voor de eigen voortplanting kan zorgen. Dat moet geregeld worden. De nieuwe schepping komt evenmin automatisch tot stand. "Iemand" moet voor die "bevruchting" zorg dragen.

Het bijzondere is dat deze vijgenboom bestoven wordt door de galwesp. Dit insect gedraagt zich bijna hetzelfde als de zijdevlinder, want ze legt

ook eitjes in de vijgenboom en in de moerbijboom. Dat betekent dat die larven tot ontwikkeling komen in de vijgenboom en zelfs speciaal in de bloemen van de vijgenboom. Galwespen vliegen in- en uit, in de bloemen van de vijgenboom. Net zoals bijen in bloemen gaan en die planten bestuiven. Daarmee wordt de vijgenboom in stand gehouden door zo'n galwesp. Het is echter een parasiet op de vijgenboom. Het eigenaardige is dat dit een negatief beeld is. De vijgenboom heeft in de Schrift nogal een negatieve toepassing en het in stand houden van de vijgenboom daardoor ook. Nu is het zo dat de wesp in het algemeen (want het is een uitgebreide familie) de grote vijand is van de bij. Ze horen wel bij eenzelfde soort ras; het schijnt familie te zijn. Dat de wesp doodsvijand van de bij is, hoewel het familie is, heeft iets te maken met Jakob en Ezau. Misschien spreek ik daar nog een keer even over, want deze wesp is van nature een vijand van de vijgenboom en van de bij en daarom ook van Israël. Waarbij we dus niet vergeten moeten dat deze zelfde wesp wel degelijk zorgt voor de instandhouding van deze "vijgenboom".

Wat je moet leren uit de Schrift is dat de instandhouding van de vijgenboom in vele gevallen negatief beschouwd wordt, omdat het bij de vijgenboom slechts gaat om de uiterlijke dingen. Als je de uiterlijke dingen losmaakt van al het andere, zijn ze negatief. Uiterlijke dingen hebben alleen een positieve functie, als ze gevuld worden. Als de uiterlijke dingen de bedekking of omkleeding zijn, of de openbaring, zijn van de onzienlijke en dus de innerlijke dingen. De uiterlijke dingen zijn als zodanig zinloos. De vijgenboom is een beeld van deze wereld, maar die dient te verdwijnen. Daarom spreekt de Bijbel zo duidelijk over het afleggen van de oude mens en over het oordeel dat over deze wereld gekomen is. Over het feit dat de wereld voor God gestorven is, omdat de Heer Jezus stierf voor de wereld. Dat wil zeggen dat deze oude wereld voor God in feite afgedaan heeft. Daarom is het niet positief om te spreken over de voortzetting of instandhouding van de vijgenboom. Het hoort in principe niet zo. Die vijgenboom moet afsterven of doodgaan. Ik praat nu over de vijgenboom als beeld van deze tegenwoordige oude wereld. Dat neemt niet weg, maar het wordt wat ingewikkeld om het uit te leggen, dat deze wereld wel degelijk ook vrucht zal dragen. De Heer zal namelijk in deze wereld Zijn Koninkrijk oprichten. In verband met dat Koninkrijk wordt gezegd dat de vijgenboom vrucht draagt.

Matthéüs 24 : 32

32 En leert van den vijgeboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak nu teder wordt, en de bladeren uitspruiten, zo weet gij, dat de zomer nabij is.

Zijlijn 24

Als u ergens alle kleuren bij elkaar wilt zien, dan vindt u ze bij de vlinder. Geen dier dat zoveel kleuren heeft op een vierkante centimeter als de vlinder. Er is zo'n ontzettend grote variëteit in. Iedere vlinder met zijn eigen kleurverhouding en tekening. Het is geweldig. Het spreekt in ieder geval over "de veelkleurige wijsheid Gods", zoals de Schrift daarover zegt in Efeze 3 : 10, 11: "Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods; Naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onzen Heere."

Dit "uitbotten" (uitspruiten van de bladeren) van de vijgenboom is bij de wederkomst van Christus. Vervolgens duurt het nog een generatie voordat "de zomer" er is, dus totdat het Koninkrijk van Christus over de hele aarde gevestigd zal zijn. De vijgenboom zal wel vrucht dragen, maar desondanks is het de bedoeling dat hij verdwijnt. De vijgenboom heeft te maken met deze oude wereld en met het oude Israël. Hoewel in deze oude wereld vrucht gedragen wordt, hoewel de Heer Zijn Koninkrijk opricht in deze wereld, zal deze oude wereld toch plaats moeten maken voor een nieuwe. Dus het blijft waar dat deze tegenwoordige uiterlijke wereld ooit een keer zal moeten verdwijnen. Dat is nu eenmaal het principe dat ons verteld wordt.

"Vijgenboom" en "bij" is allebei Israël. De wesp blijkt de vijand van de een te zijn, maar hij zorgt voor de instandhouding van de ander. Je ziet in wat voor ingewikkelde problematiek je terecht komt. Dat is het nou precies bij Israël en daarom van deze wereld en vaak ook van de gelovige. Het is een problematiek die te maken heeft met de gedachte dat God er is om de wereld in stand te houden. Dat is op zich juist. Aan de andere kant zien we dat God er is om de wereld te vernietigen, hetgeen op zich ook juist is. Er zijn mensen die denken dat satan er op uit is om de wereld te vernietigen, maar dat is niet juist. Het is een misverstand. God is er op uit om deze wereld te niet te doen en te vervangen voor een andere. Dat onderscheid moeten we maken. God Zelf zorgt dat deze wereld aan Zijn doel beantwoordt en voorlopig niet vergaat, maar het neemt niet weg dat het uiteindelijk wel degelijk de bedoeling is dat de oude schepping verdwijnt. Dat heeft Hij namelijk beloofd. Het is aangekondigd.

2 Petrus 3 : 13 en Openbaring 21 : 1

13 Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.

1 En ik zag een nieuwen hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan, ...

Wij als gelovigen moeten de juiste samenhang van deze dingen leren. We moeten leren dat we te maken hebben met een wereld die God terzijde geschoven heeft én met een wereld waar God nog een bestemming mee heeft. Beide dingen zijn waar. We moeten leren dat God Zelf uit deze wereld een nieuwe schepping te voorschijn zou brengen ("baren") en dat deze daarna zou verdwijnen. Je moet daar altijd rekening mee houden. Dat geldt voor de wereld als zodanig, maar als we spreken over ons eigen leven, dan moeten we er van uitgaan dat onze oude mens al geoordeeld is en afgelegd is en dat we al een nieuwe schepping zijn in Christus. Dat

we geen "rups" (oude schepping) meer zijn, maar een "vlinder" (nieuwe schepping in Christus). Die twee lijken niet op elkaar en toch gaat het over dezelfde mensen. Je moet duidelijk weten of dingen bij de oude schepping horen of een nieuwe schepping zijn. Over de oude schepping hoef je niet veel te weten, maar van de nieuwe schepping moet je de dingen leren, want dat is wat blijvend is.

De apostel Johannes schrijft een ingewikkelde brief. Hij schrijft: "Wat uit God geboren is, zondigt niet". (1 Johannes 3 : 9) Eerder zegt hij: "Indien wij zeggen, dat in ons geen zonde is, zo liegen wij en zijn we in de Waarheid niet." (1 Johannes 1 : 8) Hoe kan dat? Als hij zegt: "Wat uit God geboren is, zondigt niet", dan praat hij over de vlinder! Als hij zegt: "Indien wij zeggen, dat in ons geen zonde is", dan praat hij over de rups. De rups is een beeld van de oude mens en de vlinder is een beeld van de nieuwe mens. ^{Zie zijlijn 24} Wat moet de rups doen om een vlinder te worden? Hij moet er wat voor doen, maar dat is niet "goed zijn best doen". Het is veel fundamenteeler. Die "rups" moet zijn leven opgeven, uitdrukkelijk zich inspinnen, zich afzonderen van de wereld en zeggen: "Nou ben ik dood." Het gaat om het afleggen (opgeven) van de oude mens. Bewust weten, dat het dat niet is. Hoewel de rups een onderdeel is van de schepping, hoewel die oude mens een bepaalde bedoeling heeft en onderdeel is van de schepping en een schepsel Gods is, is het toch de bedoeling dat hij zijn leven opgeeft. Dat hij bereid is "zijn leven te verliezen om hetzelfde te behouden". (o.a. Lukas 17 : 33) Zodat hij zal leven, niet als rups, maar als vlinder, als bewoner van de hemel en onderdeel van de nieuwe schepping.

We gaan verder met een ander aspect van de vijgenboom. De vijgenboom bloeit normaal gesproken drie keer per jaar. Slechts de tweede bloei brengt vruchten voort. De middelste keer draagt dus vrucht. We gaan het heel moeilijk maken over wat dat betekent. Ook de galwespen kennen drie generaties per jaar. De ontwikkeling van de galwesp en de vijgenboom gaan gelijk op. Die tweede keer van bloei brengt dus vrucht voort. Dat hangt samen met een erg onbekend principe, dat in de Schrift genoemd wordt. Dat we over een oude en een nieuwe schepping spreken, alsof het er twee zijn, is tot op zekere hoogte waar, maar dat neemt niet weg dat de hele geschiedenis van de schepping niet uiteen valt in twee, maar in drie delen.

1. Oude schepping (Genesis 1 : 1), daarna de val van de schepping.
2. Tegenwoordige schepping (Genesis 1 : 3), het herstel, tijdelijk.
3. Nieuwe schepping (toekomst, Openbaring 21), eeuwig, (voor altijd).

Naar mijn mening leert de Bijbel dat wij in een wereld leven die een bijzondere verschijningsvorm kent. Wat ons in de Schrift voorgehouden wordt, is dat God de hemel en de aarde schiep, maar dat daarna "de aarde woestheid en ledigheid wérd". (Genesis 1 : 2) Daarna herstelde God in zeven dagen deze gevallen wereld tot het huidige niveau, met als bedoeling dat deze wereld wel degelijk weer zou verdwijnen, na het voortbrengen van een nieuwe schepping, waarin God zal zijn "Alles en in allen". (1 Korinthe 15 : 28) De gedachte is dat de wereld, zoals wij die vandaag kennen en zoals wij er nu over spreken, een wereld is tussen die oorspronkelijke wereld en de nieuwe schepping. Die "eerste wereld", die "oerschepping" is gevallen en in de macht van satan gekomen. Die wereld is geoordeeld (is woestheid en ledigheid geworden), omdat God Zijn oordeel daarover uitstortte.

In dit "schema van 3" leven wij nu in "de middelste fase", die niets anders tot doel heeft dan het verbinden van die oude wereld met de nieuwe wereld. Een eenvoudige manier om dat uit te drukken is dat deze wereld "zwanger" is en daarom niet in haar normale doen is. Het is een wereld die "bevrucht" is geworden, waarin het "Zaad der wedergeboorte" gelegd is. Het doel is dat uit deze oude wereld de nieuwe tot stand komt. Maar waar het nu om gaat, is dat "de eerste wereld" geen vrucht droeg. Die hoefde ook geen vrucht te dragen, want daar was in principe niets mee fout. Want voortplanting is alleen noodzakelijk, omdat er dood is. Als er geen dood is, hoeft er ook geen voortplanting te zijn en hoeft er ook geen vrucht gedragen te worden. Daarom zijn er wel bloemen en vruchten die er voor de sier aanhangen, maar geen vrucht of zaad voortbrengen. Het is "de tweede wereld" die moet voortbrengen. In de nieuwe schepping staat de "Boom des Levens", die ook bloeit; niet één, twee of drie keer, maar twaalf keer per jaar! Dat betekent dat hij dus één keer bloeit, namelijk altijd. Dat drukt het onvergankelijke (eeuwige) leven uit. Daar is geen cyclus meer in, maar een continuïteit van de hemel en aarde. Het is een eeuwige (altijd bestaande) wereld, waarin de Boom des Levens eeuwig vrucht draagt. Dat blijft gewoon doorgaan.

Deze tweede wereld heeft tot taak vrucht voort te brengen en daarom vindt ze nooit of te nimmer de vervulling in zichzelf. We moeten nooit zoeken naar de vervulling van ons leven in dit aardse en vergankelijke bestaan. Dat oude leven kan een aanzienlijke rol spelen. Het hangt een beetje van onze leeftijd af hoe we geneigd zijn ons daar op te richten. Dat is fout, omdat hoe dan ook deze wereld niet de vervulling is van Gods plan, want het leidt alleen maar naar de vervulling daarvan. Daarom zoeken we de vervulling van ons leven niet in dit leven, maar juist in de nieuwe schepping, waarvan wij deel geworden zijn.

De granaatappel, deel 2

De vijfde vrucht, de granaatappel is weer een boom. Een granaatappel is samengesteld uit heel veel "kleinere delen". Het woord "granaten" betekent dat het "met korrels" is. Een granaat in militaire dienst is een projectiel dat, als het ontploft, in kleinere stukken uiteen valt. De buitenkant van een handgranaat bestaat uit veel kleine blokjes en als dat ding ontploft, breekt die in kleine stukken uiteen. Ze vliegen dan alle kanten heen en dat is ook de bedoeling. Een granaatappel is een appel, een grote vrucht, samengesteld uit vele kleinere eenheden. Waar zou dat nou een beeld van zijn? Ik heb het er nog niet eens over dat het de 5e vrucht uit de reeks is. Dat bevestigt het alleen maar. Het spreekt inderdaad over Christus en Zijn Gemeente. Over een eenheid die is samengesteld uit een verscheidenheid. Als er over de Gemeente gesproken wordt, dan is het een Lichaam, opgebouwd uit vele leden. De vele delen vormen een geheel. Het is natuurlijk zo dat dit principe niet alleen op de Gemeente van toepassing is, want het is een universeel principe. Een principe dat op het universum van toepassing is (op het heelal). Het heelal is immers een eenheid, maar bestaat uit vele kleinere delen, die samen die eenheid vormen. "Eenheid door verscheidenheid" heet dat. De uitdrukking "het heelal" of "ta panta" (Grieks) betekent dat het gaat om een eenheid. Om alle dingen, voor zover ze samen een eenheid vormen. Zie zijlijn 25

In Efeze 1 : 21 wordt gezegd dat God Christus gegeven heeft aan de Gemeente tot "een Hoofd boven alle dingen". Dat zijn "alle leden van Christus" uiteraard. Het gaat om "alle dingen" voor zover ze behoren tot de Gemeente, want daar is Hij het Hoofd van. Dat geldt zelfs voor de uitdrukking, als die in verband gebracht wordt met de schepping, met het heelal als zodanig. Want daar gaat het om alle dingen voor zover die een eenheid vormen. De Bijbel leert uitdrukkelijk dat degenen die Christus afwijzen buiten het heelal geworpen worden. Als de Schrift zegt dat God het heelal met Zich verzoent, (2 Korinthe 5 : 19) dan is dat waar, maar degenen die niet met God verzoend willen worden, zullen buiten geworpen worden en dus niet horen bij "alle dingen".

De granaatappel is een bijna volmaakt ronde vrucht, een bol, en opgebouwd uit heel veel korrels. Dat is in ieder geval een beeld van de nieuwe schepping en daarom ook van de Gemeente en van Christus. De Gemeente is Christus en Christus is de Gemeente. De Gemeente is het Lichaam van Christus en maakt dus deel uit van De Christus, als eenheid. De granaatappel beeldt een heel eenvoudig principe uit. Die samengestelde delen vormen een geheel, maar de buitenkant van dat geheel ziet er bepaald niet erg aantrekkelijk uit. De buitenkant is donkerbruin-

Zijlijn 25

De alverzoeningsleer beweert dat "alle dingen" met God verzoend worden. Dat is op zich natuurlijk juist, maar "het al" ("heelal"), dat met God verzoend wordt, zijn alle dingen die samen een eenheid vormen ("ta panta"). Die bij elkaar horen. Er zijn dus ook dingen die niet bij "dit alles", niet tot deze eenheid, behoren. "Alle dingen" zijn dus niet altijd "alle dingen". Dat hangt van de context en het gebruik van de term af.

Zijlijn 26

Van Christus wordt gezegd dat Hij gesteld is "als een zegelring". (Haggai 2 : 24) Het werd eigenlijk gezegd tot Zerubabel, aan het eind van de profetieën van Haggai. Maar Zerubabel is een beeld van de Here Jezus, die gesteld werd tot een zegelring. Dat is een prachtig beeld, het geeft in de eerste plaats eeuwigheid aan, want het is een ring, maar bovendien is het de uitdrukking van een bepaalde zelfstandigheid. Een zegelring drukt een afbeelding in was of in lak en daarom is de zegelring een beeld van de Here Jezus, Die eeuwigheid is en het uitgedrukte Beeld van de zelfstandigheid van de Godheid. (Hebreeën 1 : 3) Let maar eens op waar en in welk verband in de Bijbel een ring voorkomt. (Zie tabernakel en borstlap).

Davidster

grijsachtig, onbestemd, hij is lelijk. De buitenkant is niet half zo mooi, als de binnenkant der dingen. Waar wij tegenaan kijken, verbergt die binnenkant, die onzienlijke dingen, die altijd een beeld zijn van de geestelijke, eeuwige dingen. Daarom is de buitenkant minder mooi dan de binnenkant. Zo hoort dat. De buitenkant is niet aantrekkelijk, maar de binnenkant behoort mooi te zijn en als dat ergens waar is, dan is dat bij de granaatappel. Wil je die vrucht leren kennen, dan moet je hem open maken. Je moet dwars door die harde bol snijden en dan zie je losse korrels, die samengevoegd zijn in die grote bol. Het lijkt een beetje op de segmenten uit een sinaasappel. Die segmenten zijn weer opgebouwd doordat veel kleine stukjes op elkaar gedrukt zitten. Zo ongeveer is de granaatappel opgebouwd. Veel kleine vruchtjes met in elk vruchtje een pitje. Het heeft te maken met voortplanting en daarom is het een beeld van het nieuwe dat tot stand komt. Een beeld van de nieuwe generatie, maar de delen daarvan zijn samengevoegd tot een groot geheel, mooi rond. Dat betekent dat het verband houdt met de eeuwigheid (cirkel of bal). Het spreekt van de eeuwigheid, van het eindeloze, de lijn, die regelmatig is en zich constant vastzet, waaraan je geen begin en geen einde vindt. Je kunt dus ook geen lengte weergeven en daarom staat het voor de eeuwigheid. Dat is niet alleen zo voor een cirkel, maar ook bij een ring. Daarom schuiven wij, als wij elkaar eeuwig trouw beloven, een ring aan de vinger, als uitdrukking van eeuwigheid. ^{Zie zijlijn 26}

Van de nieuwe schepping wordt gezegd dat God zal zijn "alles en in allen". (1 Korinthe 15 : 28) Dat wil zeggen dat er veel is en er zijn velen (allen), maar God is in "die allen". Daarom is het toch een Eénheid, omdat het God Zelf is Die verscheidenheid tot eenheid maakt, een eeuwige eenheid. Dat wordt in deze granaatappel uitgedrukt. Bovendien is God per definitie Liefde, God is Licht, God is Geest. Liefde is het vermogen tot eenwording, van verbinden van twee of meerdere dingen, die tot elkaar gebracht worden. God is "in Christus de wereld met Zich verzoenende", want God is liefde en brengt dus eenheid tot stand. Niet in deze wereld, maar in die volgende schepping, waarin die Eénheid tot stand gebracht is. Daar is die eenheid van "allen en in allen", waarin de veelheid weer teruggebracht is tot de eenheid. We zien vandaag een proces van veelwording, van ontwikkeling en vermenigvuldiging. Het is een natuurlijk proces in de wereld, maar er is een ander proces, waar God Zelf mee bezig is, namelijk het brengen van die veelheid tot een eenheid.

De schepping, die begint met een eenheid en ze wordt een tweeheid. Het ontwikkelt zich, maar aan de andere kant zien we dat die veelheid die deze wereld tot stand brengt door God Zelf tot een eenheid gebracht wordt. Dat is de Davidster, een teken van Salomo. Het is eigenlijk het

teken van de Zoon des Mensen, de Zoon van Adam. Het is het teken van de Here Jezus Zelf en in dat teken wordt uitgedrukt wat God doet in Hem, namelijk dóór Christus. Aan de ene kant die veelheid tot stand brengen in verband met deze tegenwoordige wereld en aan de andere kant van die veelheid weer een eenheid maken. Zo'n gerealiseerde eenheid vinden we terug in die granaatappel. Je vindt er verder geen enkele structuur in. Als je hem doorsnijdt, vind je allemaal gelijke korreltjes. Daaraan ontleent de vrucht zijn Nederlandse naam.

De granaatappel komt het meeste voor als sierboom. Over de verdere samenstelling van de granaatappel bestaat verschil van mening. Dat komt omdat ze verschillen, naar de plaats waar ze gekweekt worden. Er zijn verschillende soorten. In het algemeen is de granaatappel aan de buitenkant kleurloos en vaal en harig. Kortom net als deze wereld. Het stelt niets voor. Binnenin vertoont de vrucht over het algemeen veel kleuren. Wat ik erin gezien heb zijn in feite alle kleuren, maar dat is niet de gangbare omschrijving van de vrucht. De granaatappel wordt over het algemeen in verband gebracht met de kleur rood, maar eerlijkheidshalve moet ik erbij zeggen dat dit niet de kleur is, als je hem van binnen bekijkt. Je ziet dan twee kleuren, niet eens vermengd, maar door elkaar, rood en blauw, in elk korreltje (paars). Soms zie je er meer kleuren in, want het eigenaardige is namelijk, dat die kleine vruchtjes of korreltjes allemaal doorzichtig zijn. Dat is precies zoals de nieuwe schepping omschreven wordt in Openbaring. Daar wordt gezegd dat de stad, het nieuwe Jeruzalem (dat is de nieuwe schepping) van zuiver goud is, maar dan wel doorzichtig. (Openbaring 21 : 18) Het licht gaat overal doorheen. Het kenmerk van de nieuwe schepping is dat het licht overal komt.

Wij hebben licht, maar ook schaduw. Omdat het licht niet overal doordringt, ontstaan er donkere plekken. Laat ik meteen overdrachtelijk zeggen: waar iemand het Licht afwijst, ontstaat een donkere plek. Over het algemeen wijzen mensen het Licht af, ze hebben namelijk de duisternis liever gehad, dan het Licht. (Johannes 3 : 19) Ze wijzen het Woord van God af en er ontstaan dus allemaal donkere plekken. Het kenmerk van de nieuwe schepping is dat het Licht overal doordringt. Het goud op de nieuwe aarde is nog steeds goud, maar dan wel doorzichtig. Zeg niet dat dit zo vreemd is. Normaal gesproken zijn stenen ook niet doorzichtig, maar door edelstenen kunnen we wel kijken. Want het verschil tussen een gewone steen en een edelsteen is, dat de edelsteen licht doorlaat en een gewone steen niet. Hoe edeler iets is, hoe meer licht het doorlaat.

De edelsteen die wij kennen is "jaspis". In de Nieuwe Vertaling is dat: "diamant". Dat is scheikundig precies hetzelfde als steenkool (koolstof).

Men is dan in staat om van die steenkool diamant te maken, hoewel die "veredeling" heel duur is. Je kunt beter naar diamanten blijven zoeken, want de natuur heeft zelf diamanten; ze komen in de grond voor. De oude schepping kan dus omgevormd worden tot een nieuwe. De essentie is dat het doorzichtig wordt; dat het licht er door schijnt en God is Licht. De omschrijving "God is alles en in allen" wordt heel goed geïllustreerd in het nieuwe Jeruzalem, dat van goud gebouwd is. Het is doorzichtig als glas: het licht komt overal. Daar zijn geen schaduwen meer, daar is alles licht. Het is een weergave van de nieuwe schepping en dat komt tot uitdrukking in de granaatappel, want die is doorzichtig. Er schijnt licht door, maar doordat proces van die korreltjes, die licht laten door schijnen, ontstaat ook lichtdoorbreking en dat heeft tot gevolg dat alle kleuren zichtbaar worden. Dat is de reden dat je in de granaatappel alle kleuren van de regenboog kunt zien. Je moet alleen het goede licht erop laten schijnen. Toch is het overwegend de kleur rood en blauw (purper) en dat is weer een beeld van Christus Zelf.

De bloemen van de granaatappel leveren een puur rode kleurstof op. De overwegende kleur is dan toch weer rood. Van de schil van een nog onrijpe granaatappel maakt men een looimiddel en dat wordt gebruikt voor Marokkaans leer. Die moet dat leer bestendig maken of "vereeuwigen". Leer is oorspronkelijk huid van een dier. Het zou verrotten als het niet gelooid en dus beschermd zou worden. De kleur van die looistof uit die granaatappel is rood. Merkwaardig is dat de kleur in de vrucht voor komt. Niet overwegend, maar als de onderdelen van de plant, de vrucht of de bloem gebruikt worden, dan is het prompt puur rood. Waarom is dat zo? De kleur rood houdt verband met Adam en hij werd gesteld om over de aarde te heersen. Vandaar dat de kleur rood altijd in verband gebracht wordt met koningschap. Omdat "rood" staat voor de mens. "Heerschappij" en "rood" horen bij elkaar. Kleurendeskundigen zeggen dat rood een "naar buiten gerichte werking" heeft. Als je een rood vlak hebt, wordt dat optisch groter. Er gaat macht van uit. Dat is het principe dat tot Adam gezegd wordt. De aarde te onderwerpen, dus uit te breiden, en over haar te heersen. Of hetzelfde dat gezegd wordt in verband met de hof. De hofbomen uitbreiden en dus bewaren, namelijk er over heersen. Het heeft met expansie, met groter worden te maken en daarom met heerschappij. Dat niet alleen, door die kleur rood wordt het in verband gebracht met seksualiteit. Het moet duidelijk zijn dat de neiging tot uitbreiding en groter worden juist tot uitdrukking komt in de seksualiteit en de voortplanting. Vandaar dat het met elkaar in verband gebracht wordt. Je moet het principe vasthouden dat rood te maken heeft met uitbreiding, macht en heerschappij. Vandaar dat de granaatappel wel degelijk in verband gebracht wordt met het Koningschap van Christus.

Dat komt op andere wijze ook wel tot uitdrukking, namelijk in de vruchtschil en de bloemen, die leveren een rode kleurstof, maar uit diezelfde vruchtschil en bloemen verkrijgt men ook medicijnen. Bijvoorbeeld "adstringens". Dat is een samentrekkend geneesmiddel om en wond of weefsel dicht te trekken. Het bindt namelijk. Wat men uit die granaatappel haalt, is een middel om te helen, om samen te trekken. Dat is precies het principe van de granaatappel, want het eigenaardige is dat twee dingen met elkaar verenigd worden. Het gaat er bij de granaatappel in de eerste plaats om dat de eenheid tot stand komt. Aan de andere kant heeft het te maken met uitbreiding, met macht, maar die twee dingen verenigen zich in de Gemeente. Want Die is aan de ene kant een Organisme, dat een eenheid is. Het Lichaam dat één is in het Hoofd, één in Christus, maar aan de andere kant is diezelfde Gemeente wel degelijk de huidige vorm van het Koninkrijk van Christus.

De lijn in de Schrift is deze. De bedoeling was dat het Koninkrijk tot stand zou komen en gevestigd zou worden door de Here Jezus, te beginnen bij Israël. We lezen dat Israël zegt: "Wij willen niet, dat Deze over ons Koning zij." (Lukas 19 : 14) Israël wijst deze Koning af, met het gevolg dat deze Koning Zich heeft teruggetrokken uit deze zienlijke wereld. Althans Hij is ingegaan in het binnenste Heiligdom in de hemel der hemelen en houdt Zich daar voor de wereld verborgen. Daarom wordt voor ons, die met Christus verbonden zijn, gezegd dat wij in Christus verborgen zijn bij God. (Kolossenzen 3 : 3) De consequentie daarvan is dat, aangezien de Heer Jezus Christus Koning werd door Zijn opstanding uit de doden, er sprake is van een Koninkrijk. Jezus heeft gezegd: "Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde." (Niet: zal gegeven worden.) (Matthéüs 28 : 18) Aangezien Hij sinds Zijn opstanding Koning is, is er een Koninkrijk. Het is een bijbels principe dat een Koninkrijk niet begint bij een volk dat zich een koning verkiest, want dat is de omgekeerde wereld. Het bijbelse principe is dat een Koninkrijk begint bij de Koning. Eerst is er alleen maar een koning en nog geen volk, want het bijbelse beeld van een volk is dat iemand zich ontwikkelt tot een familie, of tot een stam en zodoende tot een koninkrijk. De koning is in feite de familie-oudste. Het Koninkrijk van Israël begint bij Jakob. Het Koninkrijk van Christus begint bij Christus.

Dat is de enige verklaring voor de uitspraak van Johannes de Doper, die zegt: "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." (Matthéüs 3 : 2) Dat kan namelijk niet betekenen dat dit Koninkrijk, wat qua tijd erg nabij is, want dat blijkt in ieder geval achteraf niet zo te zijn. Het Koninkrijk is "in de omgeving" of "de plaats nabij gekomen" en dat kan als dat Koninkrijk niets anders was dan de Here Jezus Zelf. Hij is de Koning en dus het Koninkrijk en Hij was nabij gekomen. In de bijbelse

profetieën worden de Koning en Zijn Koninkrijk als één geheel beschouwd. Als Daniël moet verklaren wat dat gouden hoofd van dat beeld voorstelt, zegt hij: "Gij, o koning Nebukadnezar, gij zijt dat gouden hoofd." (Daniël 2 : 38) Als we daarna de profetie vervolgen, dan blijkt het te betekenen dat dit gouden hoofd een beeld is van Babel (het koninkrijk). De koning is het koninkrijk en Nebukadnezar was dus het Babylonische Rijk. Daarom is het volstrekt juist dat Daniel zegt: "Gij zijt dat gouden hoofd." Ook al verklaren wij het dan met: "Het is het Babylonische Rijk". Vandaar dat later de gebeurtenissen die Nebukadnezar onderging, hij werd krankzinnig gedurende 7 tijden en daarna weer hersteld, precies zo aan dat Koninkrijk van Babel gebeurde. Niet alleen Nebukadnezar zelf, maar later zou ook Babel zelf zijn koninklijke waardigheid verliezen om vervolgens na verloop van 7 tijden weer hersteld te worden in het koningschap. Dat verwachten we voor de toekomst. Dat Babel weer de hoofdstad van de wereld wordt. Een en dezelfde profetie wordt toegepast op zowel Nebukadnezar als op Babel zelf. Het zijn niet twee dingen, maar het is fundamenteel één ding, want de koning is het koninkrijk.

Christus is de Koning geworden van Zijn Koninkrijk. Hij is de Messias van het Messiaanse Rijk. Hij is de Koning van het Koninkrijk der hemelen. Hij zal dat zijn, maar dat neemt niet weg dat Hij dat ook vandaag is. Als wij leden zijn van Zijn Lichaam, maken wij dus deel uit van dat Koninkrijk. Dat is wat Kolossenzen 1 : 13 zegt: "Wij zijn getrokken uit deze wereld en geplaatst in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde". Weliswaar een eigenaardig Koninkrijk, omdat er eigenlijk alleen maar sprake is van een Koning, waarvan wij deel uit maken. Bovendien gaat het om een onzichtbaar Koninkrijk, dat in de toekomst op aarde geopenbaard zal worden. Het is dus nog een verborgen Koninkrijk. Wij behoren dus tot "de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen". Niettemin is het een Koninkrijk!

Waar het nu om gaat is een Koninkrijk van macht en dus van de kleur rood, van de Zoon des Mensen, de Zoon van Adam, de "Zoon van de rode". Het gaat om een macht die zich uitbreidt, maar zich tegelijkertijd verenigt en de dingen tot Zich trekt. Dat is precies wat vandaag met de gelovige gebeurt. Want als een mens in contact komt met de boodschap van God en Christus, is dat omdat die boodschap een uitbreidende werking heeft. Die boodschap wordt gepredikt en tegelijkertijd heeft het de werking dat degenen die deze boodschap accepteren verbonden worden. Het maakt tot één geheel, zodat van beide dingen tegelijkertijd sprake is. De "uitbreidende werking van dat rode", namelijk dat Koninkrijk, en aan de andere kant de verberging van die dingen. Het samentrekken van die dingen in die buitenste schil. Wat wij van dat Koninkrijk zien, in het

gunstigste geval, is slechts die kale buitenste schil. In dit geval, sprekend over de gemeente, bedoel ik nu inderdaad wat wij gewoonlijk noemen de plaatselijke gemeente. Een kerk of een groep of een organisatie. Het is die buitenkant, er is niets moois aan, niets begerenswaardigs. Het gaat in feite alleen maar om wat erin zit, namelijk dat nieuwe leven, dat tot een nieuwe schepping behoort, dat doorluchtig is. Het mooie, het nieuwe bevindt zich in een nieuwe behuizing, in een omhulling. Die is er alleen maar om verwijderd te worden. Dat gebeurt met alle citrusvruchten en ook met de granaatappel. De ruwe bolster van een noot moet verbroken worden, opdat de werkelijke vrucht daaruit komt. We halen eerst de omhulling weg; uitpellen uit die harde bolster, voordat wij bij dat komen wat ons voedsel verschaft, leven geeft en onze krachten vernieuwt. De buitenkant der dingen telt nooit mee, het gaat om dat wat erin zit. Dat is het essentiële principe van de noot. We hebben het al over de eikel gehad en in verband daarmee over de besnijdenis. Het vertelt allemaal precies hetzelfde, waarbij de omhulling wordt afgelegd, omdat dat een beeld is van de oude schepping, en het nieuwe openbaar wordt gemaakt. Het gaat om de typologie. De waardevolle dingen zijn wel in de wereld aanwezig, maar ze moeten gevonden worden achter de zienlijke wereld. Die is vergankelijk, die moet weggenomen worden. Zo is dat met vruchten en met eieren, waar we de schaal van moeten verwijderen. Het is een beeld van deze zienlijke, tastbare wereld en daarbinnen bevindt zich datgene waar het werkelijk om gaat. Dit is zo bij edelstenen. De "edelste delen" bevinden zich in het centrum van de steen.

De ronde vorm van een edelsteen, in dit geval de amethyst, dat volmaakte, houdt verband met de eeuwigheid en spreekt daarom over Christus. Die stond op uit de dood en daardoor ontving hij eeuwig leven en bracht Hij een eeuwige schepping tot stand. Die schepping is binnenin doorzichtig en daar is de kleur rood en blauw, van aarde en hemel, in verenigd tot purper, de kleur van de Middelaar. Dat is met de amethyst zo, maar in feite ook met de meeste edelstenen. Bij alles geldt het principe dat je eerst een steen moet doorhakken om werkelijk te kunnen vaststellen of hij ook inderdaad edel is. De kunst van het zoeken van edelstenen, en ook half-edelstenen, bestaat hieruit dat men moet leren om aan de buitenkant edelstenen te ontdekken, want je kunt het zo niet zien. Ze zijn edel, omdat ze in het inwendige "doorzichtig" zijn. Dat zie je aan de buitenkant niet. Ik pas het toe op Christus, Die van uiterlijk "noch gedaante of heerlijkheid" heeft. (Jesaja 53 : 2) Het gaat om de inwendige mens, dat wat uit God geboren is, de nieuwe mens. De oude mens is de omhulling, namelijk het "kleed", die afgelegd wordt. Dat geldt zelfs nu in verband met de Gemeente. Ik noem de Gemeente vaak, omdat de granaatappel de vijfde vrucht is in de reeks en daarom het beeld is van de vijfde bedeling en dus

van de genade. De granaatappel spreekt in het bijzonder over de Gemeente. Dit is de bijzondere vorm van het Koninkrijk van Christus. Want het principe van die buitenste omhulling, die kaal en lelijk is en dat slechts binnenin het mooie, het eeuwige, gevonden wordt, is van toepassing op deze vruchten, omdat het het kenmerk van deze vruchten is als zodanig. Bovendien is deze schepping aan de buitenkant van het heelal lelijk en hard, maar is er in het centrum heerlijkheid. De meest edele delen van deze schepping bevinden zich in het centrum, dat is in de "hemel der hemelen". Het minst heerlijke bevindt zich naar de buitenkant, aan de rand, aan de einden van de hemel en dat is de aarde. Dat is vergankelijk en het wordt afgelegd. Het principe is dat God in het centrum is en Zich kleedt in de zienlijke wereld. Dat kleed is een daarmee een omhulling. Het is besmet, vuil en verouderd en zal afgelegd worden. Het oude kleed, deze schepping of omhulling van God, wordt afgelegd, gaat voorbij. God kleedt Zich dan in de nieuwe schepping, waarbij het licht niet alleen in het centrum aanwezig is, maar de hele schepping doordringt. Dat is het principe, dat God zal zijn "alles en in allen".

In het nieuwe Jeruzalem is niet alleen daar alles doorlichtig, zodat het licht er doorheen schijnt, maar er staat bovendien wat dat licht is. Er staat, dat "de stad de zon en de maan niet van node heeft, want het Lam Zelf is haar kaars"; (Openbaring 21 : 23) haar licht, haar lichtdrager of haar lichtbron. Want het licht in de nieuwe schepping is het licht van Christus Zelf, Die het Licht der wereld is. Zijn licht schijnt niet alleen in de hemel der hemelen, niet alleen bij de troon van God, maar tot aan de grenzen der wereld. Er zijn grenzen, want er zal nog steeds duisternis zijn, maar dan uiteraard alleen buiten de schepping. De buitenste duisternis is zo ver mogelijk van de troon af. Daar is het donker, geen licht, want het licht is van binnenuit het centrum. Vandaar dat de mooie dingen binnenin gevonden worden. ^{Zie zijlijn 27}

Nu moeten we het nog hebben over de plaats van de granaatappel in de Schrift. Hij komt bijna niet voor in de Schrift en als hij genoemd wordt dan is het in combinatie met de vijgenboom of met de wijnstok. Het is de vijfde vrucht uit Deuteronomium 8 : 8, maar hij wordt in één adem genoemd met de vierde of de derde vrucht of allemaal tegelijk. Wijnstokken, vijgenbomen, granaatappelen houden verband met elkaar. Het zijn allemaal bomen met vruchten, maar ze beelden ieder een andere hoedanigheid uit van de Persoon van Christus. Ze worden dus niet apart in de reeks vermeld. Waar deze granaatappelen wel apart vermeld worden, maar dan niet de echte natuurlijke granaatappelen, maar nagemaakte, is het de eerste keer dat de granaatappel in de Bijbel voorkomt. Ze bevinden zich onderaan het kleed van de hogepriester. Ook

hangen er belletjes, vermoedelijk in de vorm van granaatappels. De verklaring gaat meestal niet verder dan dat men de priester kon horen aankomen. Wat ook niet verklaard wordt, is waarom ze zich onderaan het kleed bevonden. Dat speelt een rol in het hele beeld. Het kleed heeft te maken met de uiterlijke verschijning, maar ook met de heerlijkheid die iemand heeft (rang of status). Daarom speelt de veelkleurige rok een rol, net als een gekleurde koningsmantel. Als iemand koning is, dan behoort hij als teken van zijn waardigheid een overeenkomstig kleed te dragen, een koningsmantel. Ook de zoom van dat kleed speelt op verschillende manieren een rol. De zoom van het kleed wordt genoemd in verband met de hogepriester, want aan dat kleed hangen de belletjes en de granaatappels. Aan de zoom van een kleed had de vrouw van Potifar grip, namelijk het kleed van Jozef. Jozef deed zijn mantel uit en verdween. Ook het kleed van Saul had een zoom. Er gebeurt twee keer hetzelfde mee. Samuël en ook David sneden de zoom van het kleed van Saul en houden de slip omhoog en zeggen: "Alzo zal het koningschap van u genomen worden." (1 Samuël 15 : 27 en 24 : 12) Waarmee gezegd is dat de zoom van een kleed te maken heeft met koningschap dat wordt weggenomen. Als het gaat over de hele koningsmantel betekent het dat een deel, of een bepaald aspect, van het koningschap wordt weggenomen.

Het kleed van de Heer Zelf wordt aangeraakt door een vrouw, die daardoor prompt genezen werd. De Heer zegt: "Er is kracht van Mij uitgegaan." (Lukas 8 : 46) Hier wordt gesproken over het koningschap dat van de Heer weggenomen zou worden. De slip, die van Zijn Kleed gesneden zou worden. Het koningschap van de Heer Jezus werd immers weggenomen of werd althans teruggetrokken in de hemel. Het zichtbare Koninkrijk is weggenomen. Als we over het kleed van Jozef spreken, dan zeggen we: "Het zichtbare koninkrijk is weggenomen. Hij liet het los en verborg zich." Dat is wat de Heer gedaan heeft. Als het over het kleed van Saul gaat, dan gaat het om een aspect van het koningschap dat weggenomen is. Dan is het maar een deel, want voor een ander deel is hij wel degelijk koning. Juist aan die zoom van dat kleed vindt die "bloedvloeiende" (dus onvruchtbare) vrouw genezing. Dat vindt vandaag zijn toepassing in de Gemeente, waarbij wij heidenen, die onvruchtbaar waren, vruchtbaar worden. We zijn een nieuwe schepping geworden, doordat we deel hebben aan dat verworven koningschap van Christus. Aan "de zoom van Zijn Kleed" en dat is de reden waarom die granaatappel zo uitdrukkelijk aan de zoom van het kleed van de hogepriester hing. Deze is een beeld van de Hogepriester van vandaag (Hebreeën-brief).

Die granaatappelen waren een beeld van de Gemeente aan die zoom, die later afgesneden werd. De afgesneden slip van het kleed spreekt over het

Zijlijn 27

In dit verband bevelen wij studie nr. 17 van de serie "De gedachte is" aan. De titel is "[Het Bijbels wereldbeeld](#)". Het geeft inzicht in hoe de schepping (twee hemelen en aarde, de grond waarop wij staan) gevormd zijn de door de Schepper. Zodat het te begrijpen valt dat Hij altijd in het midden van Zijn schepping "woont" en de schepping zich als "een kleed" om de Schepper bevindt.

weggenomen Koningschap, het verborgen Koningschap, maar wij maken er deel van uit. We zijn er mee verbonden. Daar is de Gemeente mee verbonden, namelijk in de hoedanigheid van die granaatappel, die eenheid door verscheidenheid. Dat het belletjes waren, kun je vervolgens wel verklaren, want het betekent dat geluid wordt voortgebracht. Dat vandaag door de Gemeente het Woord van God gepredikt wordt. Waar de Here Jezus actief is, werkt en gaat, waar Zijn weg in geestelijke zin gaat, daar zijn wij dan ook als leden van Zijn Lichaam. Daar wordt het Woord van God verkondigd. Door granaatappelen, door leden van het Lichaam van Christus. De granaatappel wijst dus op alle mogelijke wijze op de Christus, Die verworpen is in deze wereld. Die Zich teruggetrokken heeft in de hemel en daar zit op een hoge plaats aan de rechterhand van God. Dat alles drukt zich uit in de granaatappel.

De olijfboom

In Deuteronomium 8 : 8 gaat het om een olierijke olijfboom. Meteen wordt de nadruk gelegd op de olie. Een olijfboom brengt olijven voort en dus olijfolie. Een olijfboom gaat niet dood. Dat betekent niet dat alle olijfbomen eeuwig bestaan, maar dat de boom in feite niet verouderd. Olijfbomen kunnen wel doodgaan door ziekten. Alle leven wordt altijd bedreigd door allerlei ziekten. In de encyclopedie staat dat olijfbomen een sterk regeneratief vermogen hebben. De boom regeneraert zichzelf, houdt zich dus in stand. Dat betekent dat eventuele afgestorven cellen weer voor 100% vervangen worden. De ellende is eigenlijk dat in het meeste leven, in ieder geval is het zo bij de mens, dat cellen afsterven en afgevoerd worden, maar niet vervangen worden. Ja, in het begin, tijdens de groei, is dat nog zo, maar na verloop van tijd houdt die vervanging op. Daardoor worden mensen op den duur kleiner, ze lopen krom, ze vallen in, want ze regenereren zich niet. Het lichaam herstelt zich niet meer en wonden genezen dan ook slecht. Gebroken beenderen groeien bijna niet meer aan, omdat er geen vervanging van cellen meer is. Genezing kan alleen door vervanging. Men zoekt tegenwoordig naar manieren om dat regeneratieproces in stand te houden, zodat we hier eigenlijk eeuwig leven zouden hebben. Je moet er niet aan denken, want waar ben je dan mee bezig? Ik ken mensen die blij zijn als het morgen afgelopen is en de wetenschap zoekt naar dingen om dit aardse leven juist te rekken.

In Israël en in Italië zijn olijfbomen bekend die duizenden jaren oud zijn. Die hebben dus feitelijk eeuwig leven, want dat is de betekenis. Ze houden zichzelf in stand. Wij hebben eeuwig leven door te eten van de "Boom des Levens", namelijk Christus. De wetenschap zegt: "Olijfbomen kunnen heel erg oud worden." De werkelijkheid is, dat ze helemaal niet kunnen sterven,

tenzij dat ze door een vijand verslagen worden, bijvoorbeeld door een parasiet, ziekte of dat ze omgehakt worden.

De tweede bijzonderheid van de olijfboom is de bestuiving, die door de wind, oftewel "pneuma", geschiedt. "Wind" is een beeld van de Heilige Geest. Het is duidelijk dat eeuwig leven voortgebracht wordt door de Heilige Geest. Ons eeuwig leven hebben we ontvangen, omdat het uit de Geest geboren is. Vandaar dat we dat bij de olijfbomen konden verwachten. Er komt niets aards aan te pas. Geen verhaal over insecten, die er een rol in spelen. Integendeel het is puur wind, die deze boom bestuift. Vanaf de bestuiving tot het moment dat de vrucht rijp is verlopen 4-6 maanden. Dat is een lange periode en de 4-6 maanden heeft ook wat te vertellen. Wanneer kwam eeuwig leven tot stand? Dat was aan het eind van de vierde bedeling, die van de wet. Het duurt voort tot 6 maanden. Dat is ook niet zo bijzonder, want de olijf is de zesde vrucht uit de reeks. Dit houdt verband met de zesde bedeling, waarin Israël en de volken der aarde tot geloof zullen komen en wedergeboren worden. De zesde bedeling "der volheid der tijden" eindigt met de situatie waarbij de hele levende mensheid tot geloof gekomen is. Het gaat er om dat die vrucht voortkomt in een periode van ná de 4-de maand (dus na de 4-de bedeling) tot aan het einde van de 6-de maand (de 6-de bedeling).

Er is van alles edel aan de olijfboom. Van het olijfhout wordt in de eerste plaats gezegd dat het heel mooi getekend is. Het vertoont een mooie structuur en daarom wordt het gebruikt voor allerlei sierwerk: voor houtdraaiwerk, voor inlegwerk, kandelaars enz. Het wordt eigenlijk hoofdzakelijk gebruikt voor dingen die nutteloos zijn. Wel voor mooie dingen, maar je hebt ze hier niet nodig. Ze zijn voor de versiering en dat is typisch een kenmerk voor de geestelijke dingen. Je hebt ze hier in wezen niet nodig. Ze staan er buiten, maar ze geven wel kleur en inhoud aan ons bestaan hier en ze symboliseren wat anders. Ze hebben een sierlijke functie en de sierlijke dingen zijn van oudsher dingen die een betekenis hebben, die iets anders uitbeelden. Dat is vandaag bijna niet meer zo. Toen stelde het nog wat voor! Nu vragen we: "Wat stelt het voor?" Het stelt meestal niets meer voor. Het olijfhout is bovendien slecht splijtbaar, maar wel goed bewerkbaar. Het gaat dus om sierlijke dingen, afgezien van het feit dat de olijfboom een intrigerende boom is. Hij is mooi en fascinerend en meestal nog grillig van vorm. Dat heb je zo met dingen, die in feite het eeuwige leven uitbeelden.

De belangrijkste eigenschap van de vijgenboom is de vrucht die voortgebracht wordt, waarbij het belangrijkste kenmerk is dat deze vrucht uitgeperst moet worden. Olijven zelf worden niet of nauwelijks gegeten.

De olie wordt spijsolie genoemd, omdat die eetbaar is. In de Bijbel is het altijd olijfolie. Het speelt een grote rol. Je kunt het overal voor gebruiken, speciaal voor dingen die een uitdrukking zijn voor de geestelijke dingen. Het punt is dat die olie tot stand komt langs de gebruikelijke weg. Via de weg van het linnen, de weg van de zijde. Dat is de weg van lijden, van dood en opstanding. Daarom is de olijfolie ook de zesde uit de reeks en houdt hij verband met de zesde bedeling. Dat is het tijdperk, waarin de toorn van God wordt uitgestort over deze wereld en waarin de volkeren geoordeeld zullen worden. Het beeld de grote verdrukking uit, want zo is dat met olijven. Die moeten verdrukt worden om olie voort te brengen, maar dat is ook een beeld van de Heilige Geest. Dat zijn precies de dingen die in de "bedeling van de volheid der tijden" gebeuren. Daar zal verdrukking zijn, maar met als doel het voortbrengen van Geest, van nieuwe schepping. Niet alleen de bekering van Israël, maar ook die van de volkeren. Aan de ene kant wordt gesproken over verdrukking, die over alle volkeren komen zal, maar aan de andere kant wordt gesproken over de daarmee gepaard gaande uitstorting van de Heilige Geest, waarvan de olie een beeld is.

De olijfbom spreekt van het tot stand komen van de nieuwe schepping, maar het belangrijkste is dat hij olie voortbrengt. Olijfolie wordt voor veel doeleinden gebruikt. Als spijsolie voor de consumptie bijvoorbeeld. Er zijn verschillende soorten van, afhankelijk van de wijze van bereiding. Je hebt edele en wat goedkopere soorten en die worden onderling weer vermengd en verdund. Dan nog de wijze waarop het gezeefd is en onder welke druk het geperst is, want dat schijnt voor de smaak ook nog weer verschillend te zijn. In Spanje doen ze de olijfolie door al het eten en dat schijnt bijzonder laxerend te werken. Verder wordt olijfolie ook gebruikt in de visconserven. De olijfbomen waren toch een beeld van eeuwig leven, van de Eeuwige Opgewekte Christus! Daarom moet olijfolie wel geschikt zijn voor het conserveren van bederfelijke zaken. De olijfbom heeft een regeneratief vermogen en haar vrucht houdt andere dingen in stand. Het principe blijft gewoon doorwerken. Twee verschillende dingen, maar het gaat om het in stand houden en bewaren der dingen, het vereeuwigen der dingen. Daarmee samen hangt nog een ander gebruik van de olijfolie: het gebruik als zalf. Wonden worden er mee ingesmeerd. Het is olie, maar bij een graad of 10 is het zalf. Dan is het stroperig en makkelijker te smeren dan te gieten. We vinden het zo in de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan, (Lukas 10) die olie gebruikt om wonden te verzorgen en dus te beschermen. Het heeft een genezende en conserverende werking. Zeep (t.b.v. reiniging) wordt van olijfolie gemaakt. Een andere bijbelse toepassing is het gebruik in bijvoorbeeld lampen, die zowel warmte als licht afgeven, waarbij "een liefelijke reuk" vrijkomt.

Al deze toepassingen, hoe verschillend ook, kunnen samengevat worden, omdat het allemaal gaat om de uitbeelding van de Heilige Geest, namelijk in de eerste plaats "het voedsel", dat de Heilige Geest geeft; dat is het Woord van God, in geestelijke zin. Dat is door de Geest Gods voortgebracht en door de Geest Gods "ingeblazen". Dat wil zeggen dat de Heilige Geest wordt aangewezen als bron van het geestelijk voedsel dat wij hebben ontvangen tot onderhoud van ons geestelijk leven.

Die Geest geeft licht, omdat het Woord van God licht geeft. "Al wat openbaar maakt is licht". (Efeze 5 : 13) Het Licht der wereld is Christus Zelf. (Johannes 8 : 12; 9 : 5) De Geest produceert warmte, wat nodig is voor het in stand houden van leven. Warmte is nodig om welk chemisch proces dan ook op gang te houden. Leven is afhankelijk van warmte. Wij leven door de energie die van God uitgaat, waarvan de zon een beeld is. Het gaat om de reuk, want dat heeft met de geestelijke dingen te maken. Het "ruiken" van de dingen die niet zichtbaar zijn (dus ontastbaar) en wel degelijk aanwezig zijn. We ruiken ze. Soms heb ik wel eens gedacht dat mensen helderziend waren of een goede intuïtie hadden. Later bleek dat ze alleen maar een goede neus hadden. Wij gebruiken de uitdrukking "een goede neus hebben", zelfs voor intuïtie. Ik zeg ook wel eens: "Je moet ruiken dat een bepaalde bijbeltekst verkeerd vertaald is." Dat is een zintuig, die je ontwikkelt. Je hebt het nodig bij de bestudering van de Bijbel. Als je over dingen struikelt en zegt: "Wat daar nou staat, dat kan vast niet kloppen."

Het gaat om geestelijke dingen waarnemen. Daarom zegt Paulus van zichzelf, dat hij "een welriekende reuk van Christus" is. Dat de mensen aan hem Christus kunnen ruiken. (Filippenzen 4 : 18) Het gaat uiteraard om de geestelijke dingen, die door Paulus voortgebracht worden, namelijk de kennis van Christus. 2 Korinthe 2 : 14 zegt: "En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en den reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen". Ook in het Oude Testament, in de tempeldienst, in de tabernakel, speelde die reuk een rol. Daar stond de gouden kandelaar, die brandde op olijfolie (ze was vermengd), die zorgde voor warmte, licht en de reuk in de tempel en de tabernakel. Men mocht dat recept niet namaken door daar aan te ruiken, want als je dat deed, moest je gedood worden. Dus ruik er maar aan, dan verlies je het leven. "Maar wie gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde" (Romeinen 6 : 7) en vrij van de wet en ontvangt nieuw leven in Christus. Daar is die olie een beeld van. Wij "ruiken" daar aan, want wij hebben deel aan dat nieuwe leven, dat nemen we in ons op. God blaast Zijn Geest in ons en dus Zijn reuk, Zijn licht. Wij krijgen er deel aan en juist daarom ontvangen wij eeuwig leven en verliezen we het oude.

Honing

De zevende vrucht uit Deuteronomium 8 : 8 is honing. Honing is van oorsprong het zoetmiddel bij uitstek. Honing is een oververzadigde suikeroplossing, wat betekent dat honing uitkristalliseert, als je het laat staan. Onderin de pot komt gewoon een klont suiker. Om het weer vloeibaar te krijgen, moet je de honing verwarmen. Niet te snel en ook niet te heet, zodat de suiker weer oplost. Dan heb je weer honing (van mindere kwaliteit). Honing heeft te maken met de 7-de bedeling, met het koninkrijk en met het Messiaanse rijk. Gewoonlijk bespreek ik de honing in verband met de 7-de bedeling. Er staan een paar zeer interessante teksten over honing in de Bijbel.

Spreuken 16 : 23, 24

- 23 Het hart eens wijzen maakt zijn mond verstandig en zal op zijn lippen de lering vermeerderen.
24 Liefelijke redenen zijn een honingraat, zoet voor de ziel, en medicijn voor het gebeente.

Als iemand wijs is, dan heeft hij een "wijs hart" (want wijsheid schuilt in het hart). Wat men "wijsheid en verstand" noemt, heeft niets met intelligentie te maken, maar wel met geloof: "De vrees des HEEREN is het beginsel der wetenschap (wijsheid)". (Spreuken 1 : 7) Het gaat er om of men bereid is het Woord van God te geloven. Wie wijs wil worden, moet beginnen met geloven. Vandaar "het hart eens wijzen maakt zijn mond verstandig". (Spreuken 16 : 23) Dat betekent dat die wijsheid er ook door de mond weer uitkomt: "En zal op zijn lippen de lering vermeerderen". Als iemand verstandig is, dan zal dat tot uitdrukking komen in zijn spreken. Als iemand gelovig is, zal hij daarover ook spreken.

Woorden van liefde zijn honing. (Vers 24) Er wordt in één adem gesproken over wijsheid en over liefelijke en verstandige redenen, namelijk het spreken van wijsheid door de mond en dan wordt het ineens in verband gebracht met een honingraat. Dat wil zeggen dat het verstandige hart "honingraat produceert" of eigenlijk een raat met honing. Daarmee is niet verklaard, maar wel geïllustreerd waar honing een beeld van is. Honing is een beeld van al wat (alles) het Woord van God produceert. Honing is daarom een beeld van geloof, meer speciaal van wijsheid. Want Woord produceert van nature wijsheid en wijsheid hebben we alleen via het Woord, omdat dingen aan ons geopenbaard zijn. Wijsheid is gebaseerd op Woordstudie, vandaar dat honing een beeld is van al wat het Woord van God voortbrengt, namelijk geloof, van wijsheid en hoop en liefde. Al de vruchten van de Geest worden voorgesteld in honing.

Spreuken 24 : 13

- 13 Eet honig, mijn zoon! want hij is goed, en honigzeem is zoet voor uw gehemelte.
14 Zodanig is de kennis der wijsheid voor uw ziel; als gij ze vindt, zo zal er beloning wezen, en uw verwachting zal niet afgesneden worden.

Honing is goed en zoet voor het gehemelte. Merkwaardig is dat hier staat: "Het is zoet voor het gehemelte". Want misschien wist u al dat de smaakpapillen voor zoet zich helemaal niet in het verhemelte bevinden, maar in onze tong. Het heeft in de eerste plaats niet iets te maken met smaak, maar het verhemelte heeft wel deel aan de smaak, want het herkent de bestaande substanties. Het is zoet voor het verhemelte, dus aangenaam voor het verhemelte. Zo iets heet een verhemelte, omdat het een uitbeelding is van de hemel. Het is de bovenkant van de mond. De tong wordt niet eens genoemd. Honing heeft te maken met geestelijke dingen, de hemelse dingen dus. Daarom is het zoet voor het verhemelte. Wat honing voor het verhemelte is, dat is de kennis der wijsheid voor uw ziel. Honing wordt dus vergeleken met de kennis der wijsheid. Dat is precies wat het Woord van God voortbrengt. Dat laatste is een beetje moeilijk van toepassing te brengen op honing, maar er wordt van uit gegaan dat honing gezocht moet worden, dat het in de natuur gevonden wordt. Bijen leven ook wel in het wild, al komt het weinig voor. In de Bijbel zijn er geschiedenissen van. Ik denk aan Jonathan, die ergens in het veld een honingraat vond en er van at, terwijl het verboden was door Saul, die een beeld van de wet is. Hij at honing en toen werden "zijn ogen verlicht". (1 Samuël 14 : 27) Als je het Woord van God kent, zie je meer dan normaal. Alleen was Jonathan toen "des doods schuldig", want zo gaat het altijd als je het Woord van God kent en gegeten hebt. Dan zie je meer dan normaal, maar je bent des doods schuldig. Je behoort te sterven en voor deze wereld niet te bestaan. Als je deel hebt aan de vrucht van het Woord van God, dan word je geacht dood te zijn. Dat is hetzelfde als "ruiken aan die heilige olie". (Exodus 30 : 22-38) Je behoort dood te gaan. Het heeft geen negatieve, maar juist een positieve betekenis, want daardoor wordt je vrij gemaakt van de wet, van de zonde en van het oordeel. Dus honing wordt vergeleken met kennis der wijsheid, die gezocht moet worden, maar wie zoekt zal vinden. Dus staat er: "En uw verwachting zal niet afgesneden worden". Het Woord van God wordt op zekere hoogte voorgesteld in het beeld van de honing. Het wordt nog bevestigd in:

Spreuken 25 : 16

- 16 Hebt gij honing gevonden, eet dat u genoeg is; opdat gij misschien daarvan niet zat wordt, en dien uitspuwt.

Honing eten is heel goed, maar doe het wel met mate, doe het rustig aan, want uitspuwen kan niet. Het kan wel, maar dat is bijna godslasterlijk, als je de betekenis kent. Op dat hoge niveau moet je namelijk zo'n vers lezen. Eet zoveel mogelijk, maar zorg dat je niet misselijk wordt, want dat gebeurt ook. Er zijn mensen die kunnen er niet tegen om onder het Woord van God te zitten. Sommigen houden het een uur vol, anderen twee uur, maar er zijn er ook die het nog geen kwartier kunnen.

Spreuken 25 : 27

27 Veel honigs te eten is niet goed; maar de onderzoeking van de heerlijkheid van zulke dingen is eer.

Als je geen weet hebt van typologie, dan begrijp je van zo'n vers niets. Er staat dat het eten van de gewone natuurlijke honing niet goed is, als je er te veel van eet. Veel suiker is niet goed. Maar wat je wel moet doen, is het "onderzoeken van de heerlijkheid van zulke dingen". Welke dingen? Honing en zo! Het onderzoeken van de heerlijkheid van honing is Eer. Het is een woordspeling, omdat de directe betekenis de meest naïeve betekenis is. Het gaat om onderzoeken hoe het smaakt: of het heerlijk is of niet, of hóe heerlijk het is. Dat is niét de betekenis. Het gaat om een veel diepere gedachte: "Hoe heerlijk de honing is in zijn typologische betekenis". Want de grootste heerlijkheid van honing is niet, dat het in de mond smaakt, maar waar het een uitdrukking van is. Dán is honing bijzonder heerlijk, omdat de Heer dat heeft voortgebracht, namelijk Woord van God: Kennis der Wijsheid.

Ezechiël 3 : 3 en Openbaring 10 : 10

3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, geef uw buik te eten, en vul uw ingewand met deze rol, die Ik u geef. Toen at ik, en het was in mijn mond als honig, vanwege de zoetheid.

10 En ik nam dat boekken uit de hand des engels, en ik at dat op; en het was in mijn mond zoet als honig, en als ik het gegeten had, werd mijn buik bitter.

Als je het met de hemelse dingen in verband brengt, dan smaakt honing geweldig, maar als het in de buik komt, dan is het bitter. De buik is de oude mens. "Bitter in de buik" betekent dat men er misselijk van wordt. Het Woord van God is nooit prettig voor de oude mens. Daarom maken zoveel mensen bezwaar tegen het Woord van God, omdat het afbrekend werkt op de oude mens. Die wordt er zwak en ziek van, maar dat is precies de bedoeling. Dat het negatief uitwerkt op het lichaam (misselijk, zwak), is de negatieve kant van het Woord van God.

Aan de andere kant staat de positieve uitwerking. Gods Woord is zoet als honing. Honing is suiker en dat is over het algemeen overbodig. Je wordt er flink dik van. Hoe vreemd het ook klinkt, dat is nu precies het beeld van de geestelijke dingen en van de nieuwe schepping: "het vet worden". Vet hebben we overcompleet. Dat mag niet van de dokter, dat is slecht voor de mens, maar in de Bijbel is het positief. Het is dat wat voor de Heer bestemd is. Het speelt bij de offerdieren een aparte rol. Het is wat hier overcompleet is, wat je niet nodig hebt, maar je hebt het wel. Het is een beeld van rijkdom en van zegeningen en vandaar dat honing daar direct mee in verband gebracht wordt. Je hebt het niet direct nodig, maar het is een lekkernij. Het is extra, dat wat het leven waard maakt om geleefd te worden. Je moet natuurlijk zorgen dat je lichaam een poosje mee kan, maar het neemt niet weg dat juist die dingen een beeld zijn van de zegeningen die de Heer ons geeft. In de Bijbel is een maaltijd een feest van gemeenschap. De meest diepe betekenis van de honing schuilt in de oorsprong van de honing. Dat is een onuitputtelijk onderwerp. Ik weet alleen de bovenlaag, want er is zoveel onbekend.

De bij

Honing wordt voortgebracht door de bij. Dat is een eitjes leggend insect. Uit die eitjes komt eerst een larve, die verpopt moet worden, waarna het insect uitkomt. Daarin wordt dus wedergeboorte uitgedrukt. Wij kennen de bijen in twee verschillende soorten. Aan de ene kant de solitaire bijen, die in afzondering leven als enkeling. We kennen ook, die komen vaker voor, de "sociale bijen". Die leven in een "bijenstaat" of -gemeenschap of bijenvolk. Ze leven in de zomer in een kolonie van ongeveer 50.000 bijen. Die bijen weten hoe ze zich gedragen moeten. Voor iedereen is een bepaalde rol weggelegd en die vervullen ze. Het mooie van de bijen zit in de overdrachtelijke betekenis. Het is fascinerend om dat te bestuderen.

Het eerste wat ik in ieder geval zal moeten vertellen, is de manier, hoe ik er ooit op kwam om die bijen te gaan bestuderen. Het is eigenaardig, want ik was toen bezig met de bestudering van de sterrenbeelden. ([Zie studie 21: "Christus in de sterren"](#)) Dat mocht ook niet. Het begint bij het sterrenbeeld "maagd", want dat is officieel het eerste teken van de dierenriem. Het begint meestal allemaal bij een maagd. Toen bleek dat de maagd natuurlijk een verwijzing is naar de geboorte van de Here Jezus en naar Maria en naar nog wat dingen. Ook in de andere godsdiensten over de gehele wereld is er sprake van maagden die voortbrengen. Men probeert ons wijs te maken dat zoiets helemaal niet kan. Ik was dus op zoek naar een maagd, omdat die overal genoemd wordt in de godsdiensten. Ik zocht onder het Griekse woord "parthenos" in de encyclopedie.

Het is "Athena Parthenos" der Grieken. In de godsdienst van de Grieken was er een godin die maagd was en toch een zoon voortbracht. Dat was Apollo. Toen bleek, dat "parthenos" niet in het woordenboek stond, maar er stond wel "parthenogenese" of "parthenogenesis". Dat bleek de wetenschappelijke aanduiding te zijn van het verschijnsel dat wel degelijk de maagd zwanger wordt en voortbrengt en een zoon baart. Onder de mensen komt het niet voor. Maar je kunt niet zeggen dat het in de natuur niet voorkomt, want dat doet het wel. Het komt in ieder geval voor bij de bij, en andere soorten verwante insecten, en ook bij bepaalde soorten slangen. Het is allemaal hetzelfde principe. Namelijk dat alle mannelijke bijen geboren worden uit onbevuchte eicellen. Men noemt dat: "parthenogenese", de maagdelijke geboorte.

De wetenschappelijke term zegt dus dat het "een wording" (genese of genesis) is uit de maagd (parthenos). Dat wil zeggen dat het een proces is dat in de natuur bekend was. Ik moest toen de bijen gaan bestuderen en viel van het ene in het andere. Het eigenaardige is dat zo'n bijenkolonie in de zomer weliswaar bestaat uit zo'n 50.000 bijen, maar dat er eigenlijk maar één vrouw-bij deel uitmaakt van dat volk. De bijenhouders noemen die bij "de moer" (moeder). Officieel heet ze de "koningin der bijen". De andere bijen zijn onvolgroeide vrouwtjes, dat wil zeggen dat ze steriel zijn. Deze vrouwtjes hebben onvolgroeide geslachtsorganen, want ze zijn nooit geslachtsrijp geworden. Mannelijke bijen zijn er lang niet altijd. Er zijn er hooguit een paar honderd tot hoogstens 1500 in zo'n grote kolonie. Kortom het is dus een bijna geheel vrouwelijke kolonie, met maar één vrouw die voort kan brengen. Een andere bijzondere zaak is dat die bijen wonen in zelfgebouwde raten. Deze raten hebben een merkwaardige vorm, namelijk die van een zeskant. De zeskant is de uitbeelding van het getal 6 en heeft eigenlijk dezelfde betekenis als de zespuntige Davidster. De zeshoek is het teken van David of Salomo en het heeft in ieder geval met Israël te maken. Het is duidelijk dat die hele bijenkolonie een uitbeelding is van Israël en de roeping van Israël. Het woord voor "bij" is in het Hebreeuws: "dabar". Dat is precies hetzelfde als het woord "woord", wat in het Grieks "logos" heet. "In den beginne was het Woord", in den beginne was dabar. (Johannes 1 : 1) We kunnen het ook vertalen met: "In den beginne was "de bij". Een bij is een uitbeelding van het Woord en daarmee van Christus. Het draagt dezelfde naam en het wordt met dezelfde letters aangeduid. Vandaar dat het honing is wat het Woord voortbrengt. Wat de bij voortbrengt, maar dat is hetzelfde, want "de bij" en "het Woord" zijn synoniem. Zelfs tot in de Nederlandse taal vinden we die waarheid terug, want de mannelijke bij is bij ons "een dar". Een mannelijke bij is in ieder geval een uitbeelding van de Heer en het betekent dus dat het bijenvolk een beeld is van Israël.

Eén van de bijen, tussen al die onvruchtbare bijen, is maar vruchtbaar. Je moet de Bijbel er eens op nalezen wat er allemaal over onvruchtbaar gezegd wordt. De onvruchtbare vrouw is in ieder geval een beeld van Israël, de vrouw van Jehovah, de vrouw des HEEREN, die geen vrucht voortbracht. Sterker nog, die het zaad niet wilde ontvangen. Het zaad is het Woord van God en dat wilden ze niet. Toen het Woord Vlees werd en onder hen woonde, hebben zij Hem niet willen kennen en ze wilden Hem niet aannemen. Dat wil zeggen dat er nooit bevruchting plaats vond. De vrouw bracht niet voort; was er feitelijk ook niet toe in staat. Dat is de geschiedenis van Israël, die wordt geïllustreerd in de diverse onvruchtbare vrouwen die we in de Bijbel kennen. Het wonder daarvan is altijd nog geweest dat ze uiteindelijk wel voortbrachten. Hanna kreeg Samuël en Sarah kreeg Izak, om maar eens wat te noemen. Dat geldt ook voor de gehele schepping, want die schepping is feitelijk die vrouw, maar dan de vrouw van God. De schepping zal moeten voortbrengen. De schepping is van nature onvruchtbaar, maar is vruchtbaar gemaakt door God Zelf en wel door het Woord.

Het eigenaardige is dat die bijen-eitjes van oorsprong gelijk zijn (die vrouwtjes zijn allemaal gelijk), maar de bijen maken van te voren een erg grote cel en dat is dan de koninginneeel of de "moerdop". Het eitje dat daarin gelegd wordt, wordt met speciale zorg behandeld en de larve die daaruit komt, wordt met speciaal voedsel gevoed door de andere bijen. Het is uitsluitend de zogeheten "koninginnemelk" of -gelei. Dat is een vocht, voortgebracht door die andere vrouwelijke bijen (werksters), die dat in hun klieren produceren. Dat moet de koningin worden. Al de andere larven krijgen honing en stuifmeel, alleen deze niet, want deze larve moet zich ontwikkelen tot koningin. Het voedsel is dus bepalend voor het feit dat ze een vruchtbare vrouw wordt en dat haar geslachtsorganen zich ook op normale wijze ontwikkelen. Bij al die andere bijen gebeurt dat niet. Het is dus een kwestie van voedsel. Als ze het juiste voedsel krijgen, worden ze vruchtbaar: een koningin. Als ze dat andere voedsel krijgen, blijven ze onvruchtbaar, ze volgroeien niet en zullen hun leven slijten als werkster in plaats als koningin. Deze wereld moet ook het goede voedsel krijgen, dat wat van oudsher gegeven wordt en overgeleverd van de oude generatie; dat wat God deze wereld meegegeven heeft, namelijk Zijn Woord. Dat volgroeien heeft dus te maken met het juiste voedsel. Het merkwaardige is dat de gewone werkbij, die dat voedsel niet gekregen heeft als larve, werkster wordt en maar zo'n 6 weken leeft. Een koningin leeft 5-6 jaar en het enige verschil is dat deze koningin, als larve, gedurende 6 dagen "ander" voedsel kreeg. Het is zeer bijzonder dat die paar milligrammen voedsel in staat zijn om het leven van die bij zo enorm te verlengen, van 6 weken tot 6 jaar! Maar liefst 50 x langer.

Die koningin is in de eerste weken van haar bestaan achterna gezeten door een paar mannetjes, waarna de bruidsvlucht plaatsvindt, waarbij de koningin "bevruucht" wordt. Dat is niet de goede term, want zij ontvangt het sperma, maar ze doet er niets mee. Ze bewaart het namelijk. Er vindt geen bevruchting plaats, maar er wordt sperma overgedragen. De koningin bewaart het sperma in een daartoe bestemd zakje. Ze doet er in eerste instantie niets mee. Ze gaat wel in een enorm tempo eitjes leggen, wel 1500 per dag, waarbij de koningin het geslacht van het eitje bepaalt. Er zijn twee soorten van raten in de korf. Een normale maat en een grotere. In de grotere raten worden eitjes gelegd die niet bevrucht worden. Daar komen de darren uit, de mannetjes. In de gewone cellen worden eitjes gelegd die wel bevrucht worden en daar komen vrouwtjes-bijen uit. Zodat de bevruchting niet bepalend is of de eitjes uitkomen of niet, maar wel bepalend is voor het geslacht.

Er komt nog wat anders bij. Die bruidsvlucht is in principe eenmalig. Het gebeurt wel eens vaker, maar het hoeft niet. In de praktijk is het namelijk zo dat de koningin in die eerste bruidsvlucht voldoende sperma ontvangt voor haar hele leven, zodat de paring in feite maar één keer plaatsvindt voor altijd en dat is dan voldoende. De bevruchting wordt later zelf door de koningin geregeld, waardoor het geslacht bepaald wordt. Als ik daar een toepassing op moet maken, is het eenvoudig, als je tenminste de bijbelse Waarheid kent. Want het Zaad is het Woord van God, het Evangelie, datgene wat nieuw leven moet voortbrengen. Als Paulus gevraagd wordt wat de zegeningen zijn van Israël, dan wordt in de eerste plaats gezegd dat de eerste zegen is, dat "hun de woorden Gods zijn toevertrouwd". (Romeinen 3 : 2) Aan Israël is het Zaad, de Woorden Gods, gegeven. Dat wil zeggen dat uit Israël nieuw leven te voorschijn zou moeten komen. Want het zaad voor het nieuwe leven is ontvangen. Het punt is nu dat wij uit de Bijbel weten dat Israël tot op heden dat Zaad afwijst. Israël heeft het Zaad wel ontvangen, want "de zaligheid is uit de Joden", (Johannes 4 : 22) maar Israël zelf moet dat Zaad niet. Er heeft dus feitelijk helemaal geen bevruchting plaats gevonden. Israël "beheert" dan misschien wel het Woord van God, maar accepteert dat Woord niet. Dat zijn twee totaal verschillende dingen. De Heer zegt: "Zou ik de baarmoeder openbreken, en niet genereren?" (voortbrengen). (Jesaja 66 : 9)

De Heer opent de baarmoeder en zegt: "Ik breng voort ook!" Het punt is dat dit precies is wat er gebeurt. Dat zaad, dat Woord van God, dat Evangelie, is gebracht aan Israël. Het is aldaar ontvangen, maar niet geaccepteerd. Er vindt geen bevruchting plaats, maar ondanks Israël wordt er wel degelijk voortgebracht. Alleen, wat er voortgebracht wordt, is niet vrouwelijk, maar mannelijk daardoor. Want wat er voortgebracht

wordt tot vandaag aan de dag toe is de Gemeente. Die is mannelijk, want het is het Lichaam van Christus, Die Man is. Hetgeen nu uit Israël wordt voortgebracht is mannelijk, omdat er geen bevruchting heeft plaats gevonden. Als in de toekomst Israël alsnog dat Woord zal accepteren, namelijk geloven, dan zal er ook "een vrouw" worden voortgebracht, zelfs "vrouwen". Dan zal niet alleen Israël wedergeboren worden, maar dan zullen alle volkeren der aarde worden wedergeboren. Dat is nadat de bevruchting heeft plaats gevonden. Tot vandaag is dat nog niet gebeurd.

Parthenogenesis is dus niet alleen op de Here Jezus van toepassing, in verband met de geboorte uit de maagd Maria, maar tevens op de totstandkoming van de Christus, namelijk het Lichaam van Christus, de Gemeente. Mannelijke bijen worden geboren, maar ze zijn in de minderheid. De meerderheid bestaat uit vrouwtjes. Die mannetjes vormen een klein deel van de bijenstaat, maar ze hebben er een aandeel in. Nou is het heel eigenaardig, maar we hebben een woord voor datgene wat die mannetjes doen. Ze doen en kunnen niets. Ze "darren" wat rond. Ze werken niet. Ze vliegen wat in en uit, ze zijn nergens voor nodig. De wetenschap zegt dat ze alleen nodig zijn voor de voortplanting, maar dat mag ik bestrijden, want dat is niet strikt noodzakelijk. Mannelijke bijen worden geboren uit onbevruichte eicellen, dus die mannelijke bijen zijn er helemaal niet bij nodig in feite. In de korf spelen ze geen rol. Integendeel, ze kunnen niet eens hun eigen voedsel verzamelen. Als ze eten willen, moeten ze de vrouwelijke werksters aanklampen en dan worden ze gevoed, alsof het kinderen zijn. Darren hebben dit gelezen:

Romeinen 4 : 5

5 Want degene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddelozen rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

Die darren hoeven niets; het enige wat ze doen is honing eten en dat krijgen ze aangereikt door de vrouwelijke bijen, want "de zaligheid is uit de Joden". Daarom zijn ze een perfect beeld van de Gemeente, van de gelovige van vandaag, die tot stand gekomen is uit het ongeloof van Israël. Uit onbevruichte eieren, moet ik dan misschien zeggen. Het enige wat van de mannelijke bijen verteld kan worden en wat van belang is om te noemen, is dat ze betrekkelijk kort leven, namelijk alleen in de zomer. Tijdens de overwintering zijn er helemaal geen mannen. Het verschijnsel doet zich voor dat op een gegeven moment in het najaar de mannelijke bijen niet langer welkom zijn in de korf. Dat wil zeggen dat de vrouwtjes weigeren om hen voedsel te verschaffen en ze proberen die mannetjes uit de korf te werpen. Dat gebeurt ook inderdaad. Het mannetje komt

ook al is hij uitgeworpen, gegarandeerd terug, want hij wil die korf in. Dat is de plek waar hij voedsel kan halen. Hij moet daar zijn, omdat hij niet voor zichzelf kan zorgen. Voor de ingang van de korf zijn bijen, die belast zijn om de korf te bewaken. Als die mannelijke bij, die eruit geworpen is toch weer naar binnen gaat en vervolgens er weer uitgedreven wordt, dan wordt hij buiten de poort gedood door de vrouwelijke bijen, die een angel hebben. Die vrouwelijke bijen zijn onvruchtbaar, dus die angel hebben ze niet echt nodig. Het is namelijk eigenlijk een vergroeid geslachtsorgaan, maar ze gebruiken het om de darren te doden. Het werkt precies averechts. Alle mannelijke bijen melden zich bij de korf en worden ter plekke gedood. Het resultaat is een hele berg dode darren voor de ingang van de korf. Het is gruwelijk om te zien, vooral als je de betekenis er van kent. Het ziet op dat wat van de Heer gezegd wordt, Die uitgeworpen is en geleden heeft buiten de legerplaats en Die buiten de poort gekruisigd is. Dat wordt in deze "darrenslacht" gesymboliseerd.

Deze bijen zijn een beeld van het Joodse volk, maar daardoor ook een beeld van de schepping in het algemeen. Want niet alleen Israël heeft Hem buiten geworpen, maar ook de wereld heeft "Hem niet gekend" en Hem verworpen. (Johannes 1 : 10) Er verandert dus niets. Dus deze uitgebreide typologie wijst op de hele schepping, die de Heer afwijst, maar desondanks vrucht voortbrengt. Wat er, ondanks alles, wordt voortgebracht is honing. De bijen verzamelen stuifmeel en nectar. Dit wordt verzameld in de raten en gemaakt tot honing. Die honing wordt opgegeten door andere beesten of door mensen. De bijen moeten het dan met ander voedsel stellen. Honing wordt wel degelijk voortgebracht en is daarom een beeld van al wat het Woord van God voortbrengt aan kennis der wijsheid van geloof.

Al deze details van de bijen spreken over wat de Heer doet en ze zijn zelfs een uiteenzetting van de periode uit de heilshistorie. Want het leven van een gewone werkbij valt uiteen in twee gelijke helften. Dat is in de geschiedenis van Israël ook zo. Ze valt in twee gelijke helften uiteen. Het eerste deel van het leven van de bij vindt plaats in de korf, waar de bij eerste de jonge larven moet verzorgen en later de korf schoonhouden. Daarna volgt een periode van ongeveer 3 tot 3,5 week, waarin ze "haal-bij" is. Dat wil zeggen dat deze bij uitvliegt om honing te verzamelen. Het is een slopende bezigheid, die ze niet overleeft. Al die dingen zijn uitbeeldingen van wat God tot stand brengt. Het spreekt op verschillende wijze over "wedergeboorte" en zelfs over het tot stand komen van de Man, namelijk het Lichaam van Christus, de Gemeente. Het spreekt over de wedergeboorte van Israël en over de ballingschappen van Israël. Over het algemeen via het eigenaardige zwermen, dat bijen doen. Als er een

nieuwe koningin geboren wordt, dan zwermt de oude koningin uit. Ze gaat dan voor de tweede keer de korf uit. De eerste keer bij de bruidsvlucht en de tweede keer vliegt ze uit met duizenden bijen achter zich aan en strijkt ergens in de omgeving neer, waarna haar volgelingen aan haar klitten. Een complete bijentros zwermt uit en gaat feitelijk in ballingschap. Dan gaan enkele verkenners op zoek naar een geschikt onderkomen en wordt het tijd dat de imker komt, want die moet er een nieuwe korf onderhouden en die tros bijen "afkloppen". Ik heb het eens gezien. Allemaal in de nieuwe korf en een deksel er op. Als de imker het niet doet, dan doen ze het zelf, maar dan wordt het moeilijk om zo'n kolonie alsnog te verhuizen. Het is dus een soort ballingschap. Het is het "uitgaan", zoals het genoemd wordt in de Hebreeën-brief.

Hebreeën 13 : 13, 14

13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.

We zoeken een ander onderkomen. Het is hetzelfde als wat de Heer tegen Zacheüs zei: "Kom uit die vijgenboom!" (Lukas 19 : 5) Die vijgenboom en de bijenkolonie zijn beiden een beeld van de staat Israël. Zoals de apostel Paulus "uitging uit het Jodendom", in gevangenschap naar Rome, zo zijn wij uitgegaan uit de legerplaats; met z'n allen uit het Jodendom. Oorspronkelijk is het Christendom eigenlijk een Joodse sekte. Het vindt daar zijn oorsprong. Het is zelfs uitgegaan uit de gehele wereld als zodanig, omdat we deel hebben gekregen aan de nieuwe maatschappij, een nieuw volk, een nieuwe staat: de Gemeente, een volk tot eer van Zijn Naam. Al deze waarheden vind je in verschillende gebieden van de natuur geïllustreerd.

Ik moet het hierbij laten; ik heb niet het idee uitgesproken te zijn. We hebben weer voldoende materiaal om dingen te onderzoeken. Niet dat het er om gaat dat wij de natuur zouden moeten onderzoeken over deze dingen, maar ik geloof wel dat het van groot belang is om het principe van deze dingen te kennen, omdat ze stuk voor stuk in de Bijbel aangehaald worden. Ze zijn illustratief voor de bijbelse waarheden.

De Bijbel verwijst naar de natuur, want de natuur illustreert de waarheden die we in de Bijbel vinden met betrekking tot de totstandkoming van de nieuwe schepping in Christus.